

61

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2009

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1,50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25

Η εξέγερση δεν μπορεί να γίνει
επέτειος

σελ. 3

Το φάντασμα του Δεκέμβρη

σελ. 4

Το ποτάμι ξεχειλίζει

σελ. 5

Το ασφαλιστικό (πάλι) στο κρεβάτι
του Προκρούστη

σελ.25

Να Καταργήσουμε τα Σύνορα
του Θανάτου της
Ευρωπαϊκής Ένωσης

σελ.26

Το υπουργείο «Περιβάλλοντος»
υπογράφει το θάνατο του Αχελώου

σελ 28

«Ομάδα ομαδικών και
αλληλέγγυων παραγγελιών»

σελ.29

Κοινωνία
ενάντια στο κράτος του κεφαλαίου

σελ. 29

ΦΑΚΕΛΟΣ σελ. 9,10, 23, 24

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

'08

ΕΝΘΕΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Συνέντευξη
μ' έναν
Αόρατο

ΕΝΘΕΤΟ

Z
Magazine

Επιλογές από

Z Magazine - Z Net

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ
Η ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑ

στο προσκήνιο

Ας μπούμε στη θέση
του Βαν Τζούνς
Μούμια Αμπού

Η Σύγχρονη Εποχή
του Νόμου
Χάουαρντ Ζιν

ΒΙΩΣΙΜΕΣ
ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΟ-
ΠΟΙΗΜΕΝΗ
ΓΕΩΡΓΙΑ

Η Queer Οικογένεια
του Μάικλ Τζάκσον
Μάικλ Μπρόνσκι

Κλιματική Αλλαγή vs
Ελεύθερο Εμπόριο
Ντέβιντερ Σάρμα

Εποχή των
Παρωδιών:
Ελευθερία και
Δημοκρατία στα μέσα
του 2009
Νόαμ Τσόμσκι

Editorial

Επιτέλους ήρθε ο Δεκέμβρης ο Πρώτος μήνας του χρόνου,

Και ο Νοέμβρης το παραδέχτηκε κοιτώντας με αγωνία τον Δεκέμβρη...

Κανείς δεν κατέβηκε στην τύχη... γέμισε η Αθήνα με το άρωμα του Δεκέμβρη, Νοέμβρη μήνα και η αντεξουσία (όχι αυτή της εξουσίας η άλλη της άμεσης δημοκρατίας, της αντίστασης, της αξιοπρέπειας, της αλληλεγγύης, της μη κατάληψης της εξουσίας, των κινημάτων) πλημμύρισε από τον κόσμο, από τον κόσμο που γέννησε και γεννήθηκε το Δεκέμβρη και τον κατέστησε εναρκτήριο μήνα του έτους.

Επίθεση σε μαγαζιά μεταναστών, Απόπειρα εμπρησμού σε σπίτι συντρόφου, βόμβα στο Buena Ventura. Αν νομίζουν ότι μπορούν να εκδικηθούν το Δεκέμβρη είναι γελασμένοι. Αν νομίζουν ότι θα μας φοβίσουν, θα μας βρουν μπροστά τους.

Και σε πείσμα της γρίπης, της εντεταλμένης υπηρεσίας: των σχολικών πολυήμερων εκδρομών, της τρομοκράτησης και του αϊ βασίλη, ο κόσμος και πάλι θα πλημμυρίσει τους δρόμους. Από την Πρώτη Μέρα του Δεκέμβρη.

Ο μαθητής με ελεύθερο χρόνο μόνο την διαδρομή από το σχολείο στο σπίτι, από το φροντιστήριο στο σπίτι. Με τις πιο σκληρές εργασιακές συνθήκες: συνεχή αξιολόγηση, ανταγωνισμό, με την πιο σκληρή διοίκηση και καταστολή: απουσίες, αποβολές, ποινολόγια, πέρνα έξω, αύριο με τον κηδεμόνα σου. Περιτριγυρισμένος από κάγκελα, απαγορεύσεις, εσωτερικούς κανονισμούς, ενδυματολογικό κώδικα, με κάρτα εισόδου και εξόδου. Ο πιο σκληρά εργαζόμενος, ο Μαθητής βιώνει όλα αυτά που ονομάζουμε εργασιακό μεσαίωνα.

Αν νομίζουμε πως το νεαρό της ηλικίας τα δικαιολογεί για το μέλλον τους, να θυμηθούμε με πόση αξιοπρέπεια στάθηκαν απέναντι στη δολοφονία ενός συμμαθητή τους, απέναντι στο να πάρουν την ζωή στα χέρια τους.

Οι καταλήψεις που φέρνουν θα βάλουν τους όρους τους, τους όρους της ελευθερίας.

«Οι οικολογικές ανησυχίες του ΠΑΣΟΚ είναι εδώ (έτσι ντε): θα κατακλύσουμε τη Μεσοχώρα με λιγότερο νερό, θα καταστρέψουμε την κύτη του ποταμού Αχελώου σε στάδια, θα αποτελειώσουμε το οικοσύστημα της νότιας Πίνδου εδώ και τώρα. οικολογία ή θάνατος». Τάδε έφη Τ.Μ. (Τύφλα να 'χει ο Μπούκτσιν).

Υπάρχει βέβαια και η άλλη άποψη στο ΠΑΣΟΚ, να μην είμαι άδικος, εδώ και τώρα ολοκληρωτική καταστροφή του Αχελώου, που λέει και ο Ρέππας. Αυτό το εδώ και τώρα, από την αλλαγή ως τώρα εδώ μου είχε κάτσει.

Ούτε οι υπολογιστές δεν θέλαν να βγάλει η ΝΔ αρχηγό.

Το Σύνθημα δόθηκε το σύστημα πέφτει.

Ραντεβού Στους δρόμους, στις συνελεύσεις, στις καταλήψεις.

Υ.Γ.1 Το Δέντρο μην ξεχάσεις, δήμαρχε, περιμένουμε.

Ιδιοκτήτης:	Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής:	Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση:	Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση:	Διεθνές Δίκτυο μέσων Ε.Π.Ε.
Φωτογραφίες:	Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotros - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6944295785

ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889

ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ.. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582

ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος "Λαβύρινθος", Άννης Κομνηνής & Ζαλοκώστα, Τηλ.: 6938.012.092

ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998

ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 6932.394.169

ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ.: 6947.067.636

ΡΕΘΥΜΝΟ: Τηλ.: 6974.429.408

ΧΑΝΙΑ: Στέκι Μεταναστών, Χανιά, ΤΗΛ.: 6973771825

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: "Αμάλθεια", Αδεμάντου 38, τηλ: 27410 75171

ΣΕΡΡΕΣ: Μοναστηρίου 1, ΤΗΛ.: 6938438766

Μια ΖΩΗ στους δρόμους...

Ό,τι είναι ο καρκίνος για το σώμα, είναι η γραφειοκρατία για τις ιδεολογίες και τα πολιτικά κόμματα. Και γραφειοκρατία υπάρχει σε όλο το σώμα της θεσμικής αριστεράς. Με το πέρασμα του χρόνου, η γραφειοκρατία, έχει επιφέρει στη θεσμική αριστερά τόσες πολλές αλλοιώσεις, ώστε άνετα δικαιούμαστε να μιλάμε για την οριστική της μεταμόρφωση. Σήμερα είναι συνένοχη και θύμα του συστήματος. Είναι μία δύναμη διατήρησής του. Αντιπολιτεύεται το σύστημα μέσα στα πλαίσια του καθωσπρεπισμού και του πρωτόκολλου, κι έξω από τη σφαίρα της παραγωγής επαναστατικού έργου, πρωτότυπων ιδεών και ρηξικέλευθου πολιτισμού. Είναι ένας δημόσιος υπάλληλος που κάνει τη δουλειά του, πέρα από κάθε ουσία της πολιτικής. Όπως πολύ σωστά παρατηρεί ο κύριος Μπαντιού «τούτη η δημοκρατία δεν στέκεται στο ύψος των περιστάσεων, είναι πλέον μια μορφή κράτους». Κι ας ακούγεται αυτό σαν βλασφημία.

Στο μοναδικό σημείο όπου εντοπίζονται αυθεντικές ριζοσπαστικές πράξεις και ιδέες, στον μοναδικό τόπο όπου μπορεί να διατηρηθεί στοιχειώδης καθαρότητα, πέρα και μακριά από τον αλλοτριωτικό χαρακτήρα της γραφειοκρατίας, είναι στον πρωτογενή τομέα της πολιτικής δράσης. Δηλαδή στις πολιτικές ομάδες, στους κοινωνικούς χώρους, στις αντιεξουσιαστικές πράξεις, στα κινήματα.

Κάνοντας ένα ανιχνευτικό δρομολόγιο προς Άμφισσα, εκεί στο ύψος του Αλιάρτου σκέφτομαι ότι ο περσινός Δεκέμβρης ήταν ο μήνας που θρέφει τους έντεκα. Ναι, κάθε μάχη έχει ένα τέλος, αλλά αυτό το τέλος διαρκεί περίπου ένα χρόνο και μπορεί να διαρκέσει και περισσότερο. Οι κυρίαρχες τάξεις έχουν μεγάλη δύναμη να κάνουν τους ανθρώπους να σιωπούν... Η μεγάλη αμφισβήτηση του Δεκέμβρη έχει εξουδετερωθεί, η ιστορία έχει κατεβάσει στροφές κι εμείς προχωράμε σε slow motion προσπαθώντας να σώσουμε ό,τι δεν σώζεται, αφήνοντας όμως ανοιχτά όλα τα ενδεχόμενα. Την ημέρα μνήμης της δολοφονίας του Γρηγορόπουλου δεν έχει σημασία τι θα συμβεί. Ούτε τις ημέρες της δίκης των δολοφόνων του. Σημασία έχει τι συμβαίνει τις υπόλοιπες ημέρες και μάλλον δεν συμβαίνει τίποτα. Τελικά, κάποιοι χρονικοί περίοδοι της ιστορίας είναι άφωνες έως και αμήχανες.

Προσπαθώ να διασχίσω τη Β. Σοφίας που είναι κλεισμένη από σκόρπιους τροχαίους. Παρακάμπτω όσους τροχαίους μπορώ, τρώγοντας και μια κλωτσιά στη ρόδα της μηχανής μπας και με σταματήσουν κάπως έτσι. Ο δρόμος είναι κλειστός διότι οι σταζιέρ διαδηλώνουν. Ούτε που θυμάμαι ποιος είπε... όταν αγωνίζεσαι μόνο για το τομάρι σου, γίνεσαι χειρότερος, όσα κι αν κατάφερες. Οι σταζιέρς αφού αγωνίστηκαν κατά μόνας για μια χάλια αμειβόμενη θέση εργασίας, αφού καταδέχτηκαν να είναι οι σφουγγοκωλάριοι του δημοσίου, τώρα αγωνίζονται κατά δεκάδες μπας και βάλουν φρένο στα χειρότερα. Αυτά έχει η ζωή τώρα, πέρσι είχε άλλα.

Είχε τη δολοφονική απόπειρα εναντίον μίας γυναίκας, μίας μετανάστριας, μίας ενοικιαζόμενης εργαζόμενης, μίας συνδικαλίστριας. Η Κούνεβα είναι γυναίκα και της δόθηκε βιτριόλι. Η Κούνεβα είναι μετανάστρια και από πλευράς αστυνομίας και ανακριτή η υπόθεσή της μπήκε στο αρχείο, επί ΝΔ. Η Κούνεβα είναι ενοικιαζόμενη εργαζόμενη, εκείνο το κομμάτι του εργασιακού μεσαίωνα που το πολιτικό σύστημα έκανε πως δεν υπάρχει ενώ έχει φτιάξει δεκάδες νόμους για να το στηρίξει. Η Κούνεβα ήταν συνδικαλίστρια στον μαζικό επαγγελματικό της χώρο, δεν ήταν συνδικαλίστρια της γραφειοκρατίας και των δελτίων των 8. Η Κούνεβα ήταν προστάτης μονογονεϊκής οικογένειας. Η Κούνεβα έπρεπε λοιπόν να πληρώσει για όλα αυτά που ήταν. Αυτή η ενέργεια και η δολοφονία του Γρηγορόπουλου, έσπασαν το απόστημα της ελληνικής κοινωνίας. Έβγαλαν στην επιφάνεια όλη την κρίση της μεταπολιτευτικής περιόδου και τα επακόλουθά της.

Κατεβαίνω τη Μεσογείων, σταματώ στο 4. Κάθε φορά που στήνομαι στην ουρά δημόσιας υπηρεσίας παρατηρώ τη συμπεριφορά των άλλων πολιτών, τη λογική τους και κάνω σκέψεις εις βάρος τους. Τελικά ο κύριος Μπαντιού έχει και εδώ δικίο. Επιδιώκουμε να συνομιλούμε με έναν κόσμο που δεν μας ανήκει και δεν του ανήκουμε. Δεν μας ανήκει -και κακώς τον επικαλούμαστε κάθε φορά που αγωνιζόμαστε για κάτι- διότι επιθυμεί άλλα από αυτά που εμείς επιθυμούμε και επιδιώκουμε. Δεν του ανήκουμε διότι οι απλές συμβάσεις που έχουμε με τον «κόσμο» δεν είναι αρκετές για να μας εντάξουν σε αυτόν. Δεν αρκεί να αποκτήσεις κι εσύ Αριθμό Μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης για να συνευρεθείς με τους συμπολίτες σου, να συναντηθείς μαζί τους, να δράσεις μαζί τους. Είναι γεγονός, οι τολμηρές πράξεις δεν γίνονται με τη συναίνεση της αστυνομίας, ούτε καν της κοινωνίας...

Ζωή Χαλιδιά

zoexoex@gmail.com

Γίνε συνδρομητής στην Αντιεξουσιαστική εφημερίδα BABYLONIA
Ετήσια συνδρομή: Εσωτερικού 15 Ευρώ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: 6972361073

e-mail: syndromi.babylonia@gmail.com

site: www.babylonia.gr

blog: babylonmedia.wordpress.com

Η εξέγερση δεν μπορεί να γίνει επέτειος

Βρισκόμαστε μπροστά στη συμπλήρωση ενός έτους από τη δολοφονία του Αλέξη και την πρώτη εξέγερση του τέλους των καπιταλιστικών υποσχέσεων. Η συζήτηση περί επετείου είναι εκτός πραγματικότητας. Η εξέγερση του Δεκεμβρίου έχει εκείνα τα χαρακτηριστικά μιας συνολικής ρήξης, είναι το πρώτο τέτοιας έντασης χειραφετητικό συμβάν. Μακριά από τους υλικούς όρους με τους οποίους ένα τεράστιο ποσοστό των κομματικών σχηματισμών αντιλαμβάνεται τους όρους της αντιπαράθεσης, ο Δεκέμβρης ανέδειξε μια ευρύτερη διάσταση. Στο κέντρο της ρήξης βρέθηκε το σύνολο του άξονα της καταπίεσης, το κοινωνικό εκείνο δυναμικό που τοποθετήθηκε, από την κυριαρχία, οριστικά εκτός του οποιουδήποτε σχεδιασμού. Η δυνατότητα έκφρασης ανόμοιων ταυτοτήτων χωρίς προσπάθεια να υπαχθεί κάτι σε μια από τα πριν σχεδιασμένη στόχευση είναι αυτό που κατέστησε την εξέγερση αντιεξουσιαστική. Το κρίσιμο είναι να αντιληφθούμε ότι ο Δεκέμβρης εξακολουθεί να δρα ως δυνατότητα, να αντιληφθούμε ότι άλλαξε οριστικά τους όρους της αντιπαράθεσης. Ανέδειξε τη σύγκρουση για το δημόσιο χώρο ως κεντρική, ένα χώρο σε διαρκή μάχη με την κρατική και ιδιωτική διάσταση. Αυτό όμως προϋποθέτει μια ανοιχτή διαδικασία δημιουργίας μετώπου ανατροπής. Μια ανοιχτή διαδικασία που θα έχει στόχο την κοινωνική απεύθυνση και θα αφορά όλο το εύρος των σημείων αιχμής της σύγκρουσης των κινημάτων με την κυριαρχία. **Επομένως, δεν πρέπει να επιδιώκουμε την τεχνητή επανάληψη των στιγμών του Δεκεμβρη, αλλά την ανάδειξη των κινηματικών προοπτικών που αυτός εκτόξευσε στο κέντρο της πολιτικής σκηνής.**

Η προσπάθεια θεσμικής απορρόφησης των κραδασμών της εξέγερσης είναι ήδη σε ισχύ και εντάσσεται σε μια ευρύτερη προσπάθεια ανάδειξης ενός νέου εξουσιαστικού στίγματος. Ο Σαρκοζί έχει απευθύνει δύο ερωτήματα προς το γαλλικό έθνος: το πρώτο αφορά το ποιος είναι ο ορισμός του γαλλικού έθνους τη σημερινή εποχή και το δεύτερο είναι τι είδους ανάπτυξη είναι δυνατόν να προσδοκούμε τον 21^ο αιώνα. Τα δύο αυτά ερωτήματα είναι στο κέντρο της αντιπαράθεσης στο εσωτερικό των κοινωνιών, όμως η απάντηση δεν μπορεί να δοθεί από κινήσεις από τα πάνω. Το σύστημα δεν διαθέτει εκείνη την κοινωνική νομιμοποίηση που θα εγκλώβιζε τον κοινωνικό ιστό σε έναν τέτοιου είδους διάλογο. Γίνεται όμως εκ νέου μια προσπάθεια να οριστούν οι χώροι της καθημερινότητας, των αξιών και των υποκειμενικότητων. Ζούμε λοιπόν σήμερα την προσπάθεια συγκρότησης μιας κυριαρχίας στη βάση μιας νέας συναίνεσης όπου η σύγκρουση μπορεί να έχει μόνο το χαρακτήρα της ανομίας και να εντάσσεται σε έναν ποινικό πολιτισμό. Ένα οικοδόμημα που στηρίζεται στο χλευασμό κάθε ουτοπίας και στην πίστη στην απόλυτη υπεροχή του. Μια πολιτική που από τις καταβολές της στηρίχθηκε στον αποκλεισμό, τώρα που αδυνατεί να συγκροτήσει μια θετική κοινωνική συμμαχία συναίνεσης, επιδίδεται σε κινήσεις συγκρότησης μιας ήπιας απολυταρχίας.

Βασική συνιστώσα είναι ο τρόπος με τον οποίο δομήθηκαν οι όποιες επικοινωνίες τον Δεκέμβρη, τον τρόπο που λαμβάνονταν οι όποιες αποφάσεις. Η άμεση δημοκρατία είναι το εργαλείο για την ευδοκίμηση των δημοσίων χώρων. Ο μαρξισμός όπως και ο φιλελευθερισμός συμερίζονται την άποψη ότι δεν μπορεί να υπάρξει ελευθερία χωρίς τη μορφή του κράτους και συνεπώς υποστηρίζουν κυρίως πολιτικούς παρά κοινωνικούς τρόπους κοινωνικής αλλαγής. Ο Αγκάμπεν στην επερχόμενη κοινότητα θεωρεί αναγκαία μια συνολική ρήξη με τη χεγκελιανή κληρονομιά των κρατικιστικών αντιλήψεων της ομαδικής ταυτότητας. Όμως καμιά μορφή ανισότητας (ταξική, φυλετική, σεξουαλική ή ως προς τις ικανότητες) δεν μπορεί να προβληθεί σαν ο κεντρικός άξονας των κινήματων. Το καινούργιο πρόταγμα δεν είναι ολιστικό, δίνει βάρος σε όλους τους επιμέρους αγώνες ανατροπής, είναι όλοι το ίδιο σημαντικοί. Μακριά από συνδικαλιστικές, πολιτικές πρωτοπορίες, μακριά από λογικές κάλπης και ιδεολογικής αυταρέσκειας, η εξέγερση εξακολουθεί να ανασαίνει. Το ζοφερό τοπίο κοινωνικής διάλυσης που παρουσιάζεται δεν έχει αντίβαρο την αυστηροποίηση της εξουσίας, καθώς αυτή είναι μέρος του προβλήματος, ούτε στις ατομικιστικές επιλογές μηδενιστικής υφής, καθώς είναι

μακριά από την ανοιχτή διαβούλευση, αλλά τις κινηματικές διεργασίες που συγκροτούν ήδη μια εναλλακτική. Η εξέγερση δεν εκπληρώνει ένα πεπρωμένο αλλά δείχνει τους όρους μιας συνολικής κοινωνικής ρήξης. Είναι τώρα το οριστικό τέλος όχι μόνο των τελεολογικών πρακτικών, που κάποιοι γνώριζαν επακριβώς τι πρέπει να γίνει και ποιος πρέπει να το κάνει, ήρθε η ώρα μιας ευρύτατης πολιτικής ατζέντας ανατροπής που τίθεται από τους ίδιους τους κοινωνικούς δράστες. **Ζητούμενο η αυτοοργάνωση των μεταναστών στην κατεύθυνση διάλυσης της ιθαγένειας, η δημιουργία ελεύθερων κοινωνικών χώρων παντού, τα κινήματα πόλης όχι στη λογική της εκπροσώπησης αλλά στη βάση των λαϊκών συνελεύσεων, η μάχη ενάντια στην καταστολή ως μια μάχη κοινωνική ενάντια στη στρατικοποίηση, ο Δεκέμβρης επίσης οριοθέτησε τη δυνατότητα διεύρυνσης του κοινωνικού ρόλου του ασύλου, η δυνατότητα της επισφαλούς εργασίας να συγκροτήσει ένα μέτωπο συνολικής αντιπαράθεσης. Η δημιουργία κοινωνικής αντιπολίτευσης είναι ο όρος για τη συνέχεια του Δεκεμβρη.**

Εκτός όλων των άλλων, οι όροι μιας συγκρότησης μακριά από τον όρο της κατάληψης της εξουσίας δίνει την ευκαιρία της δημιουργίας σχηματισμών δράσης και όχι ιδεολογικών κομματικών ή άλλων αγκυλώσεων. Μέχρι τώρα η πολιτική αντιπαράθεση από την αντιπροσώπευση μιας κατάστασης ανισότητας ή έλλειψης δικαιωμάτων ήταν η αναγνώριση της καταπιεσμένης ταυτότητας από τον κρατικό μηχανισμό, και η προσπάθεια συμπερίληψής της σε μια βελτιωμένη κατάσταση. Η εξέγερση ανέτρεψε οριστικά μια ψευδαίσθηση που ήδη η στρατικοποίηση είχε επισημάνει. Οι όροι αντιπαράθεσης με την κυριαρχία θα είναι από εδώ και πέρα κοινωνικοί. Η αλληλεγγύη στηρίζεται πάνω στο κίνημα εξέγερσης και αυτό με τη σειρά του δικαιώνεται με αυτή τη συνενοχή. Ένα υπόκωφο ρεύμα κινείται κάτω από την προβαλλόμενη μιζέρια των ημερών. **Είναι η κινηματική κληρονομιά του Δεκεμβρη που δημιουργεί όρους ευρύτατων διεργασιών που ξεκινούν από μια αλληλεγγύη κατά μήκος όλων των αξόνων καταπίεσης, και φτάνει μέχρι τις πρώτες απόπειρες δημιουργίας πολλαπλών σημείων που η εξουσία δεν μπορεί πλέον να εκφράζεται ως αυθεντία. Το μήνυμά της εξέγερσης δεν μπορεί να εγκλωβιστεί σε μηνύματα ενός ιδιότυπου μηδενισμού, η μάχη για την κινηματική δημιουργία νέων αξιών είναι μια μάχη ελπίδας, αυτοοργάνωσης και κοινωνικής απεύθυνσης, καμία αντιπροσώπευση οποιασδήποτε μορφής δεν είναι πλέον εφικτή.**

Φιλήμονας Πατσάκης

Εκρηκτικός μηχανισμός στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο BUENA VENTURA

Στις 24/11 τα ξημερώματα, ο ελεύθερος κοινωνικός χώρος Buena Ventura δέχθηκε επίθεση με ισχυρό εκρηκτικό μηχανισμό. Στόχος δεν ήταν μόνο το Buena Ventura, αλλά ολόκληρη η γειτονιά, καθώς ζημιές προκλήθηκαν σε όλο το χώρο γύρω από το σημείο της έκρηξης, με θραύσματα καρφωμένα σε αυτοκίνητα και διαμερίσματα. Είναι αυτή η πραγματικότητα που δείχνει και το δολοφονικό χαρακτήρα της επίθεσης, ευτυχώς χωρίς θύματα.

Η επίθεση αυτή αποτελεί την κορυφή του παγόβουνου - πλαισίου καταστολής και άνθισης της παρακρατικής δράσης, κάτι που άλλωστε αποτελεί και παράδοση της Θεσσαλονίκης. Με την επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου να πλησιάζει απειλητικά για το κράτος και τις παραφυάδες του, γίνεται πλέον ολοφάνερο ότι η επίθεση συγκεκριμενοποιείται απέναντι σε χώρους με ανοιχτή κοινωνική δράση (επιθέσεις στους χώρους και καταλήψεις: "Σφεντόνα", "Φάμπρικα Υφανέτ", "Radio Revolt", στέκι μεταναστών στα Εξάρχεια). Στο ίδιο κλίμα με το παρακράτος, και το επίσημο κρατικό καθεστώς με προσαγωγές πρώτα στην πορεία της Δ.Ε.Θ. και επίθεση εκφοβισμού στον κοινωνικό χώρο "Μικρόπολις" και στη συνέχεια με αθρόες προσαγωγές (κάποιες από τις οποίες μετατράπηκαν σε συλλήψεις) στην πορεία της 17 Νοέμβρη. Τέτοιες επιθέσεις δεν έχουν κάτι άλλο να επιδείξουν πέρα από τη λογική και το φόβο των ίδιων των δραστών τους, η δράση των οποίων βρίσκει κάλυψη και νομιμοποίηση σε πρακτικό επίπεδο από την ενορχηστρωμένη επίθεση που διεξάγει η εξουσία απέναντι σε ό,τι γέννησε ο περασμένος Δεκέμβρης. Το κυνήγι μαγισσών, το πλαίσιο μηδενικής ανοχής, η δαιμονοποίηση του αντιεξουσιαστικού κινήματος, τόσο από τα ΜΜΕ, όσο και από το κράτος, δια στόματος του "Προστάτη του Πολίτη" Μ. Χρυσοχοϊδη, δίνει το καλύτερο άλλοθι για τη δράση κύκλων που λειτουργούν μέσα στο κράτος και παράλληλα με αυτό. Στο πρόσωπό μας χτυπήθηκε όλο το κίνημα, καθώς θεωρούμε την επιλογή του συγκεκριμένου κοινωνικού χώρου καθαρά τυχαία. Στη θέση μας θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε διαλέγει το μονοπάτι του αγώνα και της αντίστασης. Μπορούσε να είναι ο οποιοσδήποτε κοινωνικός χώρος, στέκι ή κατάληψη.

Η πραγματικότητα διέψευσε τη λογική των δραστών και των πολιτικών τους φορέων, καθώς αυτό που έφερε η επίθεση δεν ήταν η απομόνωση και η τρομοκράτηση των συμμετεχόντων και της γειτονιάς, αλλά η σύμπλευση όλων των πολιτικών και κοινωνικών φορέων της πόλης, που μαζί με κατοίκους της γύρω περιοχής συμμετείχαν σε μία συνέλευση, το ίδιο μάλιστα απόγευμα, στο χώρο του Buena Ventura. Ήταν αυτή η συνέλευση που οδήγησε στην πραγματοποίηση μιας σειράς δράσεων τόσο σε επίπεδο αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης όσο και σε πολιτικό με το σχηματισμό συνέλευσης γειτονιάς, συνέντευξη Τύπου, μικροφωνικές και τη διεξαγωγή πορείας αλληλεγγύης τη Δευτέρα 30/11.

Η απάντησή μας δεν μπορεί να είναι άλλη απ' αυτή που έδωσε η ίδια η κοινωνία στην περσινή εξέγερση: Το κράτος και τα σκυλιά του δεν μας φοβίζουν.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 2010

«Παγώνουν»
μισθοί και
συντάξεις,
αυξάνονται οι
φόροι

Δραστική περικοπή των κοινωνικών δαπανών και της χρηματοδότησης των ταμείων, καθήλωση μισθών και συντάξεων και μπαράζ έμμεσων και άμεσων φόρων, περιλαμβάνει το σχέδιο για τη «σωτηρία της οικονομίας» που αποτυπώνεται στον προϋπολογισμό του 2010.

Οι οικονομικοί εγκέφαλοι του ΠΑΣΟΚ ταυτόχρονα με το άνοιγμα του ασφαλιστικού, υπονομεύουν για μια ακόμη φορά το μέλλον της κοινωνικής ασφάλισης, αφού μειώνεται κατά 10,3% η χρηματοδότηση των ταμείων φθάνοντας στα 11,16 δισ. ευρώ, έναντι 12,45 δισ. ευρώ το τρέχον έτος.

Οι μεγαλύτερες περικοπές (44,4%) καταγράφονται στην επιχορήγηση του ΟΑΕΕ, η οποία πέφτει στα 600 εκατ. από 1,08 δισ. ευρώ. Μειωμένο κατά 5,8% στα 2,45 δισ. ευρώ είναι και το κονδύλι για το ΙΚΑ. Για το ΝΑΤ και τα Ταμεία του ΟΤΕ και της ΔΕΗ η επιχορήγηση παραμένει αμετάβλητη στα φετινά επίπεδα. Αύξηση 6,9% προβλέπεται μόνο για τον ΟΓΑ, του οποίου η χρηματοδότηση φτάνει στα 4,65 δισ. ευρώ.

Μισθοί και συντάξεις ουσιαστικά παγώνουν καθώς προβλέπεται αύξηση της τάξης του 1,5%, ενώ καθηλωμένο παραμένει και το ΕΚΑΣ.

Για τον τομέα της υγείας προβλέπονται προσλήψεις 3.000 γιατρών στα νοσοκομεία (πρόβλεψη που επαναλαμβάνεται επί χρόνια χωρίς να υλοποιείται). Την ίδια ώρα όμως μειώνονται τα κονδύλια για τις εφημερίες των γιατρών στο ΕΣΥ κατά 3,7% και φθάνουν στα 395 εκατ. ευρώ και για παροχές στο προσωπικό των νοσηλευτικών ιδρυμάτων κατά 6,6%, δηλαδή περιορίζονται στα 150 εκατ. ευρώ.

Μπορεί χρήματα να μην υπάρχουν για την υγεία και τη στήριξη ταμείων και μισθωτών, βρίσκονται όμως όταν πρόκειται για την ενίσχυση των μηχανισμών της καταστολής, κι έτσι το υπουργείο του Χρυσόχοϊδη εξαιρείται των περικοπών πόρων που προβλέπονται για άλλα υπουργεία.

Στον προϋπολογισμό υπάρχει πρόβλεψη για πρόσθετους φόρους 3,7% (1,94 δισ. ευρώ είναι άμεσοι φόροι και 1,75 δισ. ευρώ έμμεση φορολογία) ενώ πάνω από 10% θα φθάσει ο ειδικός φόρος σε ποτά και σιγάρια, ανοιχτό είναι και το ενδεχόμενο αύξησης και του φόρου στη βενζίνη.

Παράλληλα, καταργούνται φοροαπαλλαγές και εκπτώσεις και αλλάζει ο τρόπος φορολόγησης φυσικών προσώπων και επιχειρήσεων. Όσο αφορά τις δημόσιες επενδύσεις προβλέπεται αύξηση 8,4% και θα φθάσουν στα 10,3 δισεκατομμύρια ευρώ.

Με τον προϋπολογισμό τίθεται ο στόχος της μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος στο 9,4% του ΑΕΠ, από 12,7% φέτος που αν δεν επιτευχθεί δεν αποκλείεται η τροποποίηση των οικονομικών μεγεθών. Σημειώνεται, εξάλλου, ότι ο προϋπολογισμός είναι υπό την αίρεση των Βρυξελλών καθώς δεν είναι απίθανο να ζητηθούν αλλαγές για ταχύτερη κάλυψη των ελλειμμάτων και του χρέους.

Μαρία Γερογιάννη

Το φάντασμα
του Δεκέμβρη

Με αστυνομοκρατία σε όλη την Αθήνα και τις μεγάλες πόλεις της επικράτειας προσπαθεί ανεπιτυχώς η κυβέρνηση και το ΠΡΟ-ΠΟυπουργείο Δημόσιας Τάξης να εμπεδώσουν κλίμα φόβου στην κοινωνία, ενόψει της 6^{ης} Δεκέμβρη, ημέρα δολοφονίας του μικρού Αλέξη Γρηγορόπουλου και των προγραμματισμένων κινητοποιήσεων αντίστασης, μέχρι τέλους Δεκέμβρη, στα νέα αντικοινωνικά μέτρα της κυβέρνησης, στην επισφαλή εργασία, στις απολύσεις, στην παιδεία της αγοράς, στην κατάρτιση του ασύλου και στην κρατική και εργοδοτική τρομοκρατία.

Η κυβέρνηση, δύο μήνες μετά τις εκλογές, βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα διογκούμενο κύμα κοινωνικής και εργατικής διαμαρτυρίας, που δεν της δίνει καμιά περίοδο χάριτος. Για τον έλεγχο της οποίας σκέφτεται να δοκιμάσει νέα κατασταλτικά όπλα και νέες μεθόδους καταστολής πλήθους, ενώ τα παπαγαλάκια της ασφάλειας και της ΕΥΠ έχουν πιάσει δουλειά, κυκλοφορώντας σενάρια προληπτικών συλλήψεων αγωνιστών του μαζικού κινήματος. Την ίδια στιγμή και σε διάστημα δύο βδομάδων, οι τηλεφωνικές δημοσκοπικές έρευνες που διεξάγονται, για το ποιες τάχα συλλογικότητες ευθύνονται για την περσινή κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη, δίνουν και παίρνουν, στοχοποιώντας αγωνιστές και κινήματα. Τα καθεστωτικά ΜΜΕ στη ίδια ρότα με το καθεστώς των ΤαγΜΑΤασφαλιτών, που σκόπιμα και συνειδητά εξακολουθούν να αποκρύπτουν την πρόσφατη μαφιόζικη βομβιστική επίθεση που δέχθηκε ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Buena Ventura και την εμπρηστική ενέργεια στο σπίτι αγωνιστή στα Πετράλωνα. Το ίδιο άλλωστε έκαναν με τον εμπρησμό των καταλήψεων Λέλας Καραγιάννη και κτήματος Πρατόπουλου και τον εμπρησμό του σπιτιού αγωνιστή στη Γκιάνα.

Πρόκειται για ένα μεγάλο σχέδιο κρατικής τρομοκρατίας που η προηγούμενη κυβέρνηση της ΝΔ άρχισε και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ υλοποιεί στο πλαίσιο της διεθνούς αντίδρασης (π.χ. ΟΑΣΕ, Ε.Ε.), αλλάζοντας μόνο μεθόδους και τακτικές. Με το δόγμα της μηδενικής ανοχής να αγκαλιάζει όχι μόνο το σύνολο των ανατρεπτικών κινήματων, αλλά και το σύνολο της κοινωνικής και εργατικής διαμαρτυρίας, ώστε να εξασφαλιστεί η αναγκαία κοινωνική και εργασιακή ειρήνη για την εφαρμογή της καθεστωτικής πολιτικής. Ειδικότερα όμως, όλα τα μάτια του κράτους, εδώ και ένα χρόνο, προσπαθούν να αποτρέψουν με όλα τα μέσα την επικινδυνότητα της νέας αντικαθεστωτικής πολιτικοποίησης, ώστε να μη διασαλευτεί η μεταπολιτευτική κοινωνικοπολιτική τάξη των κρατούντων, που έμπρακτα έβγαλε στο προσκήνιο ο περσινός Δεκέμβρης. Αυτόν τον

εσωτερικό εχθρό (μαθητών, νεολαίων, μεταναστών, επισφαλών εργαζομένων) που συνεχίζει να αντιστέκεται σε όλα τα κοινωνικά πεδία, συμμετέχοντας και συμβάλλοντας παράλληλα στο χτίσιμο κρίσιμων Κοινωνικών Μετώπων Άμεσης Μαζικής Δράσης και Ανατροπής, ως αφετηρία κοινωνικοποίησης της δυνατότητας των ιδίων των ανθρώπων να αλλάξουν τη ζωή τους, με ακόμα πιο σφοδρές κοινωνικές αντιστάσεις και αγώνες, που θα υπερασπίζονται και θα διευρύνουν το σύνολο των νέων αναγκών της εργαζόμενης και κοινωνικής πλειοψηφίας, στην κατεύθυνση της ριζικής ρήξης και ανατροπής.

Η πιο σημαντική παρακαταθήκη της περσινής εξέγερσης, η **θεώρηση ότι η εξουσία του καθεστώτος δεν είναι ανυπέρβλητη και ότι οι εξεγέρσεις “γίνονται δεν είναι ουτοπία”,** απόκτησε **πραγματικό νόημα σε όλες τις συλλογικές αντιστάσεις και δράσεις που ακόμα και σήμερα, μετά από ένα χρόνο, πραγματοποιούνται.** Η επιστροφή στην κανονικότητα, που το σύνολο της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας θα ήθελε να γίνει, δεν έγινε. Δεκάδες χειραφετημένοι κοινωνικοί και εργατικοί αγώνες σε τοπικό, περιφερειακό και κεντρικό επίπεδο αναπτύχθηκαν όλο το χρόνο, κόντρα στα κόμματα και στον κρατικό συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ. Πλήθος συγκρουσιακών διαμαρτυριών, με χαρακτηριστικές αυτές που έγιναν στη Λευκίμη, στην Πάτρα ενάντια στο πογκρόμ των Αφγανών μεταναστών, στο Δήμο Συκεών (Λαϊκή Συνέλευση) για τις κεραίες, στην Αθήνα για τα πάρκα Ναυαρίνου, Κύπρου και την αστυνομοκρατία των Εξαρχείων. Στις μεγάλες συνοικίες δημιουργούνται συνεχώς Επιτροπές Κατοίκων και πραγματοποιούνται αμεσοδημοκρατικές Κοινωνικές Λαϊκές Συνελεύσεις, που δίνουν βήμα στους κατοίκους να αποκτήσουν φωνή, να συμμετέχουν στα κοινά, να πάρουν τους αγώνες και τη ζωή τους στα χέρια τους.

Με αυτή την έννοια, οι φλόγες της περσινής εξέγερσης ποτέ δεν έσβησαν, κρατούν τη φωτιά αναμμένη (φανερά ή υπόγεια) και μέσα από αυτήν, τις πυρκαγιές ανατροπής, που στηρίζουν τη βαμμένη με τα χρώματα της απόγνωσης και της ελπίδας, κοινωνική και ατομική απελευθέρωση και χειραφέτηση. Και γι' αυτό, το φάντασμα του Δεκέμβρη ξαναπλανάται πάνω από τα μητροπολιτικά κέντρα. Γιατί **ο Δεκέμβρης δεν ξεχνά, δεν συγχωράει. Δεν ενσωματώνεται, δεν αφυδατώνεται, δεν γίνεται γιορτή και κυρίως ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΣ.** Είναι ακόμα ζωντανός, ανατρεπτικός και μάχιμος.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Κραυγή Ελευθερίας...

Το ποτάμι ξεχειλίζει

Φτιάζανε φυλακές υψίστης ασφαλείας για να γλιτώσουν την κοινωνία από τους «ακοινώνητους». Στόχος η επιβολή της σιωπής για το τι βιώνουν οι κρατούμενοι καθημερινά. Ωστόσο, όσο μακριά από τον κόσμο (στη μέση του πουθενά) κι αν βρίσκονται αυτές οι φυλακές, δεν θα καταφέρουν να μας φιμώσουν.

Η κάθε φυλακή έχει τη δική της «σημαία», τους δικούς της κανόνες, δεν υπάρχει ενιαίος κώδικας (εσωτερικός κανονισμός). Υπάρχουν ελλείψεις βασικότερες και ο κάθε φυλακισμένος γίνεται βορά στα χέρια του κάθε δεσμοφύλακα. Στη Λάρισα, για παράδειγμα, ο κάθε ανθρωποφύλακας, όποτε του καπνίσει, μπορεί να στείλει για ακτίνες κάποιον κρατούμενο «ύποπτο». Το πόση ακτινοβολία δέχεται ο καθένας δεν τους ενδιαφέρει. Αγνοούνται οι βασικοί κανόνες του σωφρονιστικού κώδικα.

Στις περισσότερες φυλακές της χώρας δεν υπάρχει κοινωνική λειτουργός και όπου υπάρχει δεν είναι ενεργή.

Υπάρχει μεγάλη έλλειψη γιατρών (παθολόγων, ψυχιάτρων, ψυχολόγων) και είναι καθημερινότητα οι αδικαιολόγητες απορρίψεις βασικών δικαιωμάτων, π.χ. αδειών και αναστολών, χωρίς εμπεριστατωμένη αιτιολογία.

Οικονομικοί μετανάστες κρατούνται στις φυλακές Κορυδαλλού μαζί με τους υπόλοιπους κρατούμενους, περιμένοντας την απέλασή τους. Αν πάθουν κάτι ποιος θα τους/την πληρώσει;

Καθημερινότητα και ο εξευτελισμός στη σωματική έρευνα, ο βιασμός της προσωπικότητάς μας. Όποιος αντιδρά σε ένστολο, του επιβάλλεται το νέο μοντέλο πειθαρχικού παραπτώματος (απειθεία) λες και είμαστε υφιστάμενοι τους και πρέπει να εκτελούμε τις εντολές από κάθε τσόγλανο που διορίζεται δεσμοφύλακας γιατί δεν μπορεί να κάνει κάτι άλλο. Ειδικά στις πειθαρχικές φυλακές, οι θέσεις καλύφθηκαν από ανθρώπους που εάν δεν υπήρχε φυλακή θα φύλαγαν πρόβατα.

Πρέπει να καταλάβουν όμως ότι φυλάνε λιοντάρια. Και εμείς είμαστε που πρέπει να τους δώσουμε να το καταλάβουν.

Οι δεσμοφύλακες πρέπει να εξετάζονται από ψυχολόγο και να κάνουν σεμινάρια, να κρίνονται αν είναι ικανοί γι αυτή τη... δουλειά. Αν τους αρμόζει και μπορούν να συμπεριφέρονται ανθρώπινα στους ανθρώπους που έρχονται σε επαφή, γιατί οι περισσότεροι έχουν το στυλάκι καθάρματος χωροφύλακα παλιών δεκαετιών.

Η χούντα των φυλακών δεν θα περάσει. Το ποτάμι ξεχειλίζει. Τέλος οι αυθαιρεσίες.

Υπάρχει κόσμος που του έχετε κόψει κάθε ελπίδα και δεν έχει τίποτα να χάσει κι αν ξεχειλίζει θα πνιγείτε όλοι. Προτρέπω τους συγκρατούμενούς μου να μην δέχονται ό,τι θεωρούν πως προσβάλλει την προσωπικότητά τους.

Είμαστε χιλιάδες και είμαστε υποχρεωμένοι απέναντι στον εαυτό μας να αντιδράσουμε.

Τέλος με την υποκρισία της εξουσίας

Σας μάθαμε πλέον, είστε προβλέψιμοι. Σαν αντιπολίτευση το ΠΑΣΟΚ ήταν αντίθετο με την αλλαγή των 4/5 σε 3/5. Σαν κυβέρνηση θα το ψηφίσει! Μην παίζετε τα πολιτικά σας παιχνίδια στις πλάτες μας και γενικότερα στις πλάτες των εργαζομένων, των συνταξιούχων (θα σας έλεγα σαν τι γλιστράτε, αλλά παρότι κρατούμενος η αγωγή μου δεν μου το επιτρέπει).

Διατηρώ τα πιστεύω μου και τη στάση μου σ' αυτή τη ζωή, κάτι που θα έπρεπε να κάνετε και εσείς που σας εμπιστεύεται ο λαός και σας διορίζει αντιπροσώπους του. Δείξτε ότι νιώθετε τον πόνο και την αγωνία του κόσμου με πράξεις. Δημιουργείστε θέσεις, σχολεία με τέχνες να μπορεί ο κρατούμενος βγαίνοντας να έχει μια επιλογή. Δώστε του αυτή την ευκαιρία, δεν κοστίζει. Δημιουργείστε τμήματα για τους τοξικομανείς, γιατί δεν το κάνετε τόσα χρόνια; Η εξάλειψη των τοξικομανών εξαλείφει αυτόματα και τους εμπόρους, δεν σας

βολεύει; Πού κολλάτε; Είναι μεγάλο το πολιτικό κόστος και ακόμη μεγαλύτερο το οικονομικό;

Είστε ηθικοί αυτουργοί για την καταστροφή οικογενειών με άρρωστα παιδιά.

Κατηγορώ ευθέως το κράτος σαν ηθικό αυτουργό για την εγκληματικότητα στην Ελλάδα. Σας κατηγορώ ευθέως για συνεργούς στο έγκλημα στο οποίο εξωθείτε και προωθείτε με απώτερο σκοπό τα λεφτά και τις καρέκλες. Εσείς στήνετε το παιχνίδι σας και είστε η πραγματική μαφία. Το πραγματικό συνδικάτο ενός διαρκούς και καθημερινού εγκλήματος.

Τους αγωνιστικούς μου χαιρετισμούς σε όσους συμβαδίζουν μαζί μου.

Γιώργος Πανλόπουλος - Φυλακές Δομοκού

Πεντέμισι το πρωί στις 24 Νοέμβρη...

Θεσσαλονίκη. Μια πόλη που έχει νοηματοδοτήσει και ενσάρκώσει στην ιστορία, την κουλτούρα και την παράδοσή της, θρύλους και ιστορίες που πολλές φορές κινούνται στη σφαίρα μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας. Σχεδόν τα πάντα αντιθετικά και πολλές φορές αντιφατικά.

Μέσα από αυτό το πλαίσιο δεν ξέφυγε ούτε η παράδοσή της στα κινήματα που αγωνίζονται για την ελευθερία. Η παράδοση ξεκινά από πολύ μακριά, από το 1345 με την κομμούνα των Ζηλωτών και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Φωτεινά σημάδια της ιστορικής πραγματικότητας είναι η δράση των «Βαρκάρηδων» στις αρχές του 1900, η συγκρότηση της Φεντερασιόν το 1909 και η κοινωνική - εργατική εξέγερση του Μάη του '36. Το τέλος δεν θα μπει εκεί. Η Θεσσαλονίκη του αγώνα θα βγει πάλι στο προσκήνιο την περίοδο της κατοχής και του εμφυλίου. Αλλά ούτε εκεί θα σταματήσει. Θα γίνει η πόλη του Λαμπράκη, του 114, των Ιουλιανών και του Νοέμβρη του '73.

Μνημεία αντίστασης πολλά και λίγα ταυτόχρονα. Υπάρχουν εκεί που δολοφονήθηκαν ο Μπάμπης Τούσης κι ο Λαμπράκης. Ό,τι δεν μπόρεσε να χωνέψει η εξουσία τα έκανε μνημεία και στολίδια. Πολλά ξεχάστηκαν, αγνοήθηκαν και θάφτηκαν κάτω από τη σκόνη της λήθης. Εδώ όμως μπαίνει το εύλογο ερώτημα. Ποιοι και για ποιο λόγο. Χωράει μόνο μια απάντηση. Επειδή αυτή ήταν η Θεσσαλονίκη του αγώνα, εδώ ήταν κι η πόλη της δυσοσμίας που αναδύεται από τη σαπίλα που βγάζουν οι κύκλοι που λειτουργούν μέσα στο κράτος και παράλληλα με αυτό. Θα μπορούσαν να αναφερθούν πολλά. Λέμε λίγα. Πογκρόμ κατά εθνικών μειονοτήτων, Γεντί Κουλέ, αστυνόμος Μήτσου, «Καρφίτσα», Γκοτζαμάνης, Εμμανουηλίδης και πάει μακριά η βαλίτσα.

Πολλοί πίστεψαν ότι όλα αυτά πέρασαν. Πάει χάθηκαν. Κι ας χόρευαν ταυτόχρονα οι αρχίματσοι της πόλης μας στο χουντογλέντι της Θέρμης κάτω από τους ήχους του «Πού 'σαι μωρέ Γιώργο Παπαδόπουλε». Κι ας ξυλοκοπούνταν σαδιστικά ο «Κύπριος φοιτητής» από την ΕΛ.ΑΣ. στο Συντριβάνι. Κάπου το φάγαμε κι εμείς το παραμύθι. Ξυπνήσαμε απότομα όμως: «Έλα ρε μαλάκα, μας βάλαν βόμβα» μου είπε ο Άγγελος, πεντέμισι το πρωί στις 24 Νοέμβρη. Μετά, όλα τα παραπάνω τριβελίζουν ασταμάτητα το μυαλό. Σίγουρο είναι ένα. Όσο υπάρχει το κράτος θα υπάρχουν και τα σκυλιά του και θα μοιραζόμαστε την ίδια πόλη. Σιγουρότερο όμως είναι κάτι άλλο. Ότι η ιστορία δεν τελειώνει με μια βόμβα, με ένα βόλι και δεν παγώνει με τον τρόπο. Μόνο αρχίζει. Κι ο χρόνος πάντα ξετυλίγεται ενάντια στο κράτος και στα «αόρατα» χέρια του.

Μήτσος Φραγγίδης

«Δε πα' να μας χτυπάν»

Από τη μια, το πρόσωπο της εξουσίας: βόμβα, αντιτρομοκρατική, μπάτσοι, κρατικοί και παρακρατικοί μηχανισμοί. Από την άλλη, η κοινωνία: γειτονιά, συνελεύσεις, κίνημα, μουσική, σχέσεις, Δεκέμβρης, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ. Το μεγαλύτερο μειονέκτημα της εξουσίας είναι η ηλιθιότητα της. Νομίζει ότι με τη βία μπορεί να μας τρομοκρατήσει και να μας διαλύσει. Με τη βόμβα στο Buena Ventura πέτυχε ακριβώς το αντίθετο. Πέτυχε να μας φέρει πιο κοντά, να μας συσπειρώσει, να μας δυναμώσει, να φέρει στο προσκήνιο πιο έντονα την αλληλεγγύη. Πάνω απ' όλα ενίσχυσε την πεποίθησή μας ότι ο αγώνας ενάντια στην εξουσία είναι ο αγώνας της ζωής ενάντια στο θάνατο. Καλούς Δεκέμβρηδες λοιπόν...

Άγγελος Ασλανίδης

Κάλεσμα στην Ομάδα "Εκπαι- δευτικοί κατά της ομοφοβίας"

Στα «συμμορφωτικά» πλαίσια της εκπαιδευτικής πραγματικότητας, έχουμε ως εκπαιδευτικοί τις δεξιότητες να διαχειριστούμε φαινόμενα διαφορετικότητας;

Η ομάδα μας είναι πρωτοβουλία εκπαιδευτικών που δημιουργήθηκε από τη συνειδητοποίηση της ανάγκης να αντιμετωπίσουμε προβλήματα ενδοσχολικής βίας και πιο συγκεκριμένα της ομοφοβίας.

Η ομάδα μας έχει ως στόχο να ανταλλάξουμε περιστατικά ομοφοβίας, να προβληματιστούμε και να συζητήσουμε, καθώς και να ερευνήσουμε θέματα διακρίσεων, διαφορετικότητας και ομοφοβίας. Απώτερος σκοπός μας είναι να ευαισθητοποιηθούμε και να επιμορφωθούμε στο πώς να τα αντιμετωπίσουμε εποικοδομητικά.

Στις συναντήσεις μας θα συζητήσουμε και θα καθορίσουμε τους στόχους μας, ώστε να εξυπηρετήσουμε αυτή τη διαδικασία.

Η ομάδα είναι ανοιχτή και προσκαλούμε να συμμετέχουν εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων, καθώς και ειδικότητες που έχουν σχέση με το χώρο της ψυχικής υγείας του παιδιού.

Οι συναντήσεις μας πραγματοποιούνται κάθε δεύτερη Τετάρτη στις 20:30 στα γραφεία της Σύνθεσης (Δεrignú 18), κοντά στην Πλατεία Βικτωρίας. Επόμενες συναντήσεις: 25 Νοέμβρη και 9 Δεκέμβρη.

email: omofovia@hotmail.com

τηλ:

Δημήτρης 6932 490720

Πέτρος 6944 188822

Φιλίππα: 6972361073

Σύγκριση στη σύγκρουση;

Από το Δεκέμβρη του '08 μέχρι και τώρα, ακούω κόσμο να συζητάει και να αναλώνεται στο αν ο Δεκέμβρης υπερίσχυσε του Νοέμβρη ή το αντίστροφο. Δεν μπορώ να καταλάβω ποιο το νόημα του να συγκρίνεις γεγονότα που πλέον ανήκουν στην ιστορία με αυτά που είναι ακόμα σε εξέλιξη, και όταν τα δεδομένα σου σχετικά με αυτά είναι τόσο αταίριαστα.

Γιατί να συγκρίνεις διαφορετικές χρονικά στιγμές, διαφορετικές δυναμικές;

Γιατί να αναζητάς ομοιότητες ή διαφορές στις εξεγέρσεις;

Η κάθε εξέγερση είναι μοναδική και ασύγκριτη.

Όπως δεν μπορείς να συγκρίνεις δύο γεγονότα της ζωής σου έτσι δεν μπορείς να κάνεις και με τις εξεγέρσεις. Ασχέτως αν έχουν κάποια κοινά, είναι διαφορετικά πράγματα όπως και η κάθε ανάσα, το κάθε βήμα, η κάθε φωνή.

Ο Νοέμβρης έχει πάρει τη θέση του στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, ο Δεκέμβρης δεν έχει τελειώσει ακόμα! Προσπαθούν να του δώσουν τέλος, με άμεσους και έμμεσους τρόπους. Έτσι ώστε όλοι να «ηρεμήσουν» και αραιά και πού να αναπολούν το τι συνέβη, κι αυτό επειδή η συνέχειά του κρίνεται για το σύστημα επικίνδυνη.

Δεν είναι τυχαίο που κάθε φορά που υπάρχει μαζικότητα στον αγώνα εμφανίζεται το καπέλωμα για να καταστείλει το ανεξάρτητο και να το οδηγήσει στο μαντρί των κομματικών μηχανισμών. Μέσα από τα καπελώματα προσπαθούν να μας «αποδείξουν» ότι δεν γίνεται να υπάρξει κίνημα με δικό του «εγώ». Βάζοντάς σε, σε κομματική νοοτροπία σε κάνουν να θεωρείς ότι είσαι το κεφάλι, αλλά εκείνοι είναι ο λαιμός και

σε στρέφουν όπου θελήσουν όποτε θελήσουν για όποιο λόγο θελήσουν. Αυτός είναι και ο στόχος τους άλλωστε.

Ο εντυπωσιακά μεγάλος αριθμός προσαγωγών το βράδυ της 17ης Νοέμβρη, αμέσως μετά το τέλος της πορείας, ήταν το αποτέλεσμα μιας απροκάλυπτα προσχεδιασμένης άσκησης τους. Οι δυνάμεις καταστολής μέσα από την προειδοποιητική επίδειξη δύναμής τους θέλησαν να μας φοβίσουν και να μας στείλουν σπίτια μας ενόψει του Δεκέμβρη. Δυστυχώς για

εκείνους, ο Δεκέμβρης που έρχεται θα αποδείξει το αντίθετο.

Ένα είναι σίγουρο, η εξουσία κατατάσσει όποιο άτομο αντιστέκεται στην ομάδα «υψηλού κινδύνου» αντίδρασης και σύγκρουσης που μπορεί να οδηγήσει σε εξέγερση. Μιας εξέγερσης που δεν θα μείνει στη σπασμένη τζαμαρία ή στη ριγμένη πέτρα, μιας εξέγερσης που θα ξυπνήσει και θα αγγίξει τις συνειδήσεις, που θα παίρνει μέρα με την μέρα μαζικό χαρακτήρα. Μιας εξέγερσης που θα αναζητήσει ανατροπή και ενδεχομένως να

οδηγήσει και σε μια επανάσταση.

Δεν μας ενδιαφέρει η έννοια της σύγκρισης, δεν μας ενδιαφέρει να βρούμε ομοιότητες και διαφορές ανάμεσα στο Νοέμβρη και στο Δεκέμβρη. Αυτό που κρατάμε είναι τα συναισθήματά και τα συμπεράσματά μας μέσα από τα γεγονότα και τα αποτελέσματά τους.

ΕΧΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΗ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΜΑΣ

ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΠΟΤΕ ΝΑ ΤΟ ΞΕΧΝΑΜΕ!

Στέλα

Ο Δεκέμβρης
δεν έχει
τελειώσει
ακόμα!

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ, ΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΤΟΥΣ...

Μέσα στη δίνη που η περσινή **ΕΞΕΓΕΡΣΗ** προκάλεσε, δεν είναι λίγες οι φορές που ανακαλούνται στη θύμηση σκηνές και λόγια που έζησε ή άκουσε κανείς, πράξεις που **συνέβαλαν στον ξαναορισμό των τρόπων υπεράσπισης και διεύρυνσης της κοινωνικής ανατρεπτικής δράσης και που αποτελούν την ελπίδα για τους δρόμους της απελευθέρωσης της κοινωνίας από τον κρατικό, καπιταλιστικό και κομματικό ζυγό**. Άλλοτε πάλι σκέψη, λόγος και δράση συμπυκνώνονται σε ωραία όνειρα, και καθώς δείχνει η κοινωνική ζωή, πραγματοποιήσιμα.

Όπως ακριβώς πριν ένα χρόνο, που το όνειρο, που φάνταζε ως αδύνατο και αδιανόητο, σκέπασε ως ένα νέο απελευθερωτικό φάντασμα όλη την Ελλάδα, προκαλώντας μεγάλους κλυδωνισμούς στο καθεστώς και εξαπλώθηκε στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο. Αντιεξουσιαστικό, Αμεσοδημοκρατικό, Αντιιεραρχικό σε όλες τις πτυχές και αποχρώσεις του. **Ένα πανελλαδικό εγχείρημα αγώνα, αντιπληροφόρησης και δράσης, που άνοιξε διάπλατα τις πόρτες για την εξερεύνηση δρόμων ριζικής ανατροπής, με αφορμή τη δολοφονία του ΑΛΕΞΗ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΥ**. Μια φλόγα που κρατά τη φωτιά αναμμένη για τις πυρκαγιές ανατροπής. Μια μεγάλη ρωγμή στην υπαρκτή πραγματικότητα.

Καθώς φαίνεται, τα ωραία όνειρα θα τα ζούμε όλο και πιο συχνά στο εξής, φτάνει να τα ονειρευόμαστε σωστά, μέχρι την τελική **ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ**. Με εμπιστοσύνη πάνω απ' όλα στο μητροπολιτικό πεδίο και στους εκφραστές του, όπως αποτυπώθηκε μαζικά και δυναμικά σε όλες τις πρόσφατες διαδηλώσεις για τον εξεγερτικό **ΝΟΕΜΒΡΗ του '73**, πιάνοντας και συνδέοντας το νήμα με τον εξεγερτικό **ΔΕΚΕΜΒΡΗ του '08** και κατανοώντας την αδήριτη πλέον ανάγκη για ένα πιο μεγάλο όνειρο. Σαν αυτό που πρόσφατα είδε ένας καλός φίλος και μου είπε:

«Εκατοντάδες μαζικά μπλοκ, χιλιάδων επαναστατών διαδηλωτών, κατέκλυζαν το κέντρο της Αθήνας ερχόμενα από τα Δυτικά, Νότια και Ανατολικά προάστια της Αττικής. Το καθεστώς κατέβασε αρχικά αύρες και μετά τανκ, αλλά μάταια. Πολλοί φαντάροι παρέδιδαν τα τανκ αμαχητί, πέταγαν τις στολές τους, έβαζαν κουκούλες και περνούσαν μαζικά στα μπλοκ των επαναστατών. Παντού φωτιές και μηνύματα νικηφόρας έκβασης του αγώνα. Μαζικά οργανωμένα οδοφράγματα σε όλη την Αττική και στο κέντρο της Αθήνας. Από το Μενίδι και το Ίλιον, μέχρι τη Βούλα και από τον Ζωγράφο, μέχρι τον Πειραιά και το Πέραμα. Η ψυχραιμία επικράτησε. Πολλά κτήρια καταλήφθηκαν, αποκαθελώθηκαν τα σύμβολα της εξουσίας και μετονομάστηκαν σε ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ, που λειτουργούσαν οι αμεσοδημοκρατικές ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ και ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ. Με απόφαση της Παναττικής Κοινωνικής Λαϊκής Συνέλευσης, που έγινε στην ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΜΕΣΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ (πρώην Συντάγματος), δημιουργήθηκε προσωρινό ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΓΩΝΑ, ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ, υπεράσπισης και διεύρυνσης της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ και συντονισμού όλων των τοπικών και περιφερειακών ΑΝΟΙΧΤΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ. Συνειδητή επιλογή να μην καταστραφεί ΚΑΜΙΑ Πανεπιστημιακή σχολή, ΚΑΝΕΝΑ Δημοτικό, Γυμνάσιο και Λύκειο, ΚΑΝΕΝΑ νοσοκομείο και ίδρυμα κοινωνικής προστασίας και πρόνοιας. Στα χωριά και στις πόλεις, μεγάλες και μικρές, ο ενθουσιασμός και η μαχητικότητα μεγάλη. Τα δημαρχεία, τα κοινοτικά γραφεία και τα μέσα παραγωγής κατελήφθησαν. Η παραγωγή, κατανάλωση και διανομή στα χέρια του κόσμου, ανάλογα με τις ανάγκες του, χωρίς τους μεσάζοντες και τους νόμους της αγοράς. Ο πολιτισμός κατέβηκε στους δρόμους με παραστάσεις θεάτρου και μουσικής για όλους. Οι ζωγράφοι και οι γλύπτες κατέστρεψαν τις διαφημιστικές πινακίδες και στη θέση τους τοποθέτησαν πίνακες και γλυπτά.....»

Μ' αυτά τα τελευταία λόγια σταμάτησε (λόγω ξαφνικού τηλεφωνήματος), αυτό το μεγάλο ατέλειωτο όνειρο, σαν και τόσα άλλα, μικρά και μεγάλα, που ο καθένας μας ονειρεύεται στην πιεστική καθημερινότητά του. Το σίγουρο είναι ότι στα υπογάστρια αυτού του καθεστώτος των διαχωρισμών, της ιεραρχικής διαίρεσης της κοινωνίας, των προνομίων μιας κάστας εξουσιαστών και των **ριζικών αντιθέσεων κράτους/κοινωνίας, κεφαλαίου/εργασίας, διευθυντών-αφεντικών/διευθυνόμενων, καταπιεστών/καταπιεζόμενων, εκμεταλλευτών/εκμεταλλεζόμενων**, υπάρχει και οξύνεται μια συνολική αντίθεση, ανάμεσα σ' αυτούς που κατέχουν την πολιτική, οικονομική και συνδικαλιστική εξουσία (**κράτος, κεφάλαιο, κόμματα, κρατικός συνδικαλισμός**) και αποφασίζουν ερήμην της κοινωνίας και των εργαζομένων και σε αυτούς (**μαθητές, εργαζόμενους, άνεργους, αποκλεισμένους, μετανάστες, νεολαίους**) που θέλουν να καταστρέψουν τις εξουσιαστικές σχέσεις. Μια δομική ριζική αντίθεση Εξουσίας/Αντιεξουσίας, που επαναδιατυπώνεται στα επαναστατικά κινηματικά προτάγματα της εποχής μας:

• **ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΔΕΝ ΠΑΙΡΝΕΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ, ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ.**

• **ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΕΣ, ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΪΕΡΑΡΧΙΚΩΝ, ΑΜΕΣΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΑΝΟΙΧΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ, ΤΩΝ ΟΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΣΩΝ.**

Τάκης Σκούρκος

ΠΟΡΕΙΑ 17 Νοέμβρη: ΟΛΑ ΗΤΑΝ ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ

Η πορεία, όσο μας αφορά, ήταν πρωτοφανής σε μαζικότητα. Είναι προφανές ότι πρόκειται για τη λαϊκή βάση που έχει αποκτήσει το αντιεξουσιαστικό αμεσοδημοκρατικό και αντι-ιδεολογικό μπλοκ. Τέτοιας έκτασης μαζικότητα ούτε το Δεκέμβριο δεν είχαμε. Το γεγονός αυτό άλλους χαροποίησε και άλλους στενοχώρησε. Αλλά και το Δεκέμβρη τα ίδια συναισθήματα υπάρχουν. Το ανησυχητικό είναι ότι τα ίδια συναισθήματα αντιστοιχούν στις ίδιες πλευρές. Άρα ο Δεκέμβρης συνεχίζεται. Αν προσθέσουμε και τη διαδήλωση για τα Εξάρχεια, μήπως μπορούμε να βγάλουμε ένα συμπέρασμα; Ότι η σελίδα γύρισε οριστικά, δηλ. το αντιεξουσιαστικό κίνημα έχει αποκτήσει μια ισχυρή λαϊκή βάση; Και ότι η κοινωνική απεύθυνση ως στρατηγική θερίζει τους καρπούς; Φυσικά, δεν μιλάμε για χώρο, έννοια που περικλείει αυτο-αναφορικότητα αλλά για κίνημα. Το οποίο όμως έχει διεύθυνση και ονοματεπώνυμο πλέον. Η μήπως δεν έχει; Η υποκατάσταση και η απαξίωση σαν τρόπος ερμηνείας είναι παρηγορητικό βάλασμα για το κράτος, τους προδότες δημοσιογράφους, τους αναρχοσύριζα, τους..., τους... ποικιλώνυμους παράγοντες. Όμως πρέπει να απαντηθεί το γιατί

- 1) επιμένει ο κόσμος σ' αυτή την προοπτική
- 2) γιατί δεν καλύπτεται από εφήμερες ταυτότητες
- 3) γιατί εμμένει στο αμεσοδημοκρατικό
- 4) στο Ανοιχτό και στο Ελεύθερο
- 5) στο να βλέπει τον εαυτό του μέσα στη διαδικασία
- 6) αδιαμεσολάβητο

Μετά και από αυτή την πορεία μπορούμε να σταματήσουμε εδώ, κανείς δεν θα μας κατηγορήσει για αποτυχημένους. Αν και δεν είναι μόνο η πορεία... Είναι πολλά τα "καράβια" τώρα. Αν προχωρήσουμε πώς θα προχωρήσουμε για να φτάσουμε πού;

Το δρόμο τον ανακαλύπτεις περπατώντας. Ναι αλλά εδώ είναι Δύση, δεν είναι Ανατολή. Δεν υπάρχει κάρμα. Υπάρχει νόηση και συνειδηση. Με βάση αυτό έχουμε να πούμε άλλα πράγματα; Σοβαρά πράγματα;

Ναι η αξιοπιστία ήταν προσόν, και η ελευθερία επιλογής και η εμπειρία του ανοιχτού και η δυνατότητα του ελευθεριακού να δρα όχι ως χρήσιμος ηλίθιος αλλά ως ισχυρό και αδιαπραγμάτευτο εγώ.

Όλα μαζί αυτά συγκροτούν ολόκληρο φαντασιακό. Για να κινητοποιηθεί αυτό χρειάζεται κι άλλο λάδι στη φωτιά και όχι να γυρνάμε γύρω γύρω ψάχνοντας αλλού για αλλού καταστάσεις, υπεκφυγές, άλλοθι. Δεν είμαστε μόνο εμείς η Α.Κ. αλλά αυτό που την νομιμοποιεί κάθε φορά. Αυτή η αντιστοιχία είναι υλικό γεγονός. Οι "μεταφυσικές" κατασκευές είναι γνώμες και όχι γνώσεις. Για το πώς θα 'ναι αυτό το πλαίσιο θα εξαρτηθεί από το θρόισμα του ωκεανού και όχι από τη λιμνούλα της υπαρξιακής και ιδεολογικής μας οριοθέτησης. Η Αμερική δεν είναι μακριά ούτε κοντά. Οι συνθήκες στον ωκεανό μεταβάλλονται σε απόσταση μέτρου.

Αν προχωρήσουμε...

Luther Blisset

Αηλή Νογική

Λίγες μέρες μετά την επίθεση στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, η Παναττική Ένωση Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού (ΠΕΚΟΠ) σε δελτίου τύπου (25/12/2008) δήλωνε ότι η επίθεση είχε σκοπό να τη στοχοποιήσει και να την τιμωρήσει για τη συνδικαλιστική της δράσης και υποδείκνυε τους ηθικούς αυτουργούς της επίθεσης. (1ο κρατούμενο).

Πρόσφατα το Υπουργείο Εργασίας εκχώρησε σπίτι στην Κωνσταντίνα Κούνεβα αναγνωρίζοντας έτσι ότι το συμβάν αποτελεί εργατικό ατύχημα. (2ο κρατούμενο).

Σύμφωνα με τα παραπάνω, αφού η κυβέρνηση ουσιαστικά αναγνωρίζει ότι οι δράστες προέρχονται από το εργασιακό περιβάλλον το οποίο τυχαίνει να είναι πολύ συγκεκριμένο, ακόμα κι ο αστυνόμος Σαΐνης, χωρίς τη βοήθεια της Πένης, θα καταλάβαινε πού να αναζητήσει τους δράστες. Αλλά και αυτό να μην συνέβαινε, η ΠΕΚΟΠ τους αποκάλυψε εξαρχής. Επομένως, αν η αγωνία της κυβέρνησης για την υπόθεση δεν εξαντλείται στην εξιχνίαση των φυσικών δραστών, αυτός που πρέπει να πάρει το ποσό της επικήρυξής τους (1.000.000 ευρώ) θα πρέπει να είναι η ΠΕΚΟΠ. Άλλωστε, τι θα ήταν μεγαλύτερη δικαίωση για την ίδια την Κωνσταντίνα Κούνεβα: το ποσό να πάει σε έναν πληρωμένο καταδότη ή στις συναδέλφισσες - συναγωνίστρίες της;

Χωρίς περιττά προσχήματα

Η εταιρία «Μπάμπης Βωβός – Διεθνής Τεχνική Α.Ε.», επικαλούμενη την προστασία και διασφάλιση των συμφερόντων των μετόχων, εργαζομένων και συνεργατών της, κατατέθηκε στο Συμβούλιο της Επικρατείας αίτηση ακυρώσεως κατά της οικοδομικής αδειάς και της Μελέτης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων που αφορούν στην ανέγερση του γηπέδου της ΠΑΕ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΚΟΣ στον Βοτανικό. Η είδηση προκάλεσε κάποια σχόλια, ωστόσο αξιο προβληματισμού είναι το γεγονός ότι η κυνική αντίληψη πως το ιδιωτικό συμφέρον πρέπει να προστατεύεται ακόμα κι αν συγκρούεται με το δημόσιο συμφέρον, αν δεν μοιάζει εντελώς αυτονόητο, σίγουρα δεν σοκάρει πλέον κανέναν.

Σσσσσ... είμαστε στον αέρα

Η αγωνία να δαμασθεί το ατίθασο διαδίκτυο είναι λίγο πολύ γνωστή. Ανά διαστήματα πληροφορούμαστε για μια νέα ευφάνταστη προσπάθεια να επιβληθεί η πειθαρχία και η τάξη σε αυτό με αστεία, πολλές φορές, αποτελέσματα επειδή ακριβώς αντιτίθενται στην ίδια τη φύση του μέσου.

Οι προσπάθειες αυτές συχνά επικεντρώνονται στην ύπαρξη ανωνυμίας στο διαδίκτυο και προσπαθούν να παρακάμψουν νόμους και συντάγματα για να ξεσκεπάσουν την ταυτότητα του εκάστοτε “μαυροπρόβατου”.

Έτσι και στην πρόσφατη περίπτωση του raddiobubble.gr η Υπηρεσία Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος ζήτησε από τους διαχειριστές του site να παραχωρήσουν στοιχεία από τα οποία θα μπορούσαν να ανακαλύψουν την ταυτότητα ενός ραδιοφωνικού παραγωγού. Το αστείο σε αυτή την περίπτωση είναι ότι ο ραδιοφωνικός παραγωγός εξέπεμπε επώνυμα...

Για να θυμούνται οι παλιοί και να μαθαίνουν οι καινούριοι

Αγόρασε ζωή. Αγόρασε δουλειά. Αγόρασε μια καριέρα. Αγόρασε μια οικογένεια. Αγόρασε μια μεγάλη γαμημένη τηλεόραση. Αγόρασε πλυντήριο, αυτοκίνητα, στερεοφωνικά και ηλεκτρικά ανοιχτήρια για κονσέρβες. Αγόρασε καλή υγεία, χαμηλή χοληστερίνη, και οδοντιατρική ασφάλιση. Πάρε καταναλωτικό με σταθερό επιτόκιο. Αγόρασε σπίτι με δάνειο. Αγόρασε τους φίλους σου. Αγόρασε άνετες και ταιριαστές αποσκευές. Διάλεξε θέση στον καναπέ για να παρακολουθείς τηλεπαιχνίδια που αποβλακώνουν το μυαλό και ισοπεδώνουν το πνεύμα. Γέμισε το στόμα σου με “βρώμικο”, “ετοιματζίδικο” φαγητό. Αγόρασε εισιτήρια για να φύγεις μακριά απ’ όλα αυτά^[1]...

...και όλα αυτά για να ανακάμψει η αγορά και να βγούμε από την κρίση.

Πορεία του Πολυτεχνείου

Στην πορεία του Πολυτεχνείου το μπλοκ της Α.Κ. είχε 6-7 χιλιάδες. Επίσης το Α/Α (συσπείρωση, πολυμορφικό) είχε 2.000. Αν το αθροίσουμε είναι 8-9.000. Αν το αθροίσουμε όμως πολιτικά, η ΑΚ εντάσσεται στον “χώρο”. Όμως ο χώρος δεν θεωρεί την ΑΚ συνιστώσα(!) του χώρου. Άρα πώς θα ξεμπλοκάρουν τα πράγματα; Μια εκδοχή είναι να πούμε ότι ο Α/Α χώρος είχε τόσο κόσμο, και κανένας δεν είδε τα 3 πανό της Α.Κ. οπότε δεν υπάρχει Α.Κ. Πάλι μπλοκάρισμα όμως. Τι είναι τελικά η Α.Κ; Πιθανόν τέτοιο μπλοκάρισμα να έχουν και στην Α.Κ.

Αυτή ακριβώς είναι η ακρωτηριασμένη φάση του λαβυρίνθου της ιδεολογίας.

Βγείτε σύντροφοι, βγείτε και πέστε τα πράγματα με το όνομά τους. Το βέλος της ελευθερίας χτύπησε στην καρδιά του κτήνους. Αιμορραγεί. Ο παλιός κόσμος των ρόλων έφυγε. Τρέξε σύντροφε...

Ντροπή ντροπή σε κάθε σεξιστή Είμαστε όλοι-ες τραβεστί!

Την Παρασκευή 20 Νοέμβρη διοργανώθηκε για πρώτη φορά στην Αθήνα πορεία περίπου διακοσίων ατόμων με αφορμή την παγκόσμια ημέρα τιμής και μνήμης των τρανσέξουαλ ανδρών και γυναικών που έχουν υπάρξει θύματα ρατσισμού, βίαιων επιθέσεων και εγκλημάτων μίσους κατά της ζωής τους. Η τρανσεξουαλική κοινότητα αντιμετωπίζει ιδιαίτερο ρατσισμό και είναι χαρακτηριστικό πως κάθε τρεις μέρες ένα τρανσέξουαλ άτομο παγκόσμια δολοφονείται.

Κάποια από τα αιτήματα των διαφυλικών ατόμων είναι: η επέκταση και βελτίωση των διατάξεων για τα εγκλήματα μίσους ώστε να περιλαμβάνουν και την ταυτότητα κοινωνικού φύλου, η δυνατότητα αλλαγής ονόματος στα δελτία ταυτότητας και σε όλα τα υπόλοιπα επίσημα έγγραφα για τα trans άτομα ανεξαρτήτως αν έχει προηγηθεί εγχείρηση αλλαγής φύλου, η παροχή πολιτικού ασύλου σε trans άτομα των οποίων η ψυχική υγεία, η σωματική ακεραιότητα ή η ζωή απειλείται στις χώρες προέλευσής τους, η κάλυψη από όλα τα ασφαλιστικά ταμεία της διαδικασίας διόρθωσης φύλου που περιλαμβάνει την ορμονοθεραπεία, ψυχοθεραπευτικές μεθόδους και εγχειρήσεις διόρθωσης (female to male, male to female) και ό,τι άλλο κριθεί απαραίτητο από το ιατρικό προσωπικό.

Επίσης, είναι απαραίτητο να σταματήσει να θεωρείται ο τρανσεξουαλισμός και η δυσφορία φύλου διαταραχή. Τα όποια ψυχολογικά προβλήματα που μπορεί να εμφανίσουν trans άτομα είναι απόρροια των πολλές φορές καταπιεστικών κοινωνικών αντιλήψεων για τα φύλα και όχι του ίδιου του γνωρίσματος του τρανσεξουαλισμού. Η ταύτιση βιολογικού και κοινωνικού φύλου, η μη αποδοχή του γεγονότος ότι τα φύλα είναι ρευστά κοινωνικά κατασκευάσματα που υπάρχουν μόνο στο πεδίο της ανθρώπινης αντίληψης και το γεγονός ότι οι κοινωνίες σε μεγάλο βαθμό δεν έχουν ξεπεράσει αυτόν τον τρόπο σκέψης, οδηγεί πολλά άτομα σε συμπεριφορές που όχι μόνο δεν δείχνουν κατανόηση, αλλά αντιθέτως δημιουργούν πολλά πρακτικά και ψυχολογικά προβλήματα στα trans πρόσωπα. Επομένως, είναι απαραίτητη η αλλαγή αντιλήψεων και όχι η αντιμετώπιση των trans ως αρρώστων ή διαταραγμένων.

Ας μην ξεχνάμε πως το LGBT (Λεσβιακό, Γκέι, Αμφισεξουαλικό και Τρανς) κίνημα οφείλει παγκόσμια την απαρχή του στα τρανσέξουαλ άτομα που πρωτοστάτησαν στην εξέγερση του Stonewall στη Νέα Υόρκη και στην Ελλάδα κατά τις πρώτες απόπειρες διοργάνωσης του Pride.

Φ.Α.

Τεκτόνων Τεκταινόμενα Ψυχή βαθιά

Η ιστορία είναι απλή και συμφωνούνε δεξιοί και αριστεροί. Οι τρεις μεγάλοι του πολέμου χώρισαν τον κόσμο σε ζώνες Επιρροής. Το ΚΚΕ είχε αποφασίσει να διαπραγματευτεί και οδήγησε το κίνημα του ΕΑΜ στην συμφωνία της Καζέρτας και της Βάρκιζας. Οι αντάρτες παρέδωσαν τα όπλα κλαίγοντας. Οι ταγματασφαλίτες και οι δοσολογοί αλώνιζαν. Χιλιάδες αγωνιστές θανατώθηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν μέσα σε λίγους μήνες. Η απόφαση για τους υπόλοιπους ήταν μονόδρομος. Ανεβαίνουμε στο βουνό για να πεθάνουμε με αξιοπρέπεια. Αποκηρυγμένοι από το κόμμα, χωρίς βοήθεια από τη Μόσχα, χωρίς καβάτζα καμιά. Αν υπάρχει κάτι σπουδαίο στον ελληνικό εμφύλιο είναι αυτή ακριβώς η ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Γιατί όμως αυτή η σπουδαία συλλογική πράξη, αυτό το έπος των απλών ανθρώπων, δεν συγκινεί κανένα «αριστερό» καλλιτέχνη στη σύγχρονη Ελλάδα;

Η επιλογή να βλέπουμε την ιστορία από την πλευρά των ηγεσιών είναι εξαιρετικά ύπουλη. Από τη μία δικαιώνει πάντα τον νικητή ενώ από την άλλη προσφέρει στους ηττημένους την παρηγοριά της «ηθικής δικαίωσης». Βλέπει, έτσι, τους απλούς αγωνιστές σαν τα πόνια των μεγάλων δυνάμεων ή της στρατηγικής του κόμματος. Δικαιολογεί τους ταγματασφαλίτες και κάνει τρισάγιο στους κομμουνιστές. Αυτή είναι η οπτική του Βούλγαρη και κάθε αριστερού «διανοούμενου καλλιτέχνη». Ο Πόλεμος ήταν αδελφοκτόνος και τα αδέρφια δεν ευθύνονται. Ο πρωθυπουργός υπακούει στους Αμερικάνους, ο γραμματέας στη Μόσχα. Κανένας δεν ευθύνεται για τίποτα...

Ένα μου ντε όμως που οι άνθρωποι δεν είναι πόνια και έχουν αυτή τη σπουδαία ιδιότητα. Η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ εξεγέρθηκε, η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ κατέλαβε το αστυνομικό τμήμα στο Λιτόχωρο, η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ νίκησε το θάνατο και τις ηγεσίες.

Σας έχουμε πάρει χαμπάρι πια ακριβοθώρητοι έλληνες δημιουργοί. Ο προοδευτισμός σας βρομάει συμφιλίωση. Δεν είστε διαφορετικοί. Είστε το ίδιο με τους «συντρόφους σας» του Περισσού που εν έτει 2009 σας κατηγορούν για παραποίηση της ιστορίας (sic). Ξέρουμε τι φοβάστε. Είναι αυτή η άγρια λαϊκή θέληση για ελευθερία, η εξεγερμένη αξιοπρέπεια που σας τρομάζει.

αμανές

^[1] Mark “Rent-boy” Renton, *Trainspotting* (1996)

φάκελος / Δεκέμβρης '08

ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ

Ο Δεκέμβρης αναμφισβήτητα ήταν μια κοινωνική εξέγερση, ένα Συμβάν το οποίο διεμβόλισε τον κοινωνικό ιστό στο σύνολό του. Τίποτα πια δεν είναι το ίδιο. Αυτό που σηματοδότησε το κίνημα του Δεκέμβρη είναι η αλλαγή στους όρους ρήξης με την κυριαρχία. Το παραδοσιακό και τα υποκείμενα που το εξέφραζαν (αλλά και συνεχίζουν να το εκφράζουν) αποτελούν πλέον παρελθόν. Οι ιδεολογίες έχουν προ πολλού θαφτεί στο χρονοντούλαπο της Ιστορίας, αδυνατώντας να ερμηνεύσουν την πραγματικότητα. Οι όροι της κοινωνικής σύγκρουσης έδωσαν τη δυνατότητα της διάλυσης της ασημαντότητας και άνοιξαν το δρόμο για το πέρασμα από το μοναχικό άτομο στο συλλογικό και δημιουργικό υποκείμενο.

Ο Δεκέμβρης ήταν η στιγμή για τη συνεύρεση των «από τα κάτω», η στιγμή που οι καταπιεσμένοι ψηλάφισαν και κατάλαβαν τη δύναμή τους. Το αίτημα για το ατομικό δικαίωμα στην ύπαρξη και για μια ζωή με σημασία άρχισε να παίρνει τις διαστάσεις του. Η κοινωνία έδειξε ότι μπορεί να περάσει από την άμυνα στην επίθεση, ανοίγοντας μια χαραμάδα δυνατότητας ενός ριζικού μετασχηματισμού. Η άμεση δημοκρατία, η συμμετοχή, η άρνηση διαμεσολάβησης, η διεκδίκηση του δημόσιου χώρου και η πολιτική διαβούλευση ανέδειξαν τα αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά της εξέγερσης. Και μέσα από τα πολιτικά χαρακτηριστικά νομιμοποιήθηκε η εξεγερσιακή βία και η άρνηση του μονοπωλίου της βίας από το κράτος. Η εξουσία ως αυθεντία αλλά και τα θεμέλια εγκυρότητας του καθεστώτος

και των κυρίαρχων θεσμών αποδομήθηκαν τόσο σε συνειδησιακό επίπεδο όσο και στην πράξη.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη ήταν μια κραυγή ελευθερίας, μια πράξη πολιτική, αξιοπρέπειας και αντίστασης, μια «επαναστατική κατάφαση», για να παραφράσουμε και λίγο τον Καστοριάδη. Η βιτρίνα του Νόμιμου Λόγου ράγισε, με την πολιτική της ελευθερίας να κάνει την εμφάνισή της στο προσκήνιο με απειλητικά χαρακτηριστικά. Ο Δεκέμβρης δεν μπαίνει στο μουσείο, όπως δεν μπαίνει και κάθε ουσιαστική θραύση της Ιστορίας. Τίποτα δεν τελείωσε. Αντίθετα, όλα τώρα αρχίζουν και συνεχίζονται...

Νίκος Κατσιαούνης

φάκελος / Δεκέμβρης '08

Η δύναμη της εξέγερσης του Δεκέμβρη

Η δύναμη της εξέγερσης του Δεκέμβρη του '08 θα φανεί από το βαθμό που θα μπορέσουμε να μη μείνουμε στο θέμα μιας καταστροφικής μανίας αλλά καταφέρουμε να υπάρξουν τέτοιες ζυμώσεις μέσα στο κίνημα, ώστε να ενσωματώσουμε και να αναδείξουμε τα προβλήματα της κοινωνίας.

Ο Δεκέμβρης του '08 ανέδειξε ωστόσο την τάση που υπάρχει μέσα στην κοινωνία για την αποσύνθεση των παραδοσιακών τάξεων που μέχρι τώρα διεκδικούσαν, κάτω από την χειραγώγηση των κομμάτων και των συνδικάτων. Μέσα από αυτή την τάση της αποσύνθεσης των τάξεων δημιουργήθηκε μια «μη τάξη» η οποία αντανάκλα τη σκληρότητα της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Αυτή η «μη τάξη» –της οποίας ένα μέρος μπορεί να μην έχει συγκεκριμένο ιδεολογικό-πολιτικό προσανατολισμό– αποτελείται από τον κόσμο της ανεργίας, της επισφαλούς εργασίας, των σκληρά εργαζόμενων - αυριανών άνεργων, των μαθητών-φοιτητών που σπουδάζουν χωρίς να υπάρχει μέλλον για αυτούς, των ανθρώπων του «περιθωρίου», των οργισμένων πολιτών.

Ενώσαμε τις φωνές μας για να πούμε ότι η κοινωνία, μας είναι ανυπόφορη, όχι γιατί υπάρχει χάσμα στο πώς ζούμε και στο πώς θα έπρεπε να ζούμε, αλλά σε αυτό που υπάρχει και σε αυτό που θα μπορούσε να υπάρχει εάν η κοινωνία μας ήταν δομημένη πάνω σε ανθρώπινες αξίες και όχι πάνω στην εξουσία και τα συμφέροντά της.

Η δολοφονία του νεαρού μαθητή Γρηγορόπουλου από τα αστυνομικά όργανα μας έφεραν στο νου τις δολοφονίες τόσων πολιτών πριν αλλά και μετά τη μεταπολίτευση. Έπρεπε να φωνάξουμε ότι η εξουσία και η δικαιοσύνη στον καπιταλισμό είναι μια αυταπάτη και δεν λειτουργεί επί ίσοις όροις. Έπρεπε να φωνάξουμε, για τη μαφιόζικη επίθεση που δέχτηκε η μετανάστρια-εργάτρια Κούνεβα από την εργοδοσία. Να πούμε ότι η εργασία που προσφέρουμε δεν έχει κανένα κοινωνικό χαρακτήρα και έτσι όπως είναι δομημένη εξασφαλίζει μόνο τη διατήρηση του καπιταλιστικού συστήματος.

Όσο οι κυβερνήσεις δολοφονούν τις ανάγκες μας και τα όνειρά μας, τόσο θα έχουν μπροστά τους Δεκέμβρηδες.

Η «μη τάξη» μπόρεσε και ξεπέρασε τις όποιες οικονομικές διεκδικήσεις. Καταφέραμε,

Μάγδα Μάντζου

The Spirit of Resistance Lives

BABYLONIA
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Επιλογές από
Z Magazine - Z Net

Υπεύθυνοι έκδοσης:

Δημήτρης Κωνσταντίνου
Νίκος Στυλόπουλος

Το Z Net είναι ένα ανεξάρτητο δίκτυο των ΗΠΑ, που εκδίδει το μηνιαίο περιοδικό Z Magazine. Είναι αφιερωμένο στον αγώνα υπέρ της ελευθερίας και ενάντια στην αδικία και την καταπίεση. Θεωρεί το γένος, τη φυλή, την τάξη και την πολιτική ως διαστάσεις της προσωπικής ζωής θεμελιώδεις για την κατανόηση και βελτίωση των σύγχρονων συνθηκών. Υποστηρίζει τις κινηματικές προσπάθειες για ένα καλύτερο μέλλον.

Ιδρύθηκε το 1987 και πήρε το όνομά του από την ταινία Z του Κώστα Γαβρά, που περιγράφει μία ιστορία καταπίεσης και αντίστασης στην Ελλάδα. Z είναι το όνομα ενός αγωνιστή που δολοφονήθηκε. Η χούντα, μεταξύ άλλων, απαγόρευσε και το γράμμα Z, που συμβολίζει ότι «το πνεύμα της αντίστασης Ζει».

Επικοινωνία: z_babylonia@yahoo.gr
Διαδίκτυο: <http://zbabylonia.blogspot.com>

Η χρήση των κειμένων που δημοσιεύονται στο χώρο αυτό είναι ελεύθερη, με την παράκληση να αναγράφεται η πηγή.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ & ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ

Δημήτρης Κωνσταντίνου

Εκτός από τον αστυνόμο που φύτεψαν βαθιά στην ψυχή του ανθρώπου η οικογένεια, το σχολείο και η κοινωνία, υπάρχει και ο άλλος με σάρκα και οστά, ο αστυνόμος της γειτονιάς. Για εκείνους που τρομάζουν στη θέα της ανθρώπινης φύσης, για εκείνους που πιστεύουν ότι «παραμένει ατελής και επικίνδυνη», όπως η συγγραφέας Σώτη Τριανταφύλλου (Athens Voice, 29-10-2009), «η παρουσία των αστυνομικών στη γειτονιά δεν τους ενοχλεί παρά μόνο από αισθητική άποψη». Θεωρούν ότι «η νομιμότητα καταργήθηκε στο κέντρο της Αθήνας όχι εξαιτίας του αστυνομικού κράτους αλλά εξαιτίας της απουσίας κράτους». Και εκλιπαρούν για μια δόση περισσότερης αστυνομικής ναρκωτικής ουσίας, αφού «δεν φαίνεται να αξίζουμε μια πόλη χωρίς αστυνομία». Ακόμη και ο μανιχαϊσμός των Περσών ή η εγγεληνή διαλεκτική, που βασίζονται στην ιδέα της διαρκούς σύγκρουσης μεταξύ του καλού και του κακού ή με-

ταξύ των αντιθέτων αναγνωρίζοντας μόνο μια ασπρόμαυρη πραγματικότητα, αντικατοπτρίζουν καλύτερα τη φύση μου από τη μονόχρωμη, μαύρη αντίληψη του χριστιανοκαπιταλισμού που με θεωρεί «ατελή και επικίνδυνο». Η ύπαρξη και των δύο αστυνομικών τύπων, του αστυνόμου της γειτονιάς και της ψυχής βαθιάς, θεμελιώνεται και τρέφεται, έστω και ασυνείδητα, από την προπατορική προκατάληψη περί σατανικής και ατελούς φύσης του ανθρώπου.

Ο άνθρωπος είναι δυνατότητα. Οι εξελικτικές στρατηγικές συμπεριφοράς (ESS) που έχουν εγγραφεί στη φύση του κατά τη διάρκεια της εξελικτικής διαδικασίας του παρέχουν τη δυνατότητα να διαλέγει την αλληλεγγύη ή τον ανταγωνι-

σμό, τη συνεργασία ή τη βία ανάλογα με τις συνθήκες που αντιμετωπίζει¹. Στον 21^ο αιώνα, τα πάλοι ποτέ προπύργια του αντιδραστικού επιστημονισμού, όπως η εξελικτική ψυχολογία, βιολογία και νευροεπιστήμη, η γνωσιακή επιστήμη αλλά και η γλωσσολογία, αναιρούν τα δικά τους συμπεράσματα του προηγούμενου αιώνα που συμφωνούσαν με τη χομπσιανή αντίληψη ότι ο άνθρωπος είναι από τη φύση του κακός. Σε συμφωνία με την «Αλληλοβοήθεια» του Π. Κροπότκιν, πολλοί σύγχρονοι εξελικτικοί βιολόγοι, όπως αναφέρει ο Τζον Κλίπινγκερ, «υποστηρίζουν ότι η φυσική επιλογή λειτουργεί και στο ομαδικό επίπεδο και η εξελικτική επιτυχία του Homo Sapiens οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην ικανότητά του να διαχειριστεί περίπλοκες κοινωνικές σχέσεις. Με άλλα λόγια, η ικανότητα διαφόρων ειδών να λειτουργούν συνεργατικά έχει τεράστια αξία για την επιβίωσή τους». Επομένως, η διατράνωση της ροπής προς το

Η ύπαρξη και των δύο αστυνομικών τύπων, του αστυνόμου της γειτονιάς και της ψυχής βαθιάς, θεμελιώνεται και τρέφεται, έστω και ασυνείδητα, από την προπατορική προκατάληψη περί σατανικής και ατελούς φύσης του ανθρώπου.

κακό και η μονομερής επίκλησή της αποκρύπτει τεχνηέντως την εγγεγραμμένη δυνατότητα συνεργασίας των ανθρώπων που συμβάλλει στην επιβίωση των κοινωνιών.

Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγει ο Έριχ Φρομ, στο δοκίμιό του «Η Φύση της Βίας». Σύμφωνα με τον τελευταίο, «κλινικές και ανθρωπολογικές μελέτες δείχνουν την ύπαρξη ατόμων και κοινωνιών με εξαιρετικά χαμηλό βαθμό επιθετικότητας και καταστροφικής συμπεριφοράς (προς άλλους και προς τους εαυτούς τους), καθώς και αντίθετες περιπτώσεις με πολύ υψηλό βαθμό. Αν η βία είναι αναπόδραστο ένστικτο ανάλογο με την πείνα και τη λήμπιντο, οι διαφορές αυτές δεν εξηγούνται».

«Επιπλέον, η υπόθεση ότι η βία μάς κληροδοτήθηκε κατά την εξέλιξη των ειδών από το ζώδες παρελθόν μας έρχεται σ' αντίθεση με το γεγονός ότι τα θηλαστικά, ειδικά τα πρωτεύοντα, είναι πολύ λιγότερο επιθετικά και καταστροφικά από τον άνθρωπο».

Τελικά, ο ίδιος ο Φρομ επικαλείται τις κοινωνικές συνθήκες που διαμορφώνουν συγκεκριμένα ψυχολογικά χαρακτηριστικά στους ανθρώπους για να εξηγήσει τον υψηλό βαθμό βίας, αναφερόμενος ειδικά στην αμερικανική κοινωνία. Αναφέρεται στο «μόνιμο αίσθημα στρες των ανθρώπων και στο φοβικό συναίσθημα ανασφάλειας της μεσαίας τάξης ότι θα ξεπέσει στην κοινωνική κλίμακα. Επικαλείται τη ρομποτοποίηση της ζωής, το πόσο ανίσχυρο αισθάνεται το άτομο στη διαχείριση της κοινωνικής ζωής του, την παθητικότητα του καταναλωτή και τη μη βίωση ουσιαστικής ζωής εξαιτίας της, το γεγονός ότι δεν υπάρχει όραμα και στόχος για τη βελτίωση της κοινωνίας, εκτός από την άενη αύξηση της παραγωγής και της κατανάλωσης, καθώς και τη βαθιά αντίφαση μεταξύ των αξιών που διακηρύττουμε και εκείνων που εφαρμόζουμε στη ζωή μας».

Από την άλλη μεριά, αν θεωρούμε ότι ο άνθρωπος είναι «επικίνδυνος» και ατελής έτσι όπως εμφανίζεται σήμερα και όχι από τη φύση του και αναζητούμε τη λύση στην αστυνόμευση, θυμίζουμε το φίδι που τρώει την ουρά του. Αν πράγματι πιστεύουμε ότι δεν φταίει η φύση μας για την απανθρωπιά μας (παρότι μας παρέχει αυτή τη δυνατότητα), αλλά οι κοινωνικές συνθήκες που βιώνουμε, τότε θ' αναζητούσαμε τη λύση στην ανατροπή αυτών των συνθηκών και όχι αλλού. Σε μια κοινωνία όπου επικρατεί η ανισότητα, ο ανταγωνισμός και η καταναγκαστική αδράνεια, η αστυνομία είναι εκεί για να διαιώνίζει την ύπαρξή της και για να εφαρμόζει τους άδικους νόμους. Ουσιαστικά φροντίζει ώστε, τελικά, η ανθρώπινη συμπεριφορά να μη γίνει ποτέ «άξια» μη αστυνόμευσης.

Αν πιστεύουμε ότι δεν αξίζουμε μια πόλη χωρίς αστυνομοκρατία σήμερα, δεν θα καταφέρουμε ποτέ να την ξεφορτωθούμε ούτε από τη γειτονιά μας ούτε από τα μυαλά μας. Όσο για τ' αυγά στο «Φλοράλ», που ακολούθησαν, αυτά επιβεβαιώνουν απλά τη μετάσταση του καρκινώματος της αστυνομικής νοοτροπίας.

¹Dr John H. Clippinger, «Human Nature and Social Networks». ESS (Evolutionary stable strategy) Είναι η εξελικτικά σταθερή στρατηγική που ακολουθεί στη συμπεριφορά του ένα είδος, επειδή είναι το καλύτερο που μπορεί να πράξει στις δεδομένες συνθήκες. Οι στρατηγικές αυτές ανακαλύπτονται ανεξάρτητα από τα διάφορα είδη της φύσης και εγγράφονται στο γονιδιόμά τους μέσω διαρκών δοκιμών και λαθών χιλιάδων γενιών κατά την εξέλιξη του είδους. Επίσης βλ. Thomas Martin, «Anarchism and the Question of Human Nature», Social Anarchism, Issue 37, 28-6-2006.

²Eric Fromm, «The Nature of Violence», Collier's Year Book, 1969.

Ας Μπούμε στη θέση του Βαν Τζόουνς

Μούμια Αμπού Τζαμάλ

Ένας νεαρός μαύρος, απόφοιτος ενός από τα καλύτερα σχολεία νομικής (Γέιλ), ο οποίος, αν και προέρχεται από φτωχή οικογένεια, χρησιμοποιεί τα προσόντα του και το δυναμικό του όχι για να βγάλει δολάρια για τη Γουόλ Στρίτ ή τον Dow Jones, αλλά για να βελτιώσει τη γειτονιά του στο Όκλαντ της Καλιφόρνια, οργανώνοντας την κοινότητα γύρω από σημαντικά κοινωνικά προβλήματα: εργασία, περιβάλλον, καθαρή ενέργεια, αστυνομική βία και εκπαίδευση.

Φανταστείτε πώς αισθάνθηκε ένας τέτοιος άνθρωπος όταν είδε την άνευ προηγουμένου προεδρική καμπάνια ενός άλλου νεαρού μαύρου από οικογένεια με μετρημένα εισοδήματα, ο οποίος αποφοίτησε επίσης από ένα από τα καλύτερα σχολεία νομικής στις ΗΠΑ (Χάρβαρντ) και απέρριψε δελεαστικές προτάσεις από πλούσιες νομικές εταιρίες, για να γίνει ένας χαμηλόμισθος κοινωνικός λειτουργός στην πιο φτωχή γειτονιά μαύρων στο δυτικό Σικάγο.

Σίγουρα, θα αισθάνθηκε ότι πρόκειται για έναν άνθρωπο από την ίδια πάστα με εκείνον. Ένας άνθρωπος που προήλθε από φτωχή οικογένεια και επέστρεψε στους φτωχούς για να τους υπηρετήσει και να αγωνιστεί μαζί τους.

Θα σκέφτηκε ότι ξεκινά μια νέα περίοδος – μια καινούργια εποχή σημαντικής κοινωνικής αλλαγής στην Αμερική.

Έτσι, ο Βαν Τζόουνς, ο ακτιβιστής, προσχωρεί στην κυβέρνηση του Μπαράκ Ομπάμα, ως τσάρος της πράσινης επανάστασης, ένα πεδίο που τον συγκινεί, για να δημιουργήσει θέσεις εργασίας στις κοινότητες των μαύρων και για να προφυλάξει τους φυσικούς

πόρους στο πλαίσιο μιας ευρύτερης αλλαγής εναντίον της εξάρτησης των ΗΠΑ από το πετρέλαιο.

Ωστόσο, σχεδόν αμέσως, ο Τζόουνς δέχεται επίθεση από δυνάμεις που δεν επιθυμούν πραγματικά την αλλαγή.

Με την υποκίνηση «συντηρητικών» υπερεκδηλωτικών παρουσιαστών, ο Τζόουνς στιγματίστηκε «ρατσιστής» και «κομμουνιστής» – αυτήν την κατηγορία, από τα παλιά χρόνια του Ψυχρού Πολέμου, που θα έπρεπε να είχε πεθάνει μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης.

Αυτό θα έπρεπε να έχει μικρό αντίκτυπο σε έναν πρόεδρο που οι ίδιοι άνθρωποι έχουν αποκαλέσει «ρατσιστή» και «σοσιαλιστή». Αυτοί είναι, αν όχι ακριβώς οι ίδιοι άνθρωποι, οι ιδεολογικοί απόγονοι εκείνων που έφτυναν τα μαύρα παιδιά που προσπαθούσαν να πάνε σχολείο κατά τη διάρκεια του αγώνα για τα Πολιτικά Δικαιώματα. Εκείνων που αποκαλούσαν τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ «κομμουνιστή» τόσο φανατισμένα που οδήγησαν το FBI στην παρακολούθησή του μέχρι τη μέρα του θανάτου του και εκείνων που πρωτοστατούν στην αποκαλούμενη «διαμάχη» γύρω από το ζήτημα της ιατρικής περίθαλψης.

Διότι αλλαγή σημαίνει φόβος. Στη σκοτεινή φαντασία τους, οι μόνοι άνθρωποι που θέλουν την αλλαγή είναι οι κομμουνιστές.

Δεν θα έπρεπε να έχει συνέπειες, αλλά είχε. Ο Τζόουνς παραιτήθηκε για να προστατεύσει έναν πρόεδρο που δεν θα τον προστάτευε.

Μου θύμισε τη Λάνι Γκινιέρ, μια άλλη σπουδαία μαύρη δικηγόρο που σπούδασε στο Γέιλ, η οποία έμεινε ξεκρέμαστη όταν ρατσιστές της κόλλησαν την ταμπέλα της «quota queen», μετά

το διορισμό της σε θέση του υπουργείου Δικαιοσύνης στην κυβέρνηση Κλίντον. (Quota queen: Μια φράση που πρωτοχρησιμοποιήθηκε στη Wall Street Journal 30/4//93 από τον Κλιντ Μπόλικ, πρώην αξιωματούχο της κυβέρνησης Ρίγκαν. Στη συνέχεια, πολλοί δημοσιογράφοι εμφάνισαν ψευδώς την Γκινιέρ ως ρατσίστρια που υποκινούσε την πόλωση πιστεύοντας ότι «μόνο μαύροι μπορούν να αντιπροσωπεύουν τους μαύρους», όπως το έθεσε ο Τζορτζ Γουίλ του Newsweek, 14/6/93. Στμ).

Πόσο αλλάζουν τα πράγματα... Αν οι ρατσιστές μπορούν να χάνουν φαινομενικά τις εκλογές και να συνεχίζουν να υπαγορεύουν την πολιτική που ακολουθείται, τότε, αναρωτιέμαι, έχασαν πραγματικά;

Μου φαίνεται ότι αυτοί που αποκαλούν με εκκωφαντικές φωνές κάποιον «ρατσιστή» είναι οι πιο μεγάλοι ρατσιστές, που υπερασπίζονται ένα στάτους κβο το οποίο δεν υπηρέτησε ποτέ κανέναν άλλο εκτός από τους εαυτούς τους.

###

Ο θανατοποινίτης Mumia Abu-Jamal είναι ένας αφοσιωμένος επαναστάτης, δημοσιογράφος και συγγραφέας πολλών βιβλίων. Ατράνταχτα τεκμήρια που δείχνουν ότι ο Τζαμάλ δεν δικάστηκε δίκαια έχουν πείσει οργανώσεις τόσο ετερόκλητες όπως η Διεθνής Αμνηστία και η NAACP να απαιτήσουν μια δίκαιη επανάληψη της δίκης. Για την υποστήριξη του κινήματος υπέρ της διερεύνησης και της επανάληψης της δίκης βλέπε: <http://www.freemumia.com/civilrights.html>

Μετάφραση:
Δημήτρης Κωνσταντίνου

Η Σύγχρονη Εποχή του Νόμου

ΧΑΟΥΑΡΝΤ ΖΙΝ

Είμαστε πολύ περήφανοι γι' αυτή τη φράση του Τζον Άνταμς, του δεύτερου προέδρου των ΗΠΑ, ο οποίος είπε ότι πλέον μας κυβερνά ο νόμος και όχι τα πρόσωπα. Στις αρχαίες κοινωνίες και στη φεουδαρχία δεν υπήρχαν ξεκάθαροι γραμμένοι κανόνες ούτε Σύνταγμα. Οι άνθρωποι ήταν εκτεθειμένοι στις ορέξεις των ισχυρών ανθρώπων της κάθε κοινωνίας, του φεουδάρχη, του αρχηγού της φυλής ή του βασιλιά.

Με την εξέλιξη των κοινωνιών όμως, στη σύγχρονη εποχή δημιουργήθηκαν μεγάλες πόλεις, γεννήθηκε το παγκόσμιο εμπόριο, η διαδεδομένη λογοτεχνία και η κοινοβουλευτική κυβέρνηση. Με όλα αυτά ήρθε και ο νόμος, όχι πια προσωπικός και αυθαίρετος αλλά γραμμένος. Υποτίθεται απρόσωπος, ουδέτερος, εφαρμοσμένος ισότιμα σε όλους, άρα δημοκρατικός.

Εκφράζουμε τεράστιο δέος για συγκεκριμένα σύμβολα της σύγχρονης επικράτησης του νόμου: τη Μάγκνα Χάρτα, που όρισε τα δικαιώματα των ανθρώπων σ' αντιδιαστολή με τα δικαιώματα του βασιλιά, το Σύνταγμα της Αμερικής, που υποτίθεται ότι περιορίζει την εξουσία της κυβέρνησης και περιλαμβάνει τη Διακήρυξη των Δικαιωμάτων, το Ναπολέοντειο Κώδικα, που εισήγαγε την ομοιομορφία στο γαλλικό νομικό σύστημα. Θα προβληματιστούμε, όμως, αναφορικά με τη σχέση νόμου-δημοκρατίας, εάν διαβάσουμε το σχόλιο δύο ιστορικών (του Ρόμπερτ Πάλμερ και του Τζόελ Κόλτον) για τον Ναπολέοντα: «Αν και αυταρχικός στρατιωτικός, πίστευε ακράδαντα στο νόμο»¹.

Δεν αρνούμαι τα οφέλη της σύγχρονης εποχής: την πρόοδο της επιστήμης, ειδικά στον τομέα της υγείας, τη διάδοση της λογοτεχνίας και της τέχνης πέρα από την ελίτ και την αξία του ελαττωματικού αντιπροσωπευτικού συστήματος σε σχέση με τη μοναρχία. Τα πλεονεκτήματα αυτά, όμως, μας κάνουν να παραβλέπουμε το γεγονός ότι η αντικατάσταση της αυθαίρετης βούλησης των ισχυρών από το γραμμένο, «αμερόληπτο» νόμο στη σύγχρονη εποχή δεν έχει επιφέρει καμία ουσιαστική βελτίωση στις ανισότητες πλούτου και δύναμης. Ό,τι γίνονταν στο παρελθόν – η εκμετάλλευση των φτωχών, η αποστολή των νέων στον πόλεμο και ο εγκλεισμός των απείθαρχων ανθρώπων στα μπουντρούμια – γίνεται και σήμερα, απλώς δεν είναι απο-

τέλεσμα την αυθαίρετης δράσης του φεουδάρχη ή του βασιλιά αλλά της εξουσίας του ουδέτερου, απρόσωπου νόμου.

Ο νόμος παρουσιάζεται απρόσωπος. Είναι στο χαρτί, ποιος μπορεί να ανακαλύψει ποιοι κρύβονται από πίσω; Και επειδή έχει την όψη της ουδετερότητας, οι αδικίες του νομιμοποιούνται. Δεν ήταν εύκολο να διατηρήσουν οι

θα προβληματιστούμε, όμως, αναφορικά με τη σχέση νόμου-δημοκρατίας, εάν διαβάσουμε το σχόλιο δύο ιστορικών (του Ρόμπερτ Πάλμερ και του Τζόελ Κόλτον) για τον Ναπολέοντα: «Αν και αυταρχικός στρατιωτικός, πίστευε ακράδαντα στο νόμο».

βασιλείς τη «θεϊκή εξουσία»: όλοι έβλεπαν ότι οι βασιλιάδες και οι βασίλισσες ήταν άνθρωποι. Ο κώδικας του νόμου μπορεί να θεοποιηθεί πιο εύκολα σε σχέση μ' έναν άρχοντα με σάρκα και οστά.

Όταν κυβερνούσε η θέληση των ισχυρών, οι καταπιεστές ήταν αναγνωρίσιμοι, και οι εξεγερμένοι χωρικοί κυνηγούσαν τους άρχοντες, οι σκλάβοι σκότωναν τους γαιοκτήμονες, οι επαναστάτες τους μονάρχες. Στην εποχή της εταιρικής γραφειοκρατίας, του αντιπροσωπευτικού συστήματος και της κυριαρχίας του νόμου, ο εχθρός είναι απροσδιόριστος και μη αναγνωρίσιμος. Την περίοδο της οικονομικής κρίσης, στο βιβλίο του Τζον Στάινμπεκ «Τα Σταφύλια της Οργής», ένας αγρότης που έχασε τη γη του έρχεται αντιμέτωπος με τον οδηγό τρακτέρ που κατεδάφιζε το σπίτι του. Τον σημαδεύει με όπλο, αλλά μπερδεύεται όταν ο οδηγός τού λέει ότι εκτελεί τις διαταγές ενός τραπεζίτη στην Οκλαχόμα, ο οποίος εκτελεί τις διαταγές ενός τραπεζίτη στη Ν. Υόρκη. Ο αγρότης οδύρεται: «Τότε εγώ ποιον να πυροβολήσω;»

Ο νόμος δε διορθώνει την άνιση κατανομή πλούτου και δύναμης, αλλά την ενισχύει με την εξουσία που ασκεί. Μοιράζει πλούτο και φτώχεια (μέσω φόρων και χορηγήσεων), αλλά με τόσο περίπλοκο και έμμεσο τρόπο, ώστε να προκαλεί σύγχυση στα θύματα.

Η εκμετάλλευση ήταν προφανής όταν ο χωρικός έδινε τη μισή παραγωγή του στον άρχοντα. Σήμερα υφίσταται ακόμη αλλά μέσα στην πολυπλοκότητα της αγοραίας κοινωνίας και θεμελιωμένη από πλήθος νομοθετημάτων. Ένας ιδιοκτήτης ορυχείου στα Απαλάχια όρη ρωτήθηκε πριν μερικά χρόνια γιατί οι εταιρίες άνθρακα πλήρωναν τόσο λίγους φόρους και κρατούσαν τόσο μεγάλο ποσοστό από τα κέρδη, ενώ οι ντόπιοι πεινούσαν. Ο ιδιοκτήτης απάντησε: «Πληρώνω ακριβώς αυτά που μου ζητάει ο νόμος».

Το έγκλημα και η διαφθορά ανθούν στις ΗΠΑ ως μέθοδοι απόκτησης πλούτου. Εντούτοις ο περισσότερος πλούτος, οι μεγαλύτερες περιουσίες αποκτιούνται νόμιμα βάσει των νόμων περί συναλλαγών και ιδιοκτησίας, ενισχύονται στα δικαστήρια από φιλικούς δικαστές, τις διαχειρίζονται οι δαιμόνιοι δικηγόροι των εταιριών και οι καλοπληρωμένοι λογιστές. Τα βιβλία της ιστορίας, όταν αναφέρονται στη δεκαετία του 1920, ασχολούνται εκτενώς με τα σκάνδαλα Teapot Dome² της κυβέρνησης Χάρντινγκ, ενώ αδιαφορούν για τις πολύ μεγαλύτερες ανακατανομές του πλούτου που έλαβαν χώρα νόμιμα, με τους φορολογικούς νόμους που πρότεινε ο υπουργός Οικονομίας Άντριου Μέλον (ένας άνθρωπος που κέρδισε αμύθητα πλούτη στον τομέα του πετρελαίου και του αλουμινίου) και ψήφισε το Κογκρέσο κατά τη διακυβέρνηση Κούλιτζ.

Πώς γίνεται αυτό; Δεν έχουμε δημοκρατία στη σύγχρονη εποχή; Ποιος έγραψε το Σύνταγμα; Δε μαζεuthήκαμε όλοι μας για να ορίσουμε τους κανόνες με τους οποίους θα ζούμε, ένα «κοινωνικό συμβόλαιο»; Η εισαγωγή του Συντάγματος δεν ξεκινά με τα λόγια: «Εμείς, ο λαός, προκειμένου να ... κτλ., κτλ.» Στην πράξη, ενώ το Σύνταγμα ήταν σίγουρα μια πρόοδος σε σχέση με τα βασιλικά διατάγματα της Αγγλίας, παραμένει ακόμη ένα κείμενο γραμμένο από τους πλούσιους ανθρώπους, εμπόρους και ιδιοκτήτες σκλάβων, που επιθυμούσαν λίγα ψίχουλα πολιτικής δημοκρατίας αλλά καθόλου οικονομική δημοκρατία. Ήταν σχεδιασμένο να εγκαθιδρύσει την κυριαρχία του νόμου, η οποία θα

απέτρεπε αποτελεσματικά την εξέγερση των απογοητευμένων στοιχείων του πληθυσμού. Όταν οι Πατέρες του Έθνους συγκεντρώθηκαν στη Φιλαδέλφεια, είχαν στο μυαλό τους τούς αγρότες στη δυτική Μασαχουσέτη που είχαν ξεσηκωθεί πρόσφατα (εξέγερση του

Οι πολίτες απατώνται, αν θεωρούν ότι η κυριαρχία του νόμου έχει αντικαταστήσει τη «βούληση των ισχυρών».

Shays), ενάντια στην άδικη μεταχείριση από το νομοθετικό σώμα που ελεγχόταν από την πλουτοκρατία.

Οι πολίτες απατώνται, αν θεωρούν ότι η κυριαρχία του νόμου έχει αντικαταστήσει τη «βούληση των ισχυρών». Ακόμη και τώρα, συγκεκριμένοι άνδρες συντάσσουν τους νόμους (οι γυναίκες συμμετέχουν ελάχιστα στη διαδικασία), γίνονται δικαστές και τους ερμηνεύουν, εγκαθίστανται στο Λευκό Οίκο ή στη θέση του κυβερνήτη και τους επιβάλλουν.

Μετάφραση:
Δημήτρης Κωνσταντίνου

¹ Palmer-Colton, A History of the Modern World, Knopf, 1984.

² Μυστική παραχώρηση δημόσιας γης σε ιδιωτικά συμφέροντα. Στμ.

ΒΙΩΣΙΜΕΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΓΕΩΡΓΙΑ¹

Μανιφέστο της Διεθνούς Επιτροπής για το μέλλον των τροφίμων (International Commission on the Future of Food) Τοσκάνη, 2002.

Σε κάθε ήπειρο, κοινότητες αφυπνίζονται σχετικά με τις καταστρεπτικές συνέπειες των εταιρικά κατευθυνόμενων γεωργικών και διατροφικών συστημάτων τα οποία έχουν μετατρέψει τη γεωργία σε μια εξοντωτική βιομηχανία και την τροφή σε κίνδυνο για την υγεία. Κινήσεις – που ξαναυφαίνουν τις ιστορικές σχέσεις μεταξύ των διατροφικών, γεωργικών και κοινοτικών αξιών – ξεπηδούν, πολλές από τις οποίες έχουν παράλληλες κινήσεις και συνδέσμους παγκοσμίως. Αυτές οι κινήσεις αποκαθιστούν τη διατροφή και την παραγωγή τροφίμων στις θέσεις που τους αρμόζουν στον πολιτισμό και στη φύση – έπειτα από την καταστρεπτική αποξένωσή τους η οποία στέκεται ως παρέκκλιση στην ανθρώπινη εμπειρία.

Εδώ έχουμε επαρκή χώρο για να παρουσιάσουμε μόνο τα επιτεύγματα αυτών των κινήσεων τις τελευταίες δεκαετίες. Το γεγονός ότι μερικές απ' αυτές τις αλλαγές θα μπορούσαν να έχουν προβλεφθεί εκ των προτέρων θα πρέπει να είναι απάντηση σε όποιον υποστηρίζει ότι η βιομηχανοποιημένη γεωργία είναι η αναπόφευκτη λύση προς τα εμπρός. Η αλλαγή – η πολύ γρήγορη αλλαγή – είναι δυνατή. Στην πραγματικότητα, είναι σε εξέλιξη. Όσα ακολουθούν αφορούν μερικές από τις περιοχές όπου οι συνθήκες αλλάζουν με γρήγορους ρυθμούς:

Ο εκδημοκρατισμός της πρόσβασης στη γη

Αν και εδώ και καιρό έχει αναγνωριστεί ότι η πρόσβαση στη γη από τους φτωχούς αγρότες ανά τον κόσμο είναι το κλειδί για την πείνα και τη φτώχεια, πολλοί πίστευαν ότι η μεταρρύθμιση είναι πολιτικά αδύνατη. Αυτό ίσχυε στη Βραζιλία, όπου λιγότερο από το 2% των γαιοκτημόνων κατείχε το μισό των καλλιεργήσιμων εκτάσεων (οι περισσότερες από τις οποίες παρέμεναν ανεκμετάλλετες), και όπου ακόμη και μικρές συγκεντρώσεις γης ήταν εκτός νόμου και οι προσπάθειες για αλλαγή αντιμετώπιζονταν με βία. Ωστόσο, σήμερα αυτή η χώρα ανοίγει το δρόμο προς τον εκδημοκρατισμό της πρόσβασης στη γη. Κατά τη διάρκεια της τελευταίας εικοσαετίας, η Κίνηση Ακτημόνων Εργατών (Landless Workers' Movement), γνωστή με το πορτογαλικό ακρωνύμιο MST, έχει εγκαταστήσει 250.000 οικογένειες πρώην ακτημόνων σε 15 εκατομμύρια στρέμματα γης σχεδόν σε κάθε περιφέρεια της Βραζιλίας. Αξιοποιώντας ένα άρθρο του νέου συντάγματος, που απαιτεί από την κυβέρνηση την αναδιανομή των ανεκμετάλλετων εκτάσεων, το MST χρησιμοποίησε πειθαρχημένη πολιτική ανυπακοή για να εξασφαλιστεί η εφαρμογή του συγκεκριμένου άρθρου.

Οι περίπου 3000 νέες κοινότητες του MST δημιουργούν χιλιάδες νέες επιχειρήσεις και σχολεία. Τα οφέλη από την αναδιανομή της γης αντιστοιχούν σε τετραπλάσιο ετήσιο εισόδημα από τον ελάχιστο μισθό για τους νέους MST εποίκους, ενώ όσοι παραμένουν ακτήμονες εργαζόμενοι λαμβάνουν περίπου το 70% του ελάχιστου μισθού. Η παιδική θνησιμότητα στις οικογένειες που ευνοήθηκαν από την αγροτική μεταρρύθμιση έχει μειωθεί στο μισό του εθνικού μέσου όρου. Εκτιμάται ότι το κόστος της δημιουργίας θέσεων απασχόλησης στον εμπορικό τομέα στη Βραζιλία αντιστοιχεί σε δύο έως είκοσι φορές περισσότερο από το κόστος εγκατάστασης, μέσω της αγροτικής μεταρρύθμισης, μιας άνεργης οικογένειας στη γη. Ο εκδημοκρατισμός της πρόσβασης στη γη λειτουργεί.

Ο εκδημοκρατισμός της πρόσβασης στην πίστωση

Οι τραπεζίτες εδώ και καιρό υποστηρίζουν ότι ο δανεισμός στους φτωχούς είναι πιστωτικά επικίνδυνος. Ωστόσο, αυτό το εμπόδιο κάμπτεται. Στο Μπαγκλαντές πριν από δύο δεκαετίες, δημιουργήθηκε η Grameen Bank - ένα αγροτικό πιστωτικό σύστημα που δεν στηρίζεται στις εξασφαλίσεις ακινήτων αλλά

στην αμοιβαία ευθύνη μικρών ομάδων. Τα μικροπιστωτικά προγράμματα της Grameen, που χορηγήθηκαν σε 2,5 εκατομμύρια φτωχούς χωρικούς, κυρίως γυναίκες, έχουν υιοθετηθεί από 58 χώρες. Με ποσοστό επιστροφής κατά πολύ μεγαλύτερο από τις παραδοσιακές τράπεζες, ο εκδημοκρατισμός της πρόσβασης στους επενδυτικούς πόρους αποδεικνύεται βιώσιμος.

Η επανασύνδεση του αστικού χώρου με την ύπαιθρο, του καταναλωτή με τον παραγωγό

Σε κάθε ήπειρο, έχουν δρομολογηθεί πρακτικά μέτρα για να καταστεί η τοπική παραγωγή για την τοπική κατανάλωση βιώσιμη. Οι εκστρατείες «Αγόρασε τοπικά προϊόντα» προσελκύουν τους καταναλωτές στην Ευρώπη, τις ΗΠΑ και αλλού. Μια καινοτομία είναι η κίνηση για κοινοτικά υποστηριζόμενη γεωργία (CSA), στην οποία αγρότες και καταναλωτές συνδέονται και μοιράζονται τους κινδύνους. Οι καταναλωτές προκαταβάλλουν ένα «μερίδιο» στην αρχή της περιόδου για να λάβουν στο τέλος τους καρπούς των κόπων των αγροτών. Τέτοιες κινήσεις εμφανίστηκαν στα μέσα της δεκαετίας του '60 στη Γερμανία, την Ελβετία και την Ιαπωνία. Δεκαεπτά χρόνια πριν, δεν υπήρχε καμία στις ΗΠΑ. Σήμερα, υπάρχουν περισσότερες από 3.000 που εξυπηρετούν δεκάδες χιλιάδες οικογένειες. Το παράδειγμα των ΗΠΑ ενέπνευσε μια παρόμοια κίνηση στο Ηνωμένο Βασίλειο, η οποία κέρδισε τη στήριξη της τοπικής κυβέρνησης. Παρόμοιες κινήσεις έχουν αναπτυχθεί στην Ιαπωνία και αλλού.

Άλλες πρωτοβουλίες σε εξέλιξη είναι οι αστικές και αγροτικές λαϊκές αγορές, οι οποίες έχουν αυξηθεί κατά 79% τα τελευταία οκτώ χρόνια μόνο στις ΗΠΑ. Αυτές επιτρέπουν στους ντόπιους αγρότες να πωλούν κατευθείαν στους καταναλωτές χωρίς την ακριβή διαμεσολάβηση των μεσαζόντων. Οι οικογενειακοί και σχολικοί κήποι – από την Κέννα μέχρι τους μαθητές στην Καλιφόρνια που καλλιεργούν τις πρώτες ύλες για τα γεύματά τους – επίσης εξαπλώνονται.

Η σωστή τροφή γίνεται δικαίωμα των πολιτών

Παρά το γεγονός ότι 22 χώρες έχουν κατοχυρώσει στο σύνταγμά τους το δικαίωμα στην τροφή, το Belo Horizonte, η τέταρτη μεγαλύτερη πόλη της Βραζιλίας, έχει κάνει περισσότερα. Το 1993 η κυβέρνησή της αναγνώρισε την τροφή όχι πλέον σαν εμπόρευμα αλλά σαν δικαίωμα του πολίτη. Αυτή η αλλαγή δεν προκάλεσε μαζικές μεταφορές τροφίμων, αλλά αναζωπύρωσε δεκάδες καινοτομίες που είχαν ξεκινήσει με σκοπό τον τερματισμό της πείνας: Κομμάτια γης που ανήκουν στην πόλη διατίθενται με χαμηλό ενοίκιο σε τοπικούς αγρότες με την προϋπόθεση ότι θα κρατήσουν τις τιμές στα όρια της φτώχειας· η πόλη ανακατευθύνει τα 13 λεπτά, που προβλέπονται από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση για το γεύμα ενός παιδιού στο σχολείο, από τα προϊόντα εταιριών προς την αγορά τοπικών βιολογικών τροφίμων, με αποτέλεσμα τη βελτίωση της διατροφής. Για να μπορέσει η αγορά να λειτουργήσει πιο δίκαια, η πόλη συνεργάζεται με ομάδες πανεπιστημιακών ερευνητών οι οποίοι, κάθε εβδομάδα, δημοσιεύουν τις χαμηλότερες τιμές 45 βασικών προϊόντων διατροφής σε στάσεις λεωφορείων και στο ραδιόφωνο. Αυτές είναι μόνο μερικές από τις πρωτοβουλίες, οι οποίες καταναλώνουν 1% του προϋπολογισμού του δήμου. Υπάλληλοι από άλλες πόλεις της Βραζιλίας έχουν έρθει στο Belo για να μάθουν.

Η βιολογική και οικολογική γεωργία εξαπλώνεται

Η βιολογική γεωργία και βοσκή εξαπλώνονται γρήγορα, καλύπτοντας σήμερα 23 εκατομμύρια πιστοποιημένα οργανικά εκτάρια σε όλο τον κόσμο, με πρωτοπόρους την Αυστραλία, την Αργεντινή και την Ιταλία. Υπερασπιστές της

¹ Απόσπασμα από το βιβλίο «Manifestos on the Future of Food and Seed» που επιμελήθηκε η Βαντάνα Σίβα και αναμένεται από τις εκδόσεις Εξάρχεια.

τα χάλασε όλα... Δεν θυμάμαι σε καμιά ιστορία με μονομαχίες με σπαθιά, να υπήρχε και σαρανταπεντάρι... Τι μας νοιάζει εμάς ο σωματοφύλακας... Χαλάστηκα πολύ εκείνο το βράδυ. Και μη μου πείτε ότι είχα άδικο... Θυμηθείτε λίγο τον Δον Κιχώτη... Είχε σαρανταπεντάρι ο Πάντσο, όταν ο κύριός του μονομαχούσε; Τι βλακείες είναι αυτές;... Τέλος πάντων...

Είχα αναλάβει το ρόλο της «Εσωτερικής Αστυνομίας» της οργάνωσης... Κάτι σαν την «Όπλα» την παλιά , αλλά στο πιο αναίμακτο... Δηλαδή: Αν κανένα μέλος φοβόταν ή ήθελε να φύγει, πήγαινα και το τρομοκρατούσα. Αυτά τα είπε στο δικαστήριο και ο δάσκαλος της οργάνωσης και είχε δίκιο. Φοβόταν για τη ζωή του. Σκεπαζόμουν τα βράδια με ένα σεντόνι και έχοντας εξασφαλίσει ένα αντικλείδι, έμπαινα όταν κοιμόταν και του έκανα: «μπουουουου... θα σε φάω ρε κερατά άμα φύγεις από την οργάνωση...». Έκανα πρόβες πολλές στο σπίτι μπροστά στον καθρέφτη μου και ήμουνα στα αλήθεια τρομακτικός. (Με σκηνοθετούσε η Δανάη... Τώρα έχει παιδί, δεν προλαβαίνει...).

Επίσης κρυβόμουνα σε διάφορες γωνίες των δρόμων και μόλις περνούσε του έκανα: «μπαμ...». Του κόβονταν τα πόδια... Πού να τολμήσει να φύγει ο άνθρωπος μετά... Τέλος πάντων, δεν καμαρώνω και πολύ γι’ αυτό αλλά έπρεπε να γίνει... Επίσης σε ένα περιοδικό φανζίν που βγάζαμε τότε με κάτι φίλους, (ΔΗΝ το έλεγαν, για τους πιο παλιούς...), έβαζα χωρίς να ξέρουν τίποτα οι άλλοι, τα ποιήματα που μας έστελνε πίσω πίσω... Άλλαζα και καμιά λέξη και γινόταν το ποίημα χάλια... (Αν ήταν καλά τα ποιήματά του;... Όπως το δει ο καθένας...) Τον είχαμε κάνει κουρέλι... Είχε δίκιο... Φοβόταν...

Τώρα, σκέφτομαι, ότι ίσως κάποιους από εσάς να σας ενοχλήσει αυτή η συνέντευξη ενώ κάποιοι άλλοι ίσως να σκεφτούν πως δεν κάνουν αστεία με αυτά τα πράγματα γιατί κάποιοι άνθρωποι είναι στη φυλακή και κάποιοι άλλοι στο χόμα, ενώ εγώ κάθομαι στο ζεστό δωμάτιό μου και γράφω βλακείες κοιτάζοντας ταυτόχρονα την ωραία αρχιτεκτόνισσα της απέναντι πολυκατοικίας που... κοιτάζει και αυτή. (Καλά, πλάκα πλάκα, είναι πολύ ωραία... Μου έδωσε το τηλέφωνό της ένα απόγευμα που συναντηθήκαμε κάτω, στην είσοδο της πολυκατοικίας... Ήθελα να τη ρωτήσω κάτι για... τους «ακάλυπτους»... Θα δω τι θα κάνω...). Μη χάνομαι... Έλεγα λοιπόν ότι ίσως κάποιοι διαφωνούν που γράφω αυτά σε μια σοβαρή πολιτική εφημερίδα σαν τη «Βαβυλωνία». Εντάξει, με δέκα χιλιάδες ευρώ το μήνα που παίρνω αυτά γράφω... Ας πληρώσουν παραπάνω να πάρω συνέντευξη από τον... Ροβεσπιέρο. Τη δουλειά μου κάνω και εγώ... (Γιατί, ο Πανούσης που πήγε στο Ράδιο-Θέμα είναι καλύτερος δηλαδή;... Άκου στο Ραδιο-Θέμα...) Τέλος πάντων... Συγγνώμη και πάλι... Παρασύρθηκα...

Τον συνάντησα τυχαία ένα βράδυ στον Κάβουρα στα ρεμπέτικα. Ξαφνιάστηκα. Αδύνατον είπα... Να πήρε άδεια; Ο Μήτσος;... Αφού είναι μέσα... Τι γίνεται ρε παιδιά...; Δεν έκανα λάθος... Αυτός ήταν... (Ρε πλάκα αν το μάθει ο Χρυσοχοϊδης... Μιλάμε το άτομο θα στείλει τα ΜΑΤ μέσα στον Κάβουρα, πάνω στην ορχήστρα... Θα παίζουν τοιφτετέλια χτυπώντας τις ασπίδες... Τι ξεφτίλα πάντως να είσαι ματατζής...)

Κάθισα σε ένα γωνιακό τραπέζι και αφού κοιταχτήκαμε, μπήκε στην τουαλέτα...

Μπήκα και εγώ μετά από λίγο στις γυναικείες. Αρχίσαμε να μιλάμε, αφού είχαμε κλειδώσει την πόρτα προς τις τουαλέτες. (Μόλις βγήκαμε, κάναμε φασαρία ότι τάχα κλειδωθήκαμε, και τι πράγματα είναι αυτά κ.λπ... Μας κέρασαν ένα μπουκάλι κρασί ζητώντας μας συγγώμη...) Άνοιξα και το κασετοφωνάκι και άρχισα να γράφω... Ακούγεται και το καζανάκι στο τέλος που τραβήξαμε... Πλάκα έχει:

Νίκος: Μήτσο, τι γίνεται;... Ρε ου πώς είσαι έξω...;

Μήτσος: Έλα ρε Νίκο, δεν ξέρεις τι μπουρδέλα είναι οι φυλακές...; Αερόστατο...

Νίκος: Την κοπάνησες;

Μήτσος: Όχι ρε, πλάκα κάνω... Για τη συνέντευξη... Μου έδωσε άδεια ο Γιώργος... Είναι εντάξει το άτομο... Αντιεξουσιαστής, χωρίς πλάκα... Μην τα γράψεις τώρα αυτά και τα μάθουνε εκεί στη Ρηγίλλης, η Ντόρα κ.λπ, γιατί θα γίνει μπέρδεμα...

Νίκος: Καλά που ήξερες ότι θέλω να σου πάρω συνέντευξη...; Και πώς ξέρεις ότι γράφω στη Βαβυλωνία...;

Μήτσος: Η Βαβυλωνία έρχεται στον Κορυδαλλό... (Μπράβο ρε φιλιππα, σκέφτηκα...) Και όσο για το πού το ήξερα, άκου να πάθεις πλάκα: Η γυναίκα του Γιώργου, ασχολείται με τα ζώδια... Δεν ξέρω πώς και τι, αλλά έμαθε ότι είμαι Λέοντας με ωροσκόπιο Αιγόκερο. Διάβασε μια μέρα στην Ελευθεροτυπία τον Λεφάκη που έγραψε ότι οι Λέοντες έχουν ανάγκη επικοινωνίας, και πίεσε τον Γιώργο να μου δώσει άδεια... Ξέρω, δεν το πιστεύεις... Ούτε εγώ το πίστευα, μέχρι που ήρθε κρυφά ένα βράδυ στο κελί ο Αραβαντινός, ντυμένος Παπάς τάχα να με εξομολογήσει και μου είπε ότι με εντολή του αρχηγού, έχω τρεις μέρες άδεια... Τελείωνε λοιπόν, ρώτα γρήγορα γιατί πρέπει να φύγω...

Νίκος: Τέλος πάντων... Μην χάνουμε καιρό... Πού είναι το σαρανταπεντάρι...;

Μήτσος: Πάρε τη διεύθυνση... Μου πέρασε ένα χαρτί πάνω από το διαχωριστικό της τουαλέτας.

Νίκος: Και το λάβαρο εκεί είναι;

Μήτσος: Ναι.

Νίκος: Πλάκα κάνεις;... (Διάβασα το χαρτί...) Δεν μπορεί να είναι κρυμμένα εκεί;...

Μήτσος: Εκεί είναι ρε σου λέω. Στο μικρό έπιπλο που είναι στο σαλόνι και πάνω είναι η τηλεόραση... Τυλιγμένα σε ένα μπλε πανί, μέσα σε ένα κουτί από παπούτσια Nike. Βρες τρόπο να τα πάρεις. Μη ρωτάς πώς βρέθηκαν εκεί. Θα γελάσει κάθε πικραμένος αν μαθευτεί... Και θα τον γαμήσει και η Νατάσσα...

Νίκος: Ρε ου Μήτσο;...

Μήτσος: Μην ξαναρωτήσεις πάλι. Είναι εκεί... Καταλαβαίνεις ότι δεν παίζω με αυτά

τα πράγματα. Σκεφθείτε πώς θα τα πάρετε... Τέλος με αυτό... Να φανεί διάρρηξη...

Κόντευαναλιποθυμήσω... Το σαρανταπεντάρι και το λάβαρο της οργάνωσης στη Ραφήνα στο σπίτι του Κ... (Ωχ, παραλίγο να προδοθώ...) Τι είναι αυτό τώρα πάλι; Πώς θα τα πάρουμε από εκεί;... Και αν το βρούνε τα παιδιά και γίνει κανένα ατύχημα;... Ευτυχώς ακόμα είναι μικρά... Μια ζωή μαλακίες ρε γαμώτο...

Νίκος: Ρε Μήτσο, ήταν στην οργάνωση;...

Μήτσος: Ποιος;
Νίκος: Τι ποιος μωρέ. Αυτός... Που έχει το όπλο στο σπίτι του...
Μήτσος: Μη ρωτάς τέτοια πράγματα Νίκο, δεν κάνει... Με έλουσε κρύος ιδρώτας... Το μυαλό μου πήγε στη δολοφονία Μπακογιάννη... Η τότε προκήρυξη είχε κάποια κενά... Για κάτσε... Λες;... Όχι ρε ου, δεν γίνονται αυτά τα πράγματα... Εντάξει υπήρχε μίσος μεταξύ των οικογενειών... αλλά όχι, αυτό με τίποτα...

Νίκος: Και πώς θα μπορούμε μέσα στο σπίτι να τα πάρουμε;
Μήτσος: Όπως μπήκαμε και εμείς στο Συκούριο... Από τα κεραμίδια.
Νίκος: Δεν έχει κεραμίδια το σπίτι της Ραφήνας.

Μήτσος: Τέλος πάντων, σκεφθείτε κάτι... Αλήθεια τι θα το κάνεις το σαρανταπεντάρι;

Νίκος: Κάνω διάφορες σκέψεις... Είμαι και εγώ μπερδεμένος... Να το δώσω στα... «παιδιά»;... Αλλά αυτοί έχουνε άλλα, μεγάλα, τι να το κάνουνε αυτό... Ή να το δώσω σε κανέναν μουσείο;... Σκεφτόμουνα μήπως το έδινα στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης όταν θα εγκαινιαστεί... Τι λες;

Δεν άκουσα τι είπε... Τράβηξε το καζανάκι για να μην δίνουμε στόχο και η φωνή του χάθηκε από το θόρυβο των νερών. Δεν επανήλθε ούτε και εγώ επέμεινα... Τράβηξα και εγώ το καζανάκι...

Κάτοαμε ο καθένας στο τραπέζι του. Τα παιδιά της ορχήστρας, με ήξεραν και μου ζήτησαν να ανέβω να παίξω ένα τραγούδι μου μαζί τους. Πήρα το ούτι... Κοιταχτήκαμε με τον Μήτσο και με ένα βλέμμα μου του το αφιέρωσα... Μου έκλεισε το μάτι ευχαριστώντας με... Ο σκοπός του αργός... Ακούστε το και εσείς:

Καβάλα πάει ο χάροντας τον Διγενή στον Άδη.
Καβάλα πάει ο Χάροντας τον Διγενή στον Άδη.
Με άλογο περήφανο. Μαύρο. Όπως ταιριάζει.
Αυτός μπροστά πάει πεζός. Σκυμμένο το κεφάλι.
Θλιμμένος και χαρούμενος. Δεν ξέρει τι να νιώσει.
Ωρες πολλές παλεύανε στο μαρμαρένιο

αλώνι.
Δεν ήξερε, δεν του είχαν πει ότι ήταν παλικάρι.
Στα ίσια τον επάλεψε. Στα μάτια τον κοιτούσε.
Καθόλου δεν φοβήθηκε. Όρμαγε σαν λιοντάρι.

Είχανε ώρες είκοσι περάσει που χτυπούσαν, ο ένας τον άλλο με σπαθιά, και με μακριά κοντάρια.
Ο Χάροντας του ζήτησε λίγο να ξαποστάσουν.
Να πιουν νερό, λίγο κρασί και πάλι ξαναρχίζουν.

Κάθισε τότε ο Διγενής στην άκρη στο αλώνι.
Δεν έβρεξε τα χείλη του. Γουλιά κρασί δεν ήπие.
Μόν’ άρχισε να τραγουδά, τραγούδι για αντρωμένους.
Βγήκαν οι αετοί απ’ τις φωλιές και κάτσανε να ακούσουν.

Ο Χάρος ανατρίχιασε... Άκουγε, δεν μιλούσε.
Μόνο που κάνα δυο φορές του ερχότανε να κλάψει.
Ντράπηκε και δεν άφησε τα δάκρια να φανούνε.
Γύρισε αλλού το πρόσωπο, γύρισε αλλού το βλέμμα.

Βγήκαν τα αγρίμια στις πλαγιές και οι πέρδικες στ’ αγνάντια.
Τα ελάφια που έπιναν νερό σταμάτησαν να πίνουν.
Σκίστηκε ο ουρανός στα δυο. Σιωπήσανε οι κάμποι.
Έπαιρνε ο αέρας τη φωνή την σκόρπιζε στην πλάση.

Τότε βροντή ακούστηκε. Και μια μεγάλη λάμψη,
φώτισε ως τα πέρατα. Έγινε η νύχτα μέρα.
Καυγά είχαν στίσει οι θεοί. Μάλωναν μεταξύ τους.
Αν πρέπει να τον πάρουνε ή μήπως κάνουν λάθος.

Ο Διγενής σταμάτησε τότε να τραγουδάει.
Άκουσε τι είπαν οι θεοί και έοφριξε τα δόντια.
Μπορούσε, αυτός τον Χάροντα με το σπαθί να σφάξει.
Όμως, ύβρις του φάνηκε. Μπήκε ξανά στο αλώνι...

Πρέπει να πάω να βρω τα παιδιά με τα Καλάσνικωφ, σκέφτηκα, ενώ η ορχήστρα άρχισε να παίζει ένα τραγούδι του Τοιτσάνη: «Με πήρε το ξημέρωμα στους δρόμους»... (Τι κόλλημα ε;...) Να πάμε παρέα να πάρουμε το σαρανταπεντάρι και να αποφασίσουμε τι θα το κάνουμε... (Θα ρωτήσουμε και τη Σώτη... χι...χι...). Ή μάλλον ας αποφασίσουν αυτοί... Αλλά, μάλλον όχι... Δεν ξέρω... Έχω μπερδευτεί λίγο... Εγώ πάντως σε συγκέντρωση ενάντια... «στη βία απ’ όπου και αν προέρχεται»... δεν πάω. (Είχε κάνει και ο Μπισοτάκης μια τέτοια, πριν κάποια χρόνια... Ε, ρε πλάκες... Ούτε οι συγγενείς των θυμάτων δεν ήταν εκεί...) Να κάνουμε και συγκέντρωση για τη βία του Χάρου τότε... Όχι μόνο του Διγενή... Άλλωστε ο Χάρος είχε αρχίσει πρώτος τις μαλακίες... Και να σας πω και κάτι τελευταίο: Βλακεία του Διγενή που δεν τον σκότωσε αυτός τότε που μπορούσε... Αυτά... Γεια χαρά... (Συγγνώμη για το απρεπές λεξιλόγιο... Ξέρω ότι, κανονικά, δεν πρέπει να γράφω έτσι, αλλά... άνθρωπος είμαι και εγώ... Σαν και εσάς...).

1 festival
πολιτικού & κοινωνικού
ντοκιμαντέρ & ταινιών

ΠΕΜΠΤΗ 29/10 : ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ & ΚΙΝΗΜΑΤΑ

- * 18:00 Leaded/Unleaded: The State Unleashed doc (Indymedia Beirut, 2004, 40 λ.)
- * 19:00 Η εξέγερση της Ουάσινγκτον, doc (Indymedia Athens, 135 min)
- * 21:30 Paris 2005, doc (Στέφανος)
- * 10:30 Μια κραυγή το Δεκέμβριο, doc (K. Κολημένος-Π. Καραγιώργος Mediascope, 2009, μικρού μήκους)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30/10 : ΒΙΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ - ΕΝΕΡΓΕΙΑ

- * 18:00 Νέα ευγονική (12 min)
- * 18:30 Our Daily Breed (2005 92 min) doc (Nikolaus Geyrhofer Filmproduktion)
- * 20:30 Πυρηνικά (μικρού μήκους)
- * 21:00 Darwin's Nightmare (2005 107 min) doc (Hubert Sauper, Mille et Une Productions)

ΣΑΒΒΑΤΟ 31/10 : ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

- * 18:00 No Passaran (28 min) doc
- * 18:30 A place called Chiapas (1998, 89 min) doc (Nettie Wild, British Columbia Arts Council)
- * 20:30 Spezzano Albanese (David Rappe, 35 min) doc
- * 21:30 La Batalla de Euzkalduna (1985 35 min) doc (J.A. Pascual, Canal 6)
- * 22:00 Κυνήγι Θανάτου (99 min) doc

ΚΥΡΙΑΚΗ 1/11 : ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ - ΘΡΑΚΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

- * 18:00 Dirty Pretty Things (BBC 2002, 97 min) ταινία (Stephen Frears, British Broadcasting Corporation)
- * 20:00 In this World (2002 88 min) ταινία (Michael Winterbottom, Film Consortium)
- * 22:00 Bridges doc (SEARAC, 1998, 12 λ.) doc
- * 22:30 The Visitor (2007 104 min) ταινία (Thomas McCarthy, Groundswell Productions)

ΔΕΥΤΕΡΑ 2/11 : ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

- * 18:00 Workingman's death (2005 122 min) doc (Michael Glavogger, Arte)
- * 20:00 Megacities (1998 90 min.) doc (Michael Glavogger, Fama Film AG)
- * 22:00 The Corporation (2003 145 min) doc (Mark Achbar, Big Picture Media Corporation)

ΤΡΙΤΗ 3/11 : ΜΙΣΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ COSMOPOLITAN

- * 19:00 Il Corpo delle Donne (2009 25 min) doc (Lorella Zanardo)
- * 20:00 Bellissima (L. Visconti 1951) ταινία
- * 22:00 Masculin féminin 15 faits précis, ταινία (Jean-Luc Godard, Anouchka Films, 1966, 110 min)

buenaventura.blogspot.com - buenaventuracommunity@yahoo.gr

Από τις 27 Οκτωβρίου έως τις 2 Νοεμβρίου, στον κοινωνικό χώρο Buena Ventura φιλοξενήθηκε το 1ο Φεστιβάλ Πολιτικού Ντοκιμαντέρ και ταινιών, επιστέγασμα μιας συλλογικής προσπάθειας ανθρώπων με κοινά καλλιτεχνικά ενδιαφέροντα από τη μία, πολιτικές καταβολές από την άλλη.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το συγκεκριμένο εγχείρημα ήταν ένας πολύ καλός πρόλογος για τη διεξαγωγή ενός φεστιβάλ αναρχικού ντοκιμαντέρ σε υπαίθριο χώρο την άνοιξη, το οποίο επιδιώκουμε να λειτουργήσει εισαγωγικά για τη διάδοση ελεύθερων προβολών σε πάρκα και πλατείες καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού. Η συγκεκριμένη προοπτική συνοψίζεται σε τρεις άξονες: στην προσπάθεια επαναφοράς του λαϊκού σινεμά στις πλατείες και τα πάρκα ως προϊόν αυτοργανωμένης παρέμβασης, στην επανοικειοποίηση του δρόμου και των ελεύθερων χώρων μέσω αυτής της δράσης, και στο άμεσο σαμποτάρισμα των εμπορικών κινηματογράφων με απώτερο σκοπό τη μείωση των τιμών των εισιτηρίων.

Δίχως να μπορούμε σε διαδικασία υπερ-ανάλυσης των όσων προβλήθηκαν αυτές τις 6 μέρες του φεστιβάλ, θα ήταν καλό να μείνουμε στις καλύτερες στιγμές...

Δε χωρεί αμφιβολία ότι το δυσεύρετο πλέον ντοκιμαντέρ για τις εξεγέρσεις στα παρισινά προάστια (Paris 2005) του Εξάντα έκλεψε την παράσταση την 1η μέρα του Φεστιβάλ. Προϊόν επιτόπιας έρευνας, με φανερά προοπτική εμβάθυνσης όχι μόνο του γεγονότος (εξέγερση) αυτού καθ' εαυτού, αλλά στα αίτια της εκδήλωσής του, η συγκεκριμένη προσπάθεια θα λέγαμε ότι είναι η επιτομή του σύγχρονου κοινωνικού ντοκιμαντέρ. Το ίδιο θα μπορούσαμε να πούμε και για τον «Εφιάλτη του Λαρβίνου» (2η μέρα), όπου αναδεικνύεται περίτρανα πώς τα όρια της εκμετάλλευσης του φυσικού πλούτου μιας ολόκληρης αφρικανικής χώρας, της Τανζανίας, έχουν ξεπεραστεί κατά πολλού. Άραγε τι έχει περισσότερη αξία για την «πολιτισμένη» Ευρώπη, η ζωή ενός ανθρώπου ή μιας πέρκας;

Χωρίς υπερβολή, θα λέγαμε ότι η 3η μέρα του φεστιβάλ ήταν μάλλον η πιο ενδιαφέρουσα. Προβλήθηκαν ντοκιμαντέρ για πρώτη φορά στην Ελλάδα, όπως το «A Place Called Chiapas» για τους Ζαπατίστας, το «Spezzano Albanese», το οποίο μας αποκάλυψε ποια οφείλει να είναι η δράση των αντεξουσιαστών σε μικρές πόλεις, σύμφωνα με το παράδειγμα της πόλης Spezzano της Καλαβρίας της Ιταλίας, αλλά και το «No Passaran», για τις τοπικές δράσεις απλών κατοίκων, πολιτικών ακτιβιστών και αναρχικών στην περιοχή του Αζόβ της Ρωσίας. Τέλος, εξαιρετικού ενδιαφέροντος θα λέγαμε ότι ήταν και η τελευταία (6η) μέρα του Φεστιβάλ, όπου ξεχώρισε το ντοκιμαντέρ «Il Corpo Delle Donne», με κυρίαρχο θέμα τον εξευτελισμό και εκμετάλλευση του γυναικείου σώματος στην ιταλική TV, φαινόμενο το οποίο έχει ήδη αρχίσει να παρατηρείται και στα ελληνικά media τα τελευταία χρόνια, και δυστυχώς, όπως δείχνουν τα πράγματα, θα μας απασχολήσει και στο μέλλον. Η αριστουργηματική ταινία Bellissima (1951) του Λ. Βισκόντι, που πραγματεύεται την εκμετάλλευση μικρών κοριτσιών στα studio

της ιταλικής βιομηχανίας θεάματος (Cinecitta), έρχεται ως επιστέγασμα της συγκεκριμένης θεματικής για τη γυναίκα και το θέαμα, αφήνοντάς μας μια κατά τ' άλλα γλυκόπικρη γεύση, μια αίσθηση ότι τίποτα δεν μένει το ίδιο, τίποτα δεν αλλάζει. Με αυτή την ταινία έκλεισε το 1ο Φεστιβάλ Πολιτικού Ντοκιμαντέρ και Ταινιών.

Με προοπτική την εξάπλωση τέτοιων προσπαθειών σε όλη την ελληνική επικράτεια, οι «συντελεστές» του Φεστιβάλ εκφράζουν την προθυμία να παραχωρήσουν μεγάλο μέρος του υλικού το οποίο προβλήθηκε και σε άλλες ομάδες οι οποίες έχουν παρεμφερείς στοχεύσεις. Για την επίτευξη της συγκεκριμένης προσπάθειας συνεισέφεραν πολλοί, όπως η Δήμητρα και η Φανή από την Αλληλεγγύη - Αντεξουσιαστική Κίνηση, για τους υποτιπλισμούς, η Λία από την Ομάδα Μεταναστών προτάσεις και την παραχώρηση πολλών εκ των ντοκιμαντέρ τα οποία προβλήθηκαν, ο Κ. Κολημένος για την «Κραυγή του Δεκέμβρη», η Αναστασία Σκουμπρή από τον Εξάντα για το «Paris 2005», η Lorella Zanardo για το «Il Corpo Delle Donne», αλλά και πολλοί άλλοι, ο καθένας με τον τρόπο του.

1 festival
πολιτικού & κοινωνικού
ντοκιμαντέρ & ταινιών

ελεύθερος κοινωνικός χώρος Διαλέκτη 8 (ΧΑΝΘ)

Βία χωρίς Ελπίδα σε αυτό το θέαμα...

Εντυπωσίασε και προκάλεσε ξανά ο φον Τρίερ, δημιουργώντας μια ταινία ιδιαίτερα προκλητική, βίαιη και ωμή, ουσιαστικά περισσότερο μιας ταινίας τρόμου δηλαδή. Ωστόσο ως θεατές μπορούμε να εντοπίσουμε και κάποια άλλα ουσιαστικά που ενισχύουν αυτή τη «δυνατή» ταινία.

Πολύ σύντομα:

Συστατικό Νο 1: Η γυναίκα είναι συνδεδεμένη με την φύση (περισσότερο από τον άνδρα εννοείται) και μάλιστα με τη σκοτεινή πλευρά της. Αυτό την κάνει λοιπόν απρόβλεπτη, μυστήρια, μαγική, άγνωστη, εν τέλει επικίνδυνη. Άβυσσος η ψυχή της...

Συστατικό Νο 2: Η γυναίκα έχει αχαλίνωτη σεξουαλικότητα. Θέλει να πιδιέται, και όταν δεν πιδιέται γίνεται νευρική, αλλόκοτη, επιθετική, εκτός εαυτού...

Συστατικό Νο 3: Η περίφημη αυτή γυναίκα λοιπόν, αναζητά το «απόλυτο αρσενικό»! Και όταν το βρει, ή νομίσει ότι το έχει βρει, γαντζώνεται πάνω του, δεν το αφήνει, μάχεται για αυτό, εξευτελίζεται. Στο φόβο της μην το χάσει γίνεται απρόβλεπτη, σκοτεινή και... υστερική! Και είναι πρόθυμη να ανεχτεί πολλά και να παλέψει μέχρι το τέλος για να μην χάσει αυτό που «τόσο πολύ ποθεί».

Συστατικό Νο 4: Η ίδια αυτή γυναίκα έχει γνώση του χαοτικού εσωτερικού της

κόσμου, της αστάθειας και της αδυναμίας της. Εντοπίζει λοιπόν την αυτοκαταστροφική της φύση, κατηγορεί τον εαυτό της, αυτοενοχοποιείται...

Συστατικό Νο 5: Ο άνδρας! Ο εραστής, ο σύντροφος, ο δυνατός. Αυτός που αγαπάει τη γυναίκα πολύ, πάρα πολύ. Άλλωστε μια γυναίκα τον γέννησε και γυναίκα θα είναι η μάνα των παιδιών του. Ο ετεροφυλόφιλος λευκός άνδρας της ταινίας, λοιπόν, είναι λογικός και έχει υπομονή, αλλά έχει και όρια! Τα οποία όρια όταν ξεπεραστούν, σύμφωνα πάντα με το τι επιτάσσει η λογική (δεν το ξεχνάμε αυτό!), αφήνουν την οργή του να ξεθυμάνει και τότε... γαμιάει και δέρνει (προσοφιλής έκφραση αυτή...), σκοτώνει, καίει το γυναικείο σώμα... γιατί όχι άλλωστε, αυτός κρίνει...! 200 χρόνια διαφωτισμός και εκατό φεμινιστικό κίνημα βουβαίνονται!

Αυτά τα λίγα, αλλά δυνατά, ουσιαστικά μαζί με τη γαρνιτούρα της ψυχαναλυτικής επιστήμης, η οποία χρησιμοποιείται κατά βούληση και ποικιλοτρόπως... (και όχι από επιστήμονες), προς ενίσχυση της εξέλιξης της δράσης, που γίνεται και βράση για να κολλήσει ο παραλογισμός.

Ο Λαρς φον Τρίερ είναι σκηνοθέτης, για άλλους καλός, για άλλους κακός. Δεν μας αφορά. Και κάθε καλλιτέχνης, όπως και

κάθε άνθρωπος μπορεί να εκφράζει τη γνώμη του ελεύθερα. Ποιος/ος μπορεί να αντιδράσει αυτό; Ίσως κάποιες

φύγανεκλαίγοντας ή με κρίσεις πανικού από τις ανά τον κόσμο α ί θ ο υ ο ε ς π ρ ο β ο λ ώ ν της ταινίας... συμβαίνουν και αυτά και μας βάζουν σε σκέψεις...

Εδώ τίθεται και το ερώτημα λοιπόν. Γιατί τόσο φασαρία; Πολλές, και αρκετοί είναι η αλήθεια, έχουμε κουραστεί να αποδίδονται στις γυναίκες ρόλοι και χαρακτηριστικά εξαιτίας του βιολογικού τους φύλου. Στερεότυπα παραδοσιακά, συντηρητικά τα οποία θα έπρεπε να θεωρούνται ξεπερασμένα. Και όχι μόνο στην τέχνη, άλλωστε η τέχνη ανιχνεύει τους παλμούς του κοινωνικού γίγνεσθαι. Για αυτό λοιπόν αντιδρούμε, όποτε και όπως μπορούμε.

δαιμονοποιείται, σηματοδοτείται...

Μαριάννα Χούσου

Ο Μίκης, η Λύπη και τα (άλλα) παιδιά...

«Γράφω ποιήματα μέσα στα πλαίσια που ορίζουν οι υπεύθυνες υπηρεσίες που παρακάμπουν επιμελώς τα λεγόμενα φλέγοντα γεγονότα

Αποστρέφομαι τετριμμένες εκφράσεις όπως: οαπίλα ή καθάρματα ή πουλημένοι

Εκλέγω σε πάσα περίπτωση την αρμοδιότερη λέξη

Αυτή που λέμε «ποιητική»: στιλπνή, παρθενική, ιδεατώδωρα.

Γράφω ποιήματα που δεν στρέφονται κατά της καθεστηκυίας τάξης».

«Απολογία νομοταγούς» - Μ. Αναγνωστάκης

Φαίνεται πως μια καινούρια συνομοταξία ατόμων, ένα συνονθύλευμα από ανθρώπους του «πνεύματος και της τέχνης», το τελευταίο καιρό, έχει βαλθεί να δίνει δεκανίκι στους μιμητές του κάθε Ομπάμα, στηρίζοντας ένα οάπιο και διεφθαρμένο σύστημα που ταρακουνήθηκε για τα καλά από την προειδοποίηση των περσικών Δεκεμβριστών.

Πώς μπορεί κανείς να εξηγήσει τη θέση που μέσω δηλώσεων ή άρθρων παίρνουν, όντας δημόσια αναγνωρίσιμα πρόσωπα, επηρεάζοντας την άβουλη τηλεορασόπληκτη «κοινή γνώμη»; Μοιάζει σα να τους έχει προσλάβει το νέο «Σοσιαλιστικό» διευθυντήριο για να του παράγουν εύπεπτη για τη μάζα ιδεολογία.

Οι διανοούμενοι και οι λόγιοι ανέκαθεν ήταν η κατάρα, η ανάσχεση σε ό,τι διατάραζε την κανονικότητα αυτού του τόπου. Από αυτόν τον «χρυσό κανόνα», λίγοι ξέφυγαν, ρίχνοντάς τους ανάθεμα (λ.χ. ο μέγας Σκαρίμπας).

Ο Μίκης, σε όλη την πολιτική του διαδρομή έκανε γκάφες ολκής. Οι τοποθετήσεις του επί παντός ήταν διαμετρικά αντίθετες με το περιεχόμενο του έργου του.

Αν ο ίδιος άκουγε τους στίχους που έχει μελοποιήσει, θα έπρεπε να έχει αυτοκτονήσει, παρά να προδίδει συνεχώς το κοινό του σαν γραφική καρικατούρα.

Η τελευταία του εξοργιστική δήλωση περί θυσιών που πρέπει να κάνει ο λαός για να βοηθήσει –ποιους;– για να ξεφύγουμε από την οικονομική κρίση, αποτελεί ύβρη για όλους εκείνους που σαν Σίσυφοι κουβαλούν μυλόπετρες, ενώ ο «εθνικός» ταγός απολαμβάνει τα πλούτη του στην ταπεινή του οικία απέναντι από την Ακρόπολη.

Όμως ο Μίκης-σύμβολο δεν έμεινε εκεί. Λίγες μέρες μετά «ξαναχτύπησε», αποκαλώντας με αρρωστημένο χιούμορ μέσα από την εκπομπή του λαϊκιστή Λαζόπουλου τα παιδιά

των Πυρήνων, σπορά του Παπαδόπουλου. Η ζωή όμως έχει γυρίσματα, έτσι αμέσως μετά οι πραιτορες του Καίσαρα Χρυσόχοιδη συνέλαβαν τον εγγονό του μαζί με άλλους 300 διαδηλωτές...

Στο δρόμο που χάραξε ο Μίκης, υπάρχουν νέες κοπής τιμητές. Η Σώτη Τριανταφύλλου, συγγραφέας και life-style αρθρογράφος, ενοχλείται από την... αισθητική των παιδιών του Δεκέμβρη, που μάλλον απέχει πολύ από τους rock'n'roll ήρωες των βιβλίων της. Φαίνεται πως τα ένδοξα Παρίσια και οι Αμερικές είναι έτη φωτός μακριά από εδώ που όλα κάποιος τα θέλουν αποστειρωμένα και πολιτικά ορθά: Να μην απεργούν, να απολύονται αλλά και να τα ακούνε κι από πάνω από την κυρία Σώτη που ουσιαστικά ζητά (κι αυτή!) να κάνουν θυσίες, υπέρ των εκδοτών των βιβλίων της!

Οι παραπάνω δεν κατάλαβαν τίποτα από τον Δεκέμβρη. Κλεισμένοι στη γυάλα του φαντασιακού τους, δεν είδαν τα άνθη να γίνονται σπαθιά, όχι στα βιβλία και στους στίχους, αλλά στη πραγματικότητα που αυτοί στη βόλεψή τους αγνοούν. Φοβικοί όσο μεγαλώνουν, ξέρουν ότι οι φωτιές αύριο θα είναι στην πόρτα τους, ανήμποροι να καταλάβουν ότι τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους δεν θα μοιάσουν ποτέ σ' αυτούς. Από τη μία, το «φάλτσο» τραγούδι του Δεκέμβρη, κι από την αντίπερα όχθη, νανουρίσματα με μελωδίες του παλιού καλού καιρού. Αντί να σιωπούν, φωνασκούν επικρίνοντας με αρωγό τα μίντια, εκείνους που δεν σωπαίνουν και φωνάζουν κόντρα στη νεκρή φύση του τοπίου του αιώνα.

Είναι συνένοχοι, εκούσια χρήσιμοι τους εκάστοτε εξουσιαστές, διαιωνίζοντας την πολιτιστική χαβούζα, σε περιβάλλοντα εκμοντερνισμένης χούντας.

Όλος αυτός ο συρφετός των επωνύμων, από τους ΠΟΣΔΕΠ και τη «διανόηση» μέχρι τους κρατικοδίαιτους της τέχνης, αντί να κοιτάνε τα χάλια τους, προκαλούν δικαιολογώντας τη διαπλοκή με τους άρπαγες. Η κρίση απορρέει και συντηρείται από τους τελάληδες σφουγγυοκωλάρους της εξουσίας, αυτοί

θα πληρώσουν το λογαριασμό, όταν πρέπει.

Η διαχωριστική γραμμή έχει τεθεί. Με ποιανού το μέρος είναι ο καθένας; Οι δίδυμοι προοδευτικοί «δασκάλι της νεολαίας» ας ακολουθήσουν το μέντορα-πρύτανι τους στα σκάνδαλα Μεταξόπουλου, όταν δεν τους πιάνει τρομο-υστερία.

Οι σκηνοθέτες που αλέθουν τα κόκκαλα των νεκρών του Γράμμου στην κολυμπήθρα της συμφιλώσεως, επικαλούμενοι... το ανθρωπιστικό του ζητήματος, ας κοιτάξουν την πραγματικότητα που θέλει δημιουργούς ιστορικών ντοκιμαντέρ (π.χ. Μακρόννης) να ψάχνουν για τη διανομή και προβολή τους. Άραγε ο Μίκης ποιο από τα δύο πήγε να δει; Αυτός που αντί να μιλά για το λαό με όρους χουντικούς, καλύτερα θα ήταν να πάρει πίσω το αρχείο των έργων του που ο ίδιος έχει δωρίσει στο Μέγαρο των Λαμπράκη και Κόκκαλη ή έστω να σταματήσει τις «δηλώσεις». (Δύσκολο, γιατί το να τον αγνοούν, θα μπορούσε να τον σκοτώσει).

Η Σώτη ας αυτοεξοριστεί στο Παρίσι, εκεί που ήταν πέρυσι τον Δεκέμβρη, εκεί που κάθε φορά πηγαίνει ο «πεφωτισμένος» συρφετός για να κάνει αντίσταση...

Οι θεατράνθρωποι, όσοι από αυτούς σπλιτέυσαν τις δράσεις του Δεκέμβρη, ας ρίξουν μια ματιά στις επιχορηγήσεις (40.000 ευρώ) που πήραν κάτω από το τραπέζι οι συνάδελφοί τους στο θεατρικό Δήμου Πετρούπολης, ζητώντας –όπως κι ο Μίκης– από κάθε σπουδαστή θυσία 50 ευρώ, και απαιτώντας από τους καταληψίες του Βοτανικού Κήπου Πετρούπολης πίσω τον χώρο! Και επειδή το άρθρο διαπερνάται από τον

Δεκέμβρη, να ξέρουν ότι δεν πρόκειται για άλλη μία επέτειο, αλλά για την απαρχή να λάβουν τα όνειρά μας εκδίκηση.

Τάκης Άκος

ΒΙΩΣΙΜΕΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

προβληματικής βιομηχανικής, χημικής προσέγγισης της γεωργίας υποστηρίζουν ότι η βιολογική γεωργία δεν μπορεί να λειτουργήσει· αλλά τα εκατομμύρια όσων εφαρμόζουν τη βιώσιμη γεωργία τους διαψεύδουν. Πρόσφατες έρευνες παρουσιάζουν πάνω από 200 προσπάθειες βιώσιμης γεωργίας σε 52 χώρες, που καλύπτουν περίπου 70 εκατομμύρια στρέμματα και 9 εκατομμύρια αγρότες. Αυτή η πανεπιστημιακά χρηματοδοτούμενη έρευνα διαπίστωσε ότι οι βιώσιμες πρακτικές μπορούν να «οδηγήσουν σε ουσιαστικές αυξήσεις» της παραγωγής. Ορισμένοι αγρότες διαπίστωσαν κέρδη έως 150% χρησιμοποιώντας περισσότερο βιώσιμες μεθόδους. Φυσικά, εξαιτίας του πολύ χαμηλότερου αρχικού κόστους που απαιτεί η βιολογική παραγωγή, οι βιοκαλλιεργητές συχνά αποκομίζουν υψηλότερα κέρδη, ακόμη και στις σπάνιες περιπτώσεις που η «απόδοση» είναι ελαφρώς χαμηλότερη.

(Σε γενικές γραμμές, οι αποδόσεις της βιολογικής γεωργίας έχουν αποδειχθεί υψηλότερες, όταν μετριοούνται «ανά στρέμμα»). Τα βιομηχανικά συστήματα παραπλανητικά ορίζουν την απόδοση «ανά εργαζόμενο», αλλά σε αυτά, οι περισσότεροι εργαζόμενοι στην πραγματικότητα θυσιάζονται για την εντατική, βιομηχανική και χημική παραγωγή, με αποτέλεσμα να εμφανίζεται ψευδώς ότι είναι αποδοτικά ενώ δεν είναι. Η στρέβλωση των μετρήσεων στη βιομηχανική παραγωγή μεγεθύνεται, επίσης, από την αδυναμία της να υπολογίσει το «εξωτερικό» [επιδοτούμενο] κόστος από τις περιβαλλοντικές ζημιές στη γη, το έδαφος, και τη δημόσια υγεία.)

Ολοένα και περισσότερο, οι κυβερνήσεις παρέχουν άμεση στήριξη στους παραγωγούς βιολογικών προϊόντων και σε εκείνους που μετατρέπονται σε τέτοιους, προκειμένου να ανταποκριθούν στην αυξανόμενη ζήτηση των καταναλωτών καθώς και λόγω των περιβαλλοντικών και των υπόλοιπων οφελών. Το 1987, η Δανία ήταν η πρώτη χώρα που παρείχε τέτοια εθνική υποστήριξη, λίγο αργότερα η Γερμανία άρχισε να υποστηρίζει τη μετακίνηση προς τη βιολογική γεωργία. Μέχρι το 1996, όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ, με εξαίρεση το Λουξεμβούργο, είχαν εισαγάγει τακτικές για τη στήριξη της βιολογικής γεωργίας. Η περιοχή της Τοσκάνης, στην Ιταλία, ήταν σθεναρά ενάντια στους γενετικά τροποποιημένους σπόρους και πρωτοπορεί στην εφαρμογή πολιτικών που προάγουν τα μικρά αγροκτήματα, την οικολογική γεωργία και την τοπική κατανάλωση. Στην Αυστρία και στην Ελβετία η βιολογική παραγωγή καλύπτει το 10%, ενώ στη Σουηδία το 15%. Σε ένα ελβετικό καντόνι η βιολογική παραγωγή έχει μερίδιο 50% στη συνολική παραγωγή, ενώ ο Υπουργός Γεωργίας της Γερμανίας έχει θέσει ως στόχο το 20% μέχρι το 2010.

Προστασία της βιοποικιλότητας

Διεθνώς, η Σύμβαση για τη Βιοποικιλότητα έχει πλέον 187 μέλη και 168 υπογραφές. Το Πρωτόκολλο της Cartagena για τη βιολογική ασφάλεια έχει 48 μέλη και έχει υπογραφεί από 103 κράτη. Ενώ οι πολυεθνικές εταιρείες έχουν εξαπλώσει τις μονοκαλλιέργειες και τους γενετικά μεταλλαγμένους σπόρους, μια παγκόσμια κίνηση πολιτών, σε συνεργασία με θετικά ανταποκρινόμενες κυβερνήσεις, υποδεικνύουν τρόπους για την προστασία της ποικιλίας των σπόρων. Εκστρατείες εκπαίδευσης πολιτών, για παράδειγμα, με επικεφαλής την Greenpeace και άλλους GMOs σε τέσσερις χώρες, κυρίως της Βόρειας Αμερικής. Η Slow Food Movement, με 80.000 μέλη αυτή τη στιγμή σε 45 χώρες, αναβιώνει επιτυχώς επαπειλούμενες ποικιλίες σπόρων και αποκαθιστά την εκτίμηση στα τοπικά και περιφερειακά είδη τροφίμων. Το σιτάρι, για να αναφέρουμε ένα μόνο παράδειγμα, το αρχαιότερο γνωστό δημητριακό -- που

καλλιεργούνταν στην Ιταλία από την Εποχή του Χαλκού, αλλά εκτοπίστηκε από πιο εμπορικούς σπόρους – κερδίζει συνεχώς καταναλωτές. Ταυτόχρονα, κινήσεις ντόπιων πληθυσμών για την προστασία της βιοποικιλότητας, για την αντίσταση στα γενετικά τροποποιημένα και την εναντίωση στις πατέντες ευρεσιτεχνίας στις μορφές ζωής αυξάνονται στον παγκόσμιο Νότο. Το Nayakrish στο Μπαγκλαντές, μια κίνηση 50.000 αγροτών, αναβιώνουν παραδοσιακές καλλιέργειες – εξοικονομούν, αποθηκεύουν και ανταλλάσσουν σπόρους που προσεκτικά φυλάσσουν ως βάση για την ασφάλεια των σπιτικών τροφών. Στην Ινδία, το Navdanya, ένα πρόγραμμα του Ερευνητικού Ιδρύματος για την Επιστήμη, την Τεχνολογία και την Οικολογία, βοήθησε 100.000 αγρότες να επιστρέψουν στις παραδοσιακές μεθόδους βιολογικής καλλιέργειας σε χωριά που τώρα αποκαλούνται «ζώνες ελευθερίας». Το Ίδρυμα και το δίκτυό του έχουν αγωνιστεί με επιτυχία ενάντια στους γενετικά τροποποιημένους σπόρους και τις πατέντες ευρεσιτεχνίας. Σε μεγάλο βαθμό λόγω των προσπαθειών του, η ινδική κυβέρνηση πρόσφατα αρνήθηκε να επιτρέψει την πώληση του βαμβάκιου Bt στην επαρχία Punjab και σε άλλες βόρειες περιφέρειες, αφού οι αγρότες της νότιας Ινδίας ζημιώθηκαν από την καλλιέργειά του.

Εξασφάλιση δίκαιων τιμών για τους παραγωγούς

Μια παγκόσμια γρήγορα αναπτυσσόμενη κίνηση δίκαιου εμπορίου αναδεικνύει ότι το κυρίαρχο σύστημα δεν είναι «δίκαιο εμπόριο» και ότι ένα δίκαιο σύστημα είναι δυνατό. Το κίνημα δίκαιου εμπορίου (fair trade) ξεκίνησε στην Ευρώπη στη δεκαετία του '80 και εφαρμόζεται σε 47 χώρες. Το σύστημα καλύπτει 12 προϊόντα - εκ των οποίων το πιο σημαντικό είναι ο καφές, από τον οποίον εξαρτώνται 20 εκατομμύρια νοικοκυριά σε όλο τον κόσμο. Το δίκαιο εμπόριο βάζει ένα κατώτατο όριο (αυτή τη στιγμή 1,26 δολάρια) στην τιμή που λαμβάνουν οι παραγωγοί καφέ - ανεξάρτητα από τις διαταραχές του κόσμου της αγοράς. Η ετικέτα «Fair Trade Certified» υποδεικνύει ότι το προϊόν του καφέ πληροί ειδικά κριτήρια - ότι, για παράδειγμα, παράγεται από δημοκρατικά οργανωμένους μικρούς αγρότες, με πλήρη γνώση των τιμών της αγοράς. Σε τέσσερα χρόνια η ζήτηση στις ΗΠΑ για καφέ δίκαιου εμπορίου έχει τετραπλασιαστεί και φτάνει τα 10 εκατομμύρια λίρες. Σε όλο τον κόσμο το δίκαιο εμπόριο, ακόμη και στο μικρό χρονικό διάστημα που εφαρμόζεται, έχει επιφέρει ένα πλεόνασμα της τάξης των 18 εκατομμυρίων δολαρίων στα χέρια των οικογενειών των παραγωγών. Η σημασία του δίκαιου εμπορίου δεν μπορεί να υπερεκτιμηθεί σε μια παγκόσμια οικονομία όπου, σε μια μόλις δεκαετία, το μερίδιο των εσόδων για τις χώρες παραγωγής του καφέ έχει μειωθεί από το ένα τρίτο στο ένα δέκατο τρίτο.

Οι αγρότες χρησιμοποιούν, επίσης, με επιτυχία συνεταιρισμούς για να αποκομίσουν μια πιο δίκαιη τιμή. Γαλακτοκομικοί συνεταιρισμοί στην Ιταλία προσφέρουν μεγάλη ποικιλία γαλακτοκομικών προϊ-

όντων. Σήμερα στην Ινδία 75.000 συνεταιριστικές γαλακτοκομικές εταιρείες με παραγωγή αξίας 10 εκατ. ευρώ είναι διεσπαρμένες σε όλη τη χώρα. Από τις πέντε μεγαλύτερες γαλακτοκομικές «εταιρείες», οι τρεις πρώτες είναι συνεταιριστικές, μεταξύ των οποίων και η Συνεταιριστική Ένωση παραγωγών γάλακτος Kaira District, που ιδρύθηκε το 1946 απαντώντας στο μονοπώλιο διανομής και στις άδικες τιμές για τους παραγωγούς. Παρόμοια, στις Ηνωμένες Πολιτείες, η Organic Valley, που ξεκίνησε μόλις πριν από 15 χρόνια με μια χούφτα αγρότες, σήμερα έχει 519 αγρότες μέλη και περισσότερα από 125 εκατομμύρια δολάρια σε πωλήσεις. Το περασμένο φθινόπωρο τα μέλη της Organic Valley στο Wisconsin πέτυχαν τιμή σχεδόν διπλάσια από την τιμή της αγοράς για το γάλα τους.

Αναγκάζοντας τις εταιρείες να λογοδοτούν στη δημοκρατία

Σε όλο τον κόσμο, οι πολίτες βλέπουν ότι οι τεράστιες πολυεθνικές εταιρείες με περισσότερα κέρδη από τις κυβερνήσεις λειτουργούν ουσιαστικά ως μη εκλεγμένοι δημόσιοι οργανισμοί. Πρέπει να υπόκεινται στους ελέγχους της δημοκρατικής διακυβέρνησης και έχουν γίνει σημαντικές κινήσεις ώστε να συμβεί αυτό. Για παράδειγμα, η πλειοψηφία των κυβερνήσεων ανά τον κόσμο έχει απορρίψει την εμπορευματοποίηση των γενετικά τροποποιημένων σπόρων. Ακόμη και στις ΗΠΑ, που κυριαρχούνται από τις εταιρείες, εννέα πολιτείες και δύο δήμοι στην Πενσυλβάνια απαγορεύουν τώρα σε μη οικογενειακές εταιρείες την εκμετάλλευση ή την ενασχόληση με τη γη. Επιπρόσθετα, μια κίνηση που ξεκινά στις ΗΠΑ αμφισβητεί την έννοια του «εταιρικού φυσικού προσώπου», η οποία δίνει στις εταιρείες συνταγματικά δικαιώματα που υπερβαίνουν τα δικαιώματα των ατόμων και των κοινοτήτων. Εξαιτίας των καταστροφικών επιπτώσεων των τακτικών περιορισμού των χοίρων, σε δύο δήμους στην Πενσυλβάνια των ΗΠΑ ψηφίστηκαν διατάγματα που αρνούνται σε εταιρείες τη συνταγματική προστασία φυσικών προσώπων.

Ορισμένες σχολικές περιοχές στις ΗΠΑ απορρίπτουν την εισβολή των εταιρικών μεταποιημένων τροφίμων, που συνδέονται με την επιδημία της παιδικής παχυσαρκίας και του διαβήτη στη χώρα. Στο ίδιο πνεύμα, σε διάφορα μέρη του κόσμου απορρίπτεται η εμπορευματοποίηση του νερού.

Η νέα αναδιδόμενη γεωργία - πέρα από το φονταμενταλισμό της αγοράς

Οι τόσο διαφορετικές αλλά αλληλένδετες κινήσεις, που αναφέρθηκαν παραπάνω, μας οδηγούν πέρα από το «φονταμενταλισμό της αγοράς» στην αντίληψη που διακηρύττει ότι καμιά πτυχή της ζωής δεν πρέπει πλέον να υποτάσσεται στην παγκόσμια αγορά και τα κέρδη των εταιρειών. Από τη θέση αυτή, οι κινήσεις προτείνουν μια πιο ανοιχτή δημοκρατική οδό. Δεν βασίζονται σε ένα νέο δόγμα αλλά σε αυτό που πολλοί αποκαλούν «βιώσιμη δημοκρατία», που υποστηρίζει ότι η αξιοπρεπής διαβίωση κάθε υπαρκτής πρέπει να συνυπολογίζεται. Η βιώσιμη δημοκρατία, προσαρμοσμένη στις γεωγραφικές και πολιτιστικές ιδιαιτερότητες, προϋποθέτει τη συμμετοχή των πολιτών που αναζητούν από κοινού λύσεις και εξελίσσεται μέσα από τα μαθήματα που διδάσκεται.

Μετάφραση: Σοφία Παπαγιαννάκη

Η Queer Οικογένεια του Μάικλ Τζάκσον

Μάικλ Μπρόνσκι

Φαίνεται ότι τα χειρότερα πέρασαν. Τα καθημερινά ρεπορτάζ για το θάνατο του Μάικλ Τζάκσον συνεχίστηκαν για εβδομάδες μετά το θάνατο του στις 25 Ιουνίου 2009. Βέβαια γίνονται ακόμα αναφορές για το ρόλο που έπαιξε στο θάνατό του, ο προσωπικός του παθολόγος Δρ. Conrad Murray. Αναδρομικά, πάντως, ο θάνατος του Μάικλ Τζάκσον φαίνεται εντελώς αναμενόμενος. Για χρόνια ή για την ακρίβεια για δεκαετίες, η περίεργη δραστηριότητά του ή μάλλον η παράλογη συμπεριφορά του, ενισχύουν αυτήν την αντίληψη. Οι παράξενοι γάμοι του, οι δίκες για την παρενόχληση μικρών παιδιών και ο εθισμός του στις πλαστικές εγχειρήσεις αποτελούσαν σημάδια για κάτι.

Από τα τέλη της δεκαετίας του '70 και ειδικότερα κατά τη διάρκεια των δικών για την παρενόχληση παιδιών, ο Τζάκσον αντιμετώπιζε διάφορους χαρακτηρισμούς: ως ένα μαύρο πρόσωπο που μισούσε τον εαυτό του, ένας καταπιεσμένος ομοφυλόφιλος, βιαστής παιδιών, ως αντικοινωνικός ακόμα και ως ψυχωτικός. Ο «τρελο-Jacko», όπως τον αποκαλούσαν τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων, από τη μία αγαπήθηκε και από την άλλη αποτέλεσε αντικείμενο γελοιοποίησης. Λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, προκαλεί μεγάλη εντύπωση και έκπληξη αυτό το ξέσπασμα θλίψης στο θάνατό του. Η κωμικός Paula Poundstone πολύ εύστοχα επισήμανε ότι: «Δεν ξέρω, σκέφτομαι μόνο ότι αν αγαπάς κάποιον είναι πιο ωραίο να του το λες πριν πεθάνει».

Επιπλέον, σ' όλη αυτή τη μεταθανάτια εξύμνηση του Μάικλ Τζάκσον, ο οποίος ήταν ένας εξαιρετικά ταλαντούχος καλλιτέχνης, τίποτα δε φάνηκε πιο γελοίο από τους ατέλειωτους φόρους τιμής στην επικήδεια τελετή του και από τους επαίνους που ακούστηκαν για το ρόλο του ως θαυμάσιος πατέρας και οικογενειάρχης. Αυτοί που τον «ευλογούσαν» επέμεναν ότι η σχέση του με τα παιδιά του ήταν μια σχέση αγάπης και φροντίδας και ότι η επένδυση που έκανε στην οικογένειά του ήταν από τις σημαντικότερες στιγμές της ζωής του, αγνοώντας το γεγονός του 2002, όπου ο Μάικλ Τζάκσον περιέφερε το μωρό του, τον πρίγκηπα Μάικλ, πάνω από το μπαλκόνι πολυκατοικίας στον τέταρτο όροφο στο Βερολίνο. Ένα γεγονός που ο Τζάκσον χαρακτήρισε ως τραγικό λάθος.

Τώρα που ξέρουμε ότι ο Τζάκσον την τελευταία δεκαετία ήταν εθισμένος σε φαρμακευτικές

ουσίες είναι δύσκολο να τον θεωρήσουμε ως ένα στοργικό και προστατευτικό πατέρα. Αλλά μετά το θάνατο πολλά πράγματα ξεχνιούνται ή συγχωρούνται και δόθηκε η δυνατότητα σε πολλούς καλεσμένους στο «Larry King Live» να μιλήσουν με συναισθηματισμό επί μακρόν για το «σπουδαίο έργο του Τζάκσον ως πατέρας»

Αντικειμενικά, ο Τζάκσον δεν είχε μια στατιστικά, φυσιολογική οικογένεια. Μετά το τέλος του γάμου του με τη Lisa Marie Presley, παντρεύτηκε το 1996 την Debbie Rowe, μια νοσοκόμα από τη δερματολογική κλινική του, με την οποία έκανε δύο παιδιά. Πολλοί άνθρωποι που βρίσκονταν κοντά στο ζευγάρι σημείωναν ότι δεν ήταν ένα τυπικό συζυγικό ζεύγος, αλλά ότι η Rowe αποφάσισε να κάνει παιδιά με τον Τζάκσον για το καλό του. Μερικές έρευνες ισχυρίζονται ότι ο βιολογικός πατέρας των παιδιών τους ήταν ο Δρ. Arnie Klein, προϊστάμενος της Rowe. Η Rowe και ο Τζάκσον χώρισαν το 1999, λίγους μήνες μετά τη γέννηση του δεύτερου παιδιού τους. Η Rowe παραιτήθηκε από όλα τα γονεϊκά της δικαιώματα και έλαβε 8 εκατομμύρια δολάρια. Το 2002 ο Τζάκσον απέκτησε μέσω παρένθε-

της μητέρας το τρίτο του παιδί, η οποία δεν έπαιξε κανένα ρόλο στη ζωή του ή στη ζωή των παιδιών του. Ο Τζάκσον ισχυρίστηκε ότι και τα τρία παιδιά είναι βιολογικά δικά του, παρόλο που οι φήμες διέδιδαν ότι κανένα από τα τρία παιδιά δεν ήταν δικό του. Κάποιες φήμες έλεγαν ότι ο Macaulay Culkin, στενός φίλος του Μάικλ Τζάκσον, είναι ο πατέρας κάποιων από τα παιδιά του.

Βέβαια, τίποτα από όλα αυτά δεν είναι δουλειά κανενός. Αυτό που είναι ξεκάθαρο είναι ότι ο Μάικλ Τζάκσον ήταν ο νόμιμος πατέρας αυτών των τριών παιδιών και ότι έδειχνε να τ' αγαπούσε. Επίσης φαίνεται ότι και αυτά τον αγαπούσαν και ότι είναι ψυχολογικά υγιή, παρόλο που φαινόταν ότι ζούσαν σ' ένα συγχυσμένο οικογενειακό περιβάλλον. Αυτό που είναι αξιοσημείωτο είναι ότι η δομή της οικογένειας Τζάκσον δεν ήταν παραδοσιακή και ταίριαζε περισσότερο με τη δομή που έχουν λεσβιακές και γκέι οικογένειες (μόνο που αυτές δεν χαρακτηρίζονται από τον εθισμό, τα παράλογα καταναγκαστικά έξοδα, τις πλαστικές εγχειρήσεις και τις δαπάνες δικών για κακοποίηση παιδιών). Ξέρετε, αυτές τις οικογένειες όπου οι λεσβίες αποκτούν παιδιά με γκέι φίλους με τους οποίους δεν έχουν κανένα σεξουαλικό ή ρομαντικό δεσμό και δεν πρόκειται να παντρευτούν ή οι γκέι που μεγαλώνουν παιδιά που έχουν αποκτήσει μέσω παρένθετης μητέρας ή με υιοθεσία ή μαζί με λεσβίες φίλες με τις οποίες τα μεγαλώνουν. Σε μεγάλο βαθμό, αυτές οι queer οικογένειες θεωρούνται περίεργες και μη υγιείς από την πλειοψηφία των Αμερικάνων. Κάποιες πολιτείες έχουν θεσπίσει απαγορεύσεις στην ανοιχτή υιοθεσία παιδιού από μια λεσβία ή έναν γκέι κάνοντας έτσι πολύ δύσκολο για τα lgbtq ζευγάρια να υιοθετήσουν από κοινού. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, μετά από 20 χρόνια πολλών ετεροσεξουαλικών οικογενειών που χωρίζουν, ξαναπαντρεύονται, συγχωνεύονται, επεκτείνονται, υιοθετούν και προσαρμόζονται σε νέες οικογενειακές μορφές, η ιδέα της ομοφυλοφυλικής οικογένειας είναι λιγότερη σοκαριστική απ' ό,τι θα ήταν το '70 ή ακόμα και το '80. Αλλά και με αυτές τις αλλαγές υφίσταται ακόμα ένας συνεχιζόμενος πολιτισμικός πόλεμος στις γκέι οικογένειες. Μεγάλο μέρος των δεξιών επιθέσεων στους ομοφυλόφιλους γάμους περιστρέφεται γύρω από το επιχείρημα του συμφέροντος των παιδιών. Εκπρόσωποι όπως η Maggie Gallagher, πρόεδρος του ινστιτούτου για το Γάμο και της Δημόσιας

Πολιτικής, τροφοδοτεί ανεξάντλητα εφιαλτικά σενάρια για το πόσο κακό θα προκληθεί στα παιδιά εάν τα queer ζευγάρια αποκτήσουν το δικαίωμα του γάμου: «Οι γάμοι ομοφυλόφιλων στέλνουν ένα κακό μήνυμα στη νέα γενιά: ότι οι εναλλακτικοί τύποι οικογένειας είναι το ίδιο καλοί όσο και οι παραδοσιακές οικογένειες, τα παιδιά δεν χρειάζονται ένα πατέρα και μια μητέρα και ο γάμος γίνεται για να ικανοποιήσει τις επιθυμίες των ενήλικων για επιβεβαίωση και οφέλη και όχι για την ευημερία των παιδιών». Η Amy Wax, καθηγήτρια στο Penn Law, κατασκευάζει ακόμα πιο τρομακτικά σενάρια: «Πρώτα απ' όλα, άσχετα αν μας αρέσει ή όχι, ένα μεγάλο μέρος της ομοφυλόφιλης ατζέντας για δεκαετίες ήταν να αποκηρυχθούν οι υπερβολικοί περιορισμοί της μονογαμίας και της σεξουαλικής πίστης». Λοιπόν, αυτό είναι με λίγα λόγια το τέλος του κόσμου. Επίσης, από όσο γνωρίζω ούτε η Gallagher ούτε η Wax είχαν να πουν κάτι για την οικογένεια του Μάικλ Τζάκσον. Δεδομένου ότι είναι και οι δύο παντρεμένες «παραδοσιακά», σίγουρα δεν θα ενέκριναν τις επιλογές του Μάικλ Τζάκσον, αλλά είναι περίεργο πως ο ομοφυλόφιλος γάμος και οι queer οικογένειες μπορούν να δαιμονοποιηθούν τόσο πολύ, ενώ την ίδια στιγμή επαινείται μετά θάνατο τόσο πολύ ένα αστέρι της ποπ μουσικής, που είχε μια εξαιρετικά μη παραδοσιακή οικογένεια.

Η ιστορία του Τζάκσον ήταν ένα αμερικανικό, τηλεοπτικό freak show. Η εκδοχή της ανθρωποκτονίας είναι η τελευταία πράξη, που δεν έχει σχεδόν καμία σχέση με την πραγματική-καθημερινή ζωή των ανθρώπων. Οι οικογένειες είναι πολύπλοκες διαδικασίες και χρειάζονται πολλή κοινωνική, ιατρική και νομική υποστήριξη. Εάν τα μίντια ξόδευαν ένα μέρος μόνο της προσοχής τους, και δεν το κατασπαταλούσαν στο φιάσκο της οικογένειας Τζάκσον, για να εξετάσουν τις ζωές και τις ανάγκες των queer και μη οικογενειών, ίσως θα μπορούσαμε να πειστούμε ότι η οικογένεια Τζάκσον ήταν πραγματικά περισσότερο queer και περισσότερο κανονική από οποιαδήποτε άλλη οικογένεια.

Ο Michael Bronski είναι ο συγγραφέας του «Pulp Friction: Uncovering the Golden Age of Gay Male Pulps». Δραστηριοποιείται από το 1969 ως οργανωτής, συγγραφέας, εκδότης και θεωρητικός στον αγώνα για τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων.

Μετάφραση Ελιάννα Καναβέλη

Ο Χαμένος Κρίκος: Κλιματική Αλλαγή vs Ελεύθεριο Εμπόριο

— Ντέβιντερ Σάρμα

Η αντίστροφη μέτρηση έχει αρχίσει. Η επικείμενη Σύνοδος του ΟΗΕ για την Κλιματική Αλλαγή (που αποκαλείται CoP 15) προγραμματίστηκε για την Κοπεγχάγη στις 7-18 Δεκεμβρίου 2009 και έχει προκαλέσει υπερβολικό ενθουσιασμό. Ξαφνικά, η κλιματική αλλαγή έχει γίνει η λέξη κλειδί. Καθώς οι πολιτικοί ηγέτες προετοιμάζονται να έρθουν στην Κοπεγχάγη, στην ατμόσφαιρα έχει δημιουργηθεί έξαψη.

[...] Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, τα πραγματικά προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κόσμος ξεχάστηκαν τεχνηέντως. Σε τέτοιο σημείο, ώστε αν δεν μιλάς για κλιματική αλλαγή αντιμετωπίζεις σαν να είσαι εκτός μόδας, εκτός τόπου και χρόνου.

Για το λόγο αυτό δεν χαίρομαι που βλέπω τις ινδικές ΜΚΟ, οι οποίες κατά τ' άλλα ορκίζονται στον αγώνα ενάντια στη φτώχεια, την πείνα και τη διατροφική ανασφάλεια, ξαφνικά να πρωτοστατούν στη μόδα της κλιματικής αλλαγής... Δεν θα ξαφνιαζόμουν αν κάποιος προσπαθούσε να βρει σύνδεση μεταξύ της κλιματικής αλλαγής και του ζητήματος του φύλου. Αυτό δεν ισχύει μόνο για την Ινδία αλλά σχεδόν για όλες τις πολιτικές οργανώσεις στον υπανάπτυκτο κόσμο. Στην πραγματικότητα, ψάχνουν μια ευκαιρία για να βρεθούν εκεί που θα εκτυλιχτεί η δράση. Ενώ, ταξιδεύοντας στην Κοπεγχάγη, θα μπορούν να πουν στους συντρόφους τους: «Ναι, ήμουν εκεί».

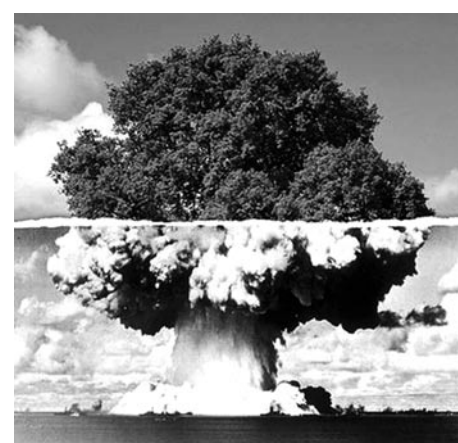
Αυτό μου θυμίζει τη γενική ευφορία πριν τη Σύνοδο Κορυφής για τη Γη στο Ρίο ντε Τζανέιρο της Βραζιλίας το 1992. Τα ινδικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, θυμάμαι ότι είχαν εκστασιαστεί πριν τη Σύνοδο του Ρίο. Σχεδόν όλοι όσοι γράφουν πρωτοσέλιδα για τις απειλές που αντιμετωπίζει ο πλανήτης, βρέθηκαν στο Ρίο. Μετά το πέρας της Συνόδου, οι δημοσιογράφοι επέστρεψαν στις χώρες τους και η Γη ξεχάστηκε. Το περιβάλλον έγινε δευτερεύον ζήτημα για τα ΜΜΕ.

Παρόλα αυτά, η Σύνοδος της Κοπεγχάγης αναμένεται να είναι κάπως διαφορετική. Δεν είναι μόνο το ζήτημα του περιορισμού των εκπομπών, αλλά, αν έχετε παρακολουθήσει το θέμα, θα συζητηθούν οι τρόποι προώθησης και μάρκετινγκ των πράσινων τεχνολογιών και επενδύσεων. Γι' αυτό δεν εκπλήσσομαι που οι αρχηγοί κρατών μιλούν για Πράσινη Τεχνολογία με όρους Πράσινης Επανάστασης, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι η Πράσινη Επανάσταση είναι εν μέρει υπεύθυνη για την επιδείνωση της κλιματικής κρίσης. Με άλλα λόγια, όλη η διαμάχη κυριαρχείται από τις πολυεθνικές επιχειρήσεις για να εξυπηρετηθούν τα επιχειρηματικά τους συμφέροντα.

Ο ΟΗΕ υποστηρίζει ότι ο πλανήτης χρειάζεται μια επένδυση 200 δις δολαρίων για να καταπολεμήσει την κλιματική αλλαγή, η οποία είναι πρόφαση για να γίνουν επενδύσεις από τις πολυεθνικές. Θα παρακολουθήσουμε τους αρχηγούς των κρατών να μαλώνουν σαν τις γάτες για να αρπάξουν όσο γίνεται μεγαλύτερο κομμάτι από την πίτα. Αναμένεται ότι οι αναπτυσσόμενες χώρες θα προσφέρουν στις υπανάπτυκτες ένα ποσό μεταξύ 90 και 140 δις δολαρίων ετησίως για να επενδυθούν στις καθαρές τεχνολογίες. Η κλιματική αλλαγή, λοιπόν, προσφέρει σπουδαίες επιχειρηματικές ευκαιρίες.

Λίγες μέρες πριν τη Σύνοδο της Κοπεγχάγης οργανώνεται η 7^η Υπουργική Σύνοδος του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου στη Γενεύη, 30 Νοεμβρίου ως 2 Δεκεμβρίου. Το βασικό θέμα της συνόδου είναι ο ΠΟΕ, το Αμοιβαίο Σύστημα Εμπορίου και το Σύγχρονο Παγκόσμιο Οικονομικό Περιβάλλον. Απρόσμενα, το υπουργικό συμβούλιο του ΠΟΕ συζητά για το παγκόσμιο οικονομικό περιβάλλον και όχι για την κλιματική αλλαγή. Θα μου πείτε, και τι μ' αυτό; Ε, λοιπόν, εκεί είναι που θέλω να σας επιστήσω την προσοχή.

Οι δύο διεθνείς συμφωνίες που κυριαρχούν εδώ και αρκετό καιρό είναι ο ΠΟΕ και το Πρωτόκολλο του Κιότο. Ενώ η μία σχετίζεται με το παγκόσμιο εμπόριο, η άλλη αναφέρεται στην κλιματική αλλαγή. Το παγκόσμιο εμπόριο δεν αφορά μόνο την οικονομική ανάπτυξη αλλά επηρεάζει σοβαρά και την κλιματική αλλαγή. Σε τελική ανάλυση, το εμπόριο δεν διεξάγεται

με κάρα, αλλά έχει ως αποτέλεσμα περισσότερες μεταφορές, δηλαδή καύση περισσότερων ορυκτών καυσίμων και, επομένως, προκαλεί αύξηση της θερμότητας του πλανήτη.

Με άλλα λόγια, και οι δύο διεθνείς συζητήσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη εξυπηρετούν και διπλό σκοπό. Ωστόσο, κανείς δεν μιλά για το ρόλο που θα παίξει το εμπόριο προς την κατεύθυνση της καταστροφής του πλανήτη. Ο λόγος (που δεν γίνεται συζήτηση γι' αυτό) είναι απλός. Κάθε προσπάθεια να τεθεί το ζήτημα του εμπορίου στις διαπραγματεύσεις για την

κλιματική αλλαγή θα βλάψει τα συμφέροντα των πολυεθνικών επιχειρήσεων και γι' αυτό τα ΜΜΕ, οι δεξαμενές σκέψης, οι διεθνείς δωρητές και φυσικά οι πολιτικοί δεν θίγουν αυτό το θέμα...

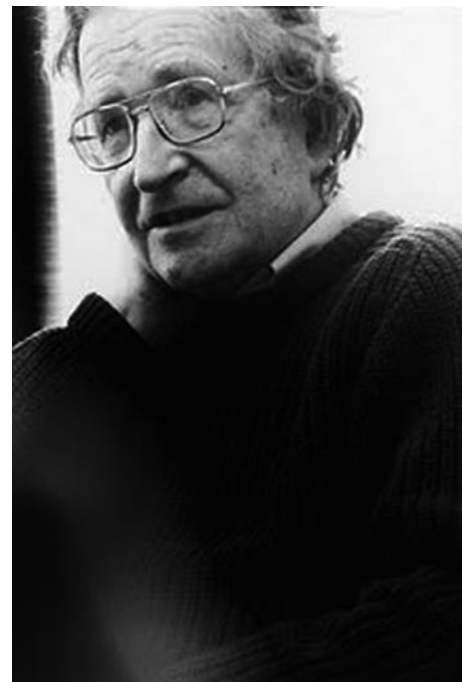
Στα μέσα της δεκαετίας του '80, ο Οργανισμός για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη (OECD) δημοσίευσε μια μελέτη στην οποία υπολογίστηκε ότι μέχρι το τέλος του 2004, οπότε αναμενόταν και το πέρας του γύρου διαπραγματεύσεων του ΠΟΕ στην Ουρουγουάη, θα σημειωνόταν αύξηση 70% στα αγαθά που διακινούνταν παγκοσμίως σε σχέση με το 1992. Αυτό, φυσικά, σημαίνει ότι περισσότερα ορυκτά καύσιμα θα καταναλώνονταν για να πραγματοποιηθούν αυτές οι μεταφορές σ' όλο τον κόσμο. Οι εκτιμήσεις του OECD δείχνουν ήδη ότι το 60% της παγκόσμιας κατανάλωσης πετρελαίου αφορά τις μεταφορές, οι οποίες πραγματοποιούνται σε ποσοστό πάνω από 95% με ορυκτά καύσιμα.

Ο OECD εκτιμά, επίσης, ότι ο παγκόσμιος τομέας μεταφορών ευθύνεται για το 25% των εκπομπών άνθρακα, με το 66% αυτών να προέρχεται από τις πλούσιες χώρες. Μετά το γύρο διαπραγματεύσεων Doha, είμαι σίγουρος ότι εξαιτίας των μεταφορών θα αυξηθούν υπερβολικά οι εκπομπές αερίων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Ωστόσο, δεν θα μάθουμε ποτέ πόσο θ' αυξηθούν και τι πρέπει να κάνει ο κόσμος για να εφαρμόσει τις αρχές του πράσινου εμπορίου.

Γνωρίζουμε ότι κάθε τόνος εμπορευμάτων που μετακινείται αεροπορικά χρησιμοποιεί 49 φορές περισσότερη ενέργεια σε σχέση με τη θαλάσσια μεταφορά. Τα δύο λεπτά απογείωσης ενός Μπόινγκ 747 Τζάμπο ισοδυναμούν με 2,4 εκατομμύρια χορτοκοπτικές μηχανές που λειτουργούν για είκοσι λεπτά. Μόνο στις ΗΠΑ, υπάρχουν 7.000 αεροπλάνα στον αέρα κάθε στιγμή και ο αριθμός τους θ' αυξηθεί στο μέλλον. Περισσότερο από τους περιορισμούς των εκπομπών αερίων, αυτό που είναι πιο κρίσιμο για την κλιματική αλλαγή είναι ο περιορισμός που πρέπει να επιβληθεί στο παγκόσμιο εμπόριο.

Μετάφραση: Δημήτρης Κωνσταντίνου

Εποχή των Παρωδιών: Ελευθερία και Δημοκρατία στα μέσα του 2009

NOAM ΤΣΟΜΣΚΙ

Β' Μέρος

[...] Καθώς οι σκέψεις μας στρέφονται προς τις εκλογές, δεν πρέπει να ξεχάσουμε μια πρόσφατη, αυθεντική, “ελεύθερη και δίκαιη” εκλογική διαδικασία στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, στην Παλαιστίνη τον Ιανουάριο του 2006, στην οποία οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους ανταποκρίθηκαν άμεσα με σκληρή τιμωρία για τον πληθυσμό που ψήφισε “προς λανθασμένη κατεύθυνση”. Οι προφάσεις που παρουσιάστηκαν ήταν γελοίες και η αντίδραση δεν τάραξε σχεδόν καθόλου την πλειάδα σχολιασμών γύρω από τις ευγενείς προσπάθειες της Ουάσινγκτον “για τη διάδοση της δημοκρατίας στο Μουσουλμανικό κόσμο”, κατόρθωμα που αποκαλύπτει μια εντυπωσιακή υποτέλεια στην εξουσία.

Εξίσου εντυπωσιακή είναι και η προθυμία για υποταγή στην αντίληψη ότι το Ισραήλ είναι δικαιολογημένο στο να επιβάλει μια σκληρή και καταστροφική πολιορκία στη Γάζα και να της επιτίθεται με ανηλεή βία χρησιμοποιώντας εξοπλισμό και διπλωματική υποστήριξη από τις ΗΠΑ, όπως έπραξε τον προηγούμενο χειμώνα. Υπάρχει φυσικά ένα πρόσχημα: “το δικαίωμα στην αυτοάμυνα”. Το πρόσχημα έχει γίνει σχεδόν καθολικά αποδεκτό στη Δύση, παρόλο που οι ισραηλινές δράσεις καταδικάζονται μερικές φορές ως “δυσανάλογες”. Η αντίδραση αυτή είναι εντυπωσιακή, γιατί το πρόσχημα καταρρέει και με την πλέον πρόχειρη ανάλυση. Το ζήτημα είναι το δικαίωμα της ΧΡΗΣΗΣ ΒΙΑΣ σε αυτοάμυνα και ένα κράτος έχει αυτό το δικαίωμα μόνο εφόσον έχει εξαντλήσει τα ειρηνικά μέσα. Στην περίπτωση αυτή, το Ισραήλ έχει απλά αρνηθεί να χρησιμοποιήσει τα ειρηνικά μέσα που είναι άμεσα διαθέσιμα. Όλα αυτά έχουν συζητηθεί εκτενώς αλλού και δεν είναι αναγκαία μια επισκόπηση των απλών γεγονότων για μια ακόμη φορά.

Για μια ακόμη φορά βασισμένο στην ατιμωρησία του ως πελάτη των ΗΠΑ, το Ισραήλ στο τέλος του Ιούνη του 2009 επέβαλε την πολιορκία του με μια ξεδιάντροπη πράξη πειρατείας. Στις 30 Ιουνίου, το ισραηλινό ναυτικό κατέλαβε το πλοίο “Spirit of Humanity” της κίνησης Free Gaza - σε διεθνή ύδατα, σύμφωνα με τους επιβαίνοντες - και το

εξανάγκασε να πλεύσει προς το ισραηλινό λιμάνι του Ashdod. Το πλοίο είχε φύγει από την Κύπρο, όπου το φορτίο ελέγχθηκε: αποτελούνταν από φάρμακα, προμήθειες υλικών ανοικοδόμησης και παιχνίδια. Μεταξύ των ακτιβιστών ανθρωπίνων δικαιωμάτων πάνω στο πλοίο συγκαταλέγονταν η κάτοχος Νόμπελ Mairead Maguire και το πρώην μέλος του κογκρέσου Cynthia McKinney, η οποία στάλθηκε στις φυλακές της Ramleh στο Ισραήλ, χωρίς η κυβέρνηση Ομπάμα, κατά τα φαινόμενα, να πει κουβέντα. Το έγκλημα δεν προκάλεσε σχεδόν καμία εντύπωση και δικαιολογημένα, θα μπορούσε να πει κανείς, από τη στιγμή που το Ισραήλ καταλαμβάνει πλοία που ταξιδεύουν μεταξύ Κύπρου και Λιβάνου εδώ και δεκαετίες, απαγάγοντας και μερικές φορές δολοφονώντας επιβάτες ή στέλνοντάς τους χωρίς κατηγορίες σε ισραηλινές φυλακές όπου συναντούν χιλιάδες άλλους, που σε κάποιες περιπτώσεις κρατούνται πολλά χρόνια ως όμηροι. Έτσι, γιατί να μπει κάποιος στον κόπο να αναφέρει αυτό το τελευταίο αίσχος από ένα άτιμο κράτος και τον προστάτη του, για τον οποίο ο νόμος είναι θέμα ομιλιών για την 4η Ιουλίου και ένα όπλο εναντίον των εχθρών;

Η πράξη πειρατείας του Ισραήλ είναι ένα πολύ πιο ακραίο έγκλημα από οτιδήποτε έχει πραγματοποιηθεί από τους Σομαλούς που οδηγούνται στην πειρατεία από φτώχεια και απόγνωση, και την καταστροφή των ψαρότοπων τους από τις ληστείες και τα τοξικά απόβλητα. Ας μη μιλήσουμε και για την καταστροφή της οικονομίας τους από μια αντιτρομοκρατική επιχείρηση του Μπους που αναγνωρίστηκε ως δόλια και μια εισβολή της Αιθιοπίας στηριζόμενη από τις ΗΠΑ. Επίσης, οι πειρατείες του Ισραήλ παραβιάζουν τη διεθνή Σύμβαση του Μαρτίου του 1988 σχετικά με την ασφάλεια της ναυσιπλοΐας της οποίας οι ΗΠΑ είναι μέλος και, επομένως, υποχρεωμένες από τη Σύμβαση να συμβάλλουν στην εφαρμογή της. Το Ισραήλ, ωστόσο, δεν είναι μέλος - γεγονός το οποίο με κανέναν τρόπο δεν μετριάξει το έγκλημα ή την υποχρέωση επιβολής της Σύμβασης εναντίον αυτών που την παραβαίνουν. Η μη συμμετοχή του Ισραήλ έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον, αφού η Σύμβαση είναι μερικώς εμπνευσμένη από την πειρατεία του Achille Lauro το 1985. Το έγκλημα αυτό βρίσκεται σε υψηλή θέση μεταξύ των τρομοκρατικών ωμοτήτων στο Ισραήλ και στη

Δύση, σε αντίθεση με τον υποστηριζόμενο από τις ΗΠΑ ισραηλινό βομβαρδισμό της Τύνιδας που σκότωσε 75 ανθρώπους μια εβδομάδα πριν, ως συνήθως χωρίς αξιόπιστο πρόσχημα, ο οποίος έγινε και πάλι ανεκτός υπό καθεστώς ατιμωρησίας για τις ΗΠΑ και τους πελάτες τους.

Πιθανόν το Ισραήλ να επέλεξε να μη συμμετάσχει στη Σύμβαση εξαιτίας της πρακτικής που ακολουθούσε συχνά εκείνη την περίοδο, της πειρατείας πλοίων δηλαδή σε διεθνή ύδατα. Επίσης άξιο έρευνας σε σχέση με την πειρατεία του Ιουνίου του 2009 είναι το ότι από το 2000, ύστερα από την ανακάλυψη σημαντικών, κατά τα φαινόμενα, αποθεμάτων φυσικού αερίου στα χωρικά ύδατα της Γάζας από την British Gas, το Ισραήλ απωθεί σταθερά τα αλιευτικά της Γάζας προς την ακτή, συχνά με βίαιο τρόπο, καταστρέφοντας μια βιομηχανία ζωτική για την επιβίωσή της. Την ίδια στιγμή, το Ισραήλ έχει εισέλθει σε διαπραγματεύσεις με την BG για την απόκτηση αερίου από τις πηγές αυτές, κλέβοντας έτσι τους ισχνούς πόρους του πληθυσμού που συνθλίβει χωρίς έλεος.

Το δυτικό ημισφαίριο έγινε μάρτυρας ενός επιπλέον εκλογικού εγκλήματος στο τέλος αυτού του μήνα. Ένα στρατιωτικό πραξικόπημα στην Ονδούρα απομάκρυνε τον πρόεδρο Manuel Zelaya από τη θέση του και τον εξόρισε στην Κόστα Ρίκα. Όπως παρατηρεί ο οικονομολόγος Mark Weisbrot, έμπειρος αναλυτής ζητημάτων της Λατινικής Αμερικής, η κοινωνική δομή του πραξικοπήματος είναι μια “επαναλαμβανόμενη ιστορία στη Λατινική Αμερική”, που υποσκάπτει “έναν μεταρρυθμιστή πρόεδρο που υποστηρίζεται από τα εργατικά σωματεία και τις κοινωνικές οργανώσεις ενάντια σε μια μαφιόζικη, καθοδηγούμενη από τη βιομηχανία ναρκωτικών, διεφθαρμένη πολιτική ελίτ, που έχει συνηθίσει να επιλέγει όχι μόνο το Ανώτατο Δικαστήριο και το Κογκρέσο αλλά και τον πρόεδρο”.

Οι σχολιασμοί του κυρίαρχου ρεύματος περιέγραψαν το πραξικόπημα ως μια λυπηρή επιστροφή στις κακές ημέρες προηγούμενων δεκαετιών. Η ανάλυση όμως αυτή είναι λανθασμένη. Αυτό είναι το τρίτο στρατιωτικό πραξικόπημα μέσα στην τελευταία δεκαετία, και με τα τρία να συμμορφώνονται με την “επαναλαμβανόμενη ιστορία”. Το πρώτο,

στη Βενεζουέλα το 2002, υποστηριζόταν από την κυβέρνηση Μπους, η οποία, όμως, οπισθοχώρησε ύστερα από την οξεία καταδίκη από την πλευρά της Λατινικής Αμερικής και την αποκατάσταση της εκλεγμένης κυβέρνησης μέσω μιας λαϊκής εξέγερσης. Το δεύτερο, στην Αϊτή το 2004, πραγματοποιήθηκε από τους παραδοσιακούς βασανιστές της Αϊτής, τη Γαλλία και τις ΗΠΑ. Ο εκλεγμένος πρόεδρος, Jean-Bertrand Aristide, μεταφέρθηκε κρυφά στην Κεντρική Αφρική και κρατήθηκε σε ασφαλή απόσταση από την Αϊτή από τον άρχοντα του ημισφαιρίου.

Αυτό που είναι νέο στο πραξικόπημα της Ονδούρας είναι η μη υποστήριξή του από τις ΗΠΑ. Αντίθετα, οι ΗΠΑ ενώθηκαν με τον Οργανισμό Αμερικανικών Κρατών (OAS) και αντιτέθηκαν στο πραξικόπημα, αν και με μια περισσότερο επιφυλακτική καταδίκη σε σχέση με τις υπόλοιπες και χωρίς κάποια δράση, σε αντίθεση με τις γειτονικές χώρες και το μεγαλύτερο μέρος της υπόλοιπης Λατινικής Αμερικής. Σε διαφοροποίηση με τους υπόλοιπους, οι ΗΠΑ δεν ανακάλεσαν τον πρεσβευτή τους, όπως έκαναν η Γαλλία, η Ισπανία, η Ιταλία καθώς και τα κράτη της Λατινικής Αμερικής.

Αναφέρθηκε πως η Ουάσινγκτον είχε εκ των προτέρων πληροφόρηση για ένα πιθανό πραξικόπημα και προσπάθησε να το αποτρέψει. Ξεπερνάει κάθε φαντασία το ότι η Ουάσινγκτον δεν είχε στενή γνώση του τι πρόκειται να συμβεί στην Ονδούρα, η οποία εξαρτάται σε υψηλό βαθμό από τη βοήθεια των ΗΠΑ και ο στρατός της οποίας εξοπλίζεται, εκπαιδεύεται και δέχεται συμβουλές από την Ουάσινγκτον. Οι στρατιωτικές τους σχέσεις είναι ιδιαίτερα στενές από τη δεκαετία του ‘80, όταν η Ονδούρα αποτελούσε βάση για τον τρομοκρατικό πόλεμο του Ρήγκαν ενάντια στη Νικαράγουα.

Το εάν θα εξελιχθούν τα παραπάνω σε ένα ακόμη κεφάλαιο της “επαναλαμβανόμενης ιστορίας” απομένει να το δούμε και θα εξαρτηθεί σε σημαντικό βαθμό από τις αντιδράσεις στο εσωτερικό των Ηνωμένων Πολιτειών.

Μετάφραση: Δημήτρης Γάκης

φάκελος / Δεκέμβρης '08

ΜΙΑ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ
ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ώδινεν όρος και έτεκεν μυν;

Ως στιγμή, μέσα στο πεπερασμένο του χρόνου και ως σπασμός του περιχαρωμένου, χωρίς φανερό νόημα, ατόμου, ως ωδίνη του τοκετού των εξεγέρσεων και ως οδύνη του καταπιεσμένου ψυχικού, άρνηση και κατάφαση μαζί, ο περασμένος Δεκέμβρης έφερε, περισσότερο από ποτέ μετά το τέλος της μεταπολίτευσης, ορισμένα (παλιά) διλήμματα στην επιφάνεια. Βία ή μη βία; Στο κοινοβούλιο ή έξω από αυτό; Θεσμικά ή αντιθεσμικά; Κλειστές ή ανοιχτές, συλλογικές διαδικασίες; Με την κοινωνία ή για την κοινωνία;

Τα διλήμματα απαντήθηκαν (και απαντιούνται) στην πράξη, όχι από τους ρηχούς ιδεολόγους των ρόλων και των στερεοτύπων, αλλά από όσους και όσες συμμετείχαν – πολλοί από αυτούς για πρώτη φορά (μαθητές). Ο Δεκέμβρης πόλωσε. Συνέτριψε το παραδοσιακό, «μετριοπαθές» κέντρο. Ξεγύμνωσε κάθε εκδοχή αριστεράς (φάνηκε ξεκάθαρα στις εκλογές). Ερέθισε αυτιά και άνοιξε στόματα. Τα γεγονότα κραύγαζαν «Πάρε θέση!».

Εδώ, στα “απομονωμένα” Γιάννενα, ένα χρόνο μετά, και αφού επιστρέψαμε στην λεγόμενη κανονικότητα (ρουτίνα το λένε), τα διλήμματα εμπλουτίστηκαν για κάποιους από μία ερώτηση του παραδοσιακού, ασθμαίνοντος κόσμου: «Τι μου λέει να κάνω η Ιδεολογία;». Η μεθεγερτική μελαγχολία που ακολούθησε (όπως υπέροχα τη βάπτισε το Φλεβάρη ο Αλέξης), αγκάλιασε σχεδόν ασφυκτικά και το μετά, ώστε ορισμένοι “να αφήσουν κάτω την ασπίδα”. Έτσι, για να χρησιμοποιήσουμε έναν ποιητικό και συνάμα πολεμικό όρο που τόσο αρέσει φαίνεται σε εκείνους που βαυκαλίζονται για πολέμους και καταλήγουν να εναντιώνονται στην εφιαλτική αντανάκλαση του περιχαρωμένου εαυτού τους (όποιος κατάλαβε, καλά κατάλαβε).

Ώδινεν όρος και έτεκεν μυν (κοιλοπονούσε το βουνό και γέννησε ένα ποντίκι), όμως; Όχι, έστω και αν για μας εδώ υπάρχει βουνό απέναντι και είναι το Μιτισκέλι.

Ο Σπύρος, τώρα, στα δεύτερα -άντα αγαλλίασε με τον Δεκέμβρη – χάρηκε η ψυχή του να κοιτά πίσω από το τζάμι το πλήθος να ανεβαίνει. Θέλει και αυτός να συμμετέχει από το δικό του μετερίζι. Κουβέντα στην κουβέντα, βράδυ με το βράδυ, ο Δεκέμβρης φέρνει πίσω «μαύρα πουλιά» μιας παλιάς εποχής και τα συνενώνει με τα ψημένα “σπουργίτια” της εποχής

στην οποία η Ιδεολογία έχει καταρρεύσει. Γενικά και αφηρημένα, είναι η εποχή του αυτόνομου ατόμου και δεν ξέρουμε ακόμη τι θα φέρει. Δειλά δειλά, όμως, αναδύεται ξανά στην επιφάνεια το πρόταγμα της κοινωνικής ελευθερίας σε έναν κόσμο ασύμβατων ψηφιακών τροχιών.

Ο δημόσιος χώρος ως τόπος ανθρώπινης επικοινωνίας και ως πεδίο πολιτικής απόφασης είναι μία δυνατότητα, ακόμη και αν λ.χ. στα Γιάννενα, πολλοί κοιτούν μουνδιασμένοι την προσπάθεια πολιτών να αναβιώσουν η Όαση, το κεντρικότερο σημείο της πόλης. Αυτή η κίνηση (ξεκίνησε τα τέλη του περασμένου Γενάρη) είναι μία θετική απόπειρα μετά το Δεκέμβρη να επανακτηθεί και να ζωντανέψει ο δημόσιος χώρος. Σε παρεμφερές πλαίσιο, τις μέρες του περασμένου Δεκέμβρη, με πρωτοβουλία της Χειρονομίας-Αντιεξουσιαστικής Κίνησης, καταλήφθηκε για τρεις ημέρες το Δημοτικό Ραδιόφωνο της πόλης και μετατράπηκε σε έναν ασύρματο δημόσιο χώρο αμεσοδημοκρατίας, από ραδιόφωνο της πόλης, σε ραδιόφωνο των πολιτών. Εξάλλου, τον περασμένο Δεκέμβρη, δεν έσπασε ούτε μία βιτρίνα εμπορικού καταστήματος (η κοινωνική αντιβία ήταν στοχευμένη) και αυτό δεν επέτρεψε στους «γνωστούς-άγνωστους» θεματοφύλακες της νομιμότητας να υποστηρίξουν τα γνωστά στερεότυπα περί βανδάλων. Τι ακριβώς θα φέρει ένας επόμενος Δεκέμβρης σε μία πόλη όπου οι κοινωνικές ανισότητες είναι διενδυμένες, αν και όχι τόσο ορατές, πάντως δεν το γνωρίζουμε... Θα είμαστε όμως εδώ και θα ζήσουμε τη συνέχεια...

Γ. Παπαχριστοδούλου

Δεκέμβρης και
εργαζόμενοι

Ο περσινός Δεκέμβρης βρήκε τους εργαζόμενους της χώρας στην πρώτη γραμμή της εξέγερσης. Μιας εξέγερσης με στόχο τη δικαιοσύνη, τα ανθρώπινα δικαιώματα, την ελευθερία, εν τέλει την αξιοπρέπεια της εργασίας και της ζωής σε μια χώρα όπου οι εργαζόμενοι και κυρίως οι νέοι εργαζόμενοι ανήκουν πλέον στους εχθρούς της τάξης και της ασφάλειας και πρέπει ή να υποταχτούν ή να αφανιστούν. Η μεγάλη και ιδιαίτερα ενεργή συμμετοχή των εργαζόμενων στην εξέγερση δεν ήταν ωστόσο απόρροια μιας οργανωμένης και συντονισμένης προσπάθειας των συνδικάτων. Οι εργαζόμενοι σε κάθε τομέα της κοινωνίας (δημόσιο και ιδιωτικό τομέα) βγήκαν στους δρόμους όχι κάτω από τα λάβρα της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, αλλά ουσιαστικά ο καθένας κάτω από τη δικιά του σημαία, που κάθε μία έκρυβε μια προσωπική ιστορία μόχθου, αγώνα και άρνησης αποδοχής μιας μοίρας που η πολιτεία έχει προκαθορίσει για όλους μας. Η πολυδιάσπαση αυτή όχι μόνο δεν αποτέλεσε εμπόδιο στη συλλογική έκφραση της εξέγερσης, αντίθετα τη μπόλιασε με μια μοναδική ευρύτητα και εξαφάνισε τις πολιτικές περιχαρακώσεις.

Οι εργαζόμενοι αποτέλεσαν, μαζί με τους φοιτητές και τους μαθητές, την καρδιά της εξέγερσης, κάτι που ωστόσο δεν έγινε ορατό προς τα έξω. Η έλλειψη άνωθεν καθοδήγησης από τους διορισμένους κολαούζους των κομματικών παρατάξεων (οι οποίοι με τη σειρά τους αιφνιδιάστηκαν από τη σφοδρότητα και την ταχύτητα της εξέγερσης) έδωσε στη συμμετοχή των εργαζομένων ένα χαρακτήρα αυθεντικού αυθορμητισμού και αμεσότητας, στοιχία τα οποία ενώθηκαν με το μεγάλο ποτάμι της εξέγερσης, μεταβάλλοντας μια νεανική και μαθητική εξέγερση σε πραγματικό ξέσπασμα όλης της κοινωνίας. Κανείς δεν μίλησε εκ μέρους των εργαζόμενων, κανείς δεν λειτούργησε ως εκπρόσωπός τους, κανείς δεν κατάφερε να καπηλευτεί τον αγώνα τους.

Ποια ήταν όμως τα αιτήματα και οι λόγοι που οδήγησαν τους εργαζόμενους στο δρόμο; Σίγουρα δεν ήταν απλώς η οικονομική κρίση, η άνοδος των τιμών και τα απειλητικά φάσμα της ανεργίας που τους έσπρωξαν να αντιδράσουν. Μια τέτοια εξήγηση καλύπτει ένα μόνο μέρος των αιτημάτων των εργαζομένων και υποβαθμίζει το Δεκέμβρη σε μια εξέγερση πληβίων και προλετάρων που άγονται και φέρονται από τις ανάγκες των στομαχιών τους και της τσέπης τους. Κάτω από την προκάλυψη των απελπισμένων εργαζόμενων βρίσκεται η ανάγκη κάθε ανθρώπου για απόδοση δικαιοσύνης, η ανάγκη να ζει κανείς χωρίς φόβο, η ανάγκη για αξιοπρέπεια στην εργασία, στην πολιτική, στους δρόμους. Μια ανάγκη που έχει γίνει είδος πολυτελείας για τους σημερινούς εργαζόμενους-θύματα μιας κρατικής πολιτικής όχι μόνο καταστολής αλλά και περικοπής οποιουδήποτε ανθρώπινου χαρακτηριστικού στον τομέα της εργασίας. Με πρόσχημα την οικονομική κρίση οι εργοδότες απαιτούν πλέον απερίφραστα το τρίπτυχο της κερδοφορίας τους: περισσότερη δουλειά, λιγότερες αμοιβές, λιγότερα δικαιώματα. Οι εργαζόμενοι, πεισμένοι από παντού και με έναν συνδικαλισμό που λειτουργεί περισσότερο ως γραφείο τύπου των κομμάτων παρά ως συλλογικότητα αγώνα και διεκδίκησης, για πρώτη φορά αντέδρασαν αυθόρμητα σε τέτοιο βαθμό. Αυτό που ουσιαστικά εξέφρασαν, όχι με λόγια αλλά με έργα, ήταν η φράση: «Δεν πάει άλλο». Η εξέγερση ήταν η βαλβίδα ασφαλείας του συσσωρευμένου θυμού, της αδικίας και της εκμετάλλευσης, μια βαλβίδα που έφερε τους εργαζόμενους, αυθόρμητα και άμεσα, εκεί όπου ουσιαστικά ανήκουν, στο πλευρό όλων όσων έχουν μετατραπεί σε στόχους του επίσημου κράτους. Η βιαιότητα της καταστολής έκανε και τους πλέον σκεπτικιστές να καταλάβουν πόσο μακριά από την πραγματικότητα είναι η «εργασιακή ειρήνη» που λιβανίζονται οι εκπρόσωποι της εξουσίας, εκλεγμένοι και μη.

Ξεθύμανε άραγε ο ατμός του θυμού; Σίγουρα καταλάγιασε για λίγο καιρό, αλλά η φωτιά σιγοκαίει και τροφοδοτείται συνεχώς από τη συνέχιση της αδικίας και της καταστολής. Για πόσο ακόμα άραγε; Ποια μορφή και ποια δυναμική θα έχει η επόμενη έκρηξη;

φάκελος / Δεκέμβρης '08

Από την Πάτρα στον κόσμο

Η εξέγερση απελευθερώνει γιατί αντιστρέφει την πραγματικότητα

Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε που μια σφαίρα στην καρδιά ενός δεκαπεντάχρονου παιδιού πυροδότησε τη μεγαλύτερη κοινωνική εξέγερση της μεταπολίτευσης. Ένας χρόνος που η κοινωνική δημιουργικότητα και χειραφέτηση πορεύτηκε κόντρα στη ρεβανσιστική αντι-εξέγερση που εξαπέλυσε το κράτος και οι μηχανισμοί του. Ένας χρόνος που, για όσους ζήσαμε τα γεγονότα αλλά και για αυτούς που δεν τα είδαν από κοντά, έχει χαράξει ανεξίτηλα τα σημάδια του. Το μεγάλο συμβάν του Δεκέμβρη ορίζει την ιστορία σε δύο περιόδους, πριν και μετά από αυτό. Μετά την κοινωνική έκρηξη, η εξουσία προσπάθησε να αλλάξει μονομερώς τους όρους του κοινωνικού συμβολαίου ποινικοποιώντας κάθε αντίσταση, εξαπολύοντας μια συνολική επίθεση ενάντια στους μετανάστες, στα κοινωνικά δικαιώματα, στο δικαίωμα στην πόλη και στη ίδια την ύπαρξη. Στον αντίποδα, η εξέγερση προέβαλε την κοινωνική χειραφέτηση ως δυνατότητα. Μέσα από θεσμούς άμεσης δημοκρατίας, δημιουργώντας άβατο ελευθερίας, χώρους κοινωνικής αντεπίθεσης.

Στην Πάτρα, η ιστορία ήθελε το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη να καταληφθεί για να αποτελέσει ορμητήριο αντεπίθεσης ο ίδιος χώρος που 36 χρόνια πριν οριοθέτησε το τέλος της χούντας και την αρχή της μεταπολίτευσης

Στην Πάτρα, η ιστορία ήθελε το βράδυ της 6^{ης} Δεκέμβρη να καταληφθεί για να αποτελέσει ορμητήριο αντεπίθεσης ο ίδιος χώρος που 36 χρόνια πριν οριοθέτησε το τέλος της χούντας και την αρχή της μεταπολίτευσης. Τα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά. Κατάληψη παραρτήματος, καταλήψεις πανεπιστημιακών κτηρίων, καταλήψεις σχολείων, κατάληψη εργατικού κέντρου, καταλήψεις τηλεοπτικών σταθμών, οδοφράγματα για ημέρες, πόλεμος με την αστυνομία και τους «αγανακτισμένους πολίτες», δεκάδες χιλιάδες κόσμου στο δρόμο. Από την άλλη, το κράτος απάντησε με επιθέσεις παρακρατικών ομάδων σε κοινωνικούς χώρους, με τη δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας από τα ΜΜΕ αλλά κυρίως με την καταστροφή του καταυλισμού. Ενός χώρου

που τα τελευταία χρόνια αποτέλεσε το τελευταίο καταφύγιο των προσφύγων αλλά και την εστία της αντίστασής τους.

Μετά το τέλος

Μέσα στις δυο εβδομάδες του Δεκέμβρη γράφτηκε τόση ιστορία που ίσως θα χρειαστούν πολλά χρόνια για να την αφομοιώσουμε. Άλλωστε, δεκαεννέα χρόνια μετά την ηχηρή διακήρυξη από τον Φουκουγιάμα για το «τέλος της Ιστορίας» ήρθε και το ελληνικό παράδειγμα για να τον διαψεύσει. Ο Δεκέμβρης οριοθέτησε και στην Ελλάδα το τέλος της πρώτης περιόδου εφορίας της Δύσης μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Η διαπίστωση ότι το σύστημα κυριαρχίας της αδυνατεί να παράξει θετικές ταυτότητες συνάντησε την παταγώδη αποτυχία όλων των θεσμών εκπροσώπησης και ενσωμάτωσης.

Οι εξεγερμένοι διεκδίκησαν το δικαίωμα στην ίδια την ύπαρξη απορρίπτοντας συνολικά κάθε καρότο που τους έδινε το σύστημα για τους εκτονώσει. Το σύνθημα «παίρνουμε τη ζωή μας στα χέρια μας» ήχησε πρώτη φορά σε επίπεδο γενικής πολιτικής και τρόμαζε ακόμα και αυτούς που το επικαλούνταν συστηματικά. Μια κοινωνία ετερόκλητων υποκειμένων που για χρόνια παρέμενε αποκλεισμένη από τα κέντρα λήψης των αποφάσεων βγήκε στο δρόμο ανακαταλαμβάνοντας τον ίδιο το δημόσιο χώρο.

Οι καταλήψεις πανεπιστημιακών σχολών, δημαρχείων, τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταθμών και εργατικών κέντρων δεν ήταν απλά συμβολικές. Έγιναν το πεδίο ανάπτυξης μιας νέας κοινωνικής δημιουργίας. Μαζικές συνελεύσεις που έπαιρναν αποφάσεις κάτω από καθεστώ

άμεσης δημοκρατίας έδωσαν για πρώτη φορά στους αποκλεισμένους τη δυνατότητα να μιλήσουν για αυτούς χωρίς καμία μεσολάβηση.

Το θετικό περιεχόμενο της αντιεξουσίας

Η εξέγερση του Δεκέμβρη ήταν μια εξέγερση από το μέλλον. Μια εξέγερση με καθαρά αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά, όχι μια εξέγερση των αντιεξουσιαστών. Όποιος δεν απαρνήθηκε τις πολιτικές του βεβαιότητες βρέθηκε απέξω. Η ίδια η διαδικασία των ξέβρασε. Όπως ξέβρασε όλους τους ιδεολόγους που κατέφθασαν στις συνελεύσεις του Δεκέμβρη με έτοιμες συνταγές. Οι αντιεξουσιαστική πολιτική έδειξε το Δεκέμβρη και δείχνει και σήμερα ότι είναι η μοναδική που κρατάει ακόμα ζωντανό το όνειρο της φυγής. Η φωτιά που άναψε την εστία της κοινωνικής

Η αντιεξουσιαστική πολιτική ήλθε στο κέντρο της μαζικής δράσης γιατί ήταν η μόνη που μπορούσε να αγκαλιάσει δημιουργικά το ετερόκλητο κοινωνικό μάγμα της ολικής ανατροπής.

δημιουργίας στα κατελιμμένα κάστρα της εξέγερσης χάραξε ανεξίτηλα τους όρους της νίκης. Όρους αδιάλλακτους, αντικαθεστωτικούς και αντικοινοβουλευτικούς. Μέσα από διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας απόρριψε συνειδητά το καθεστώς της πολιτικής ανάθεσης σε όλα τα επίπεδα.

Η αντιεξουσιαστική πολιτική ήρθε στο κέντρο της μαζικής δράσης γιατί ήταν η μόνη που μπορούσε να αγκαλιάσει δημιουργικά το ετερόκλητο κοινωνικό μάγμα της ολικής ανατροπής. Και ναι, είναι η μόνη πολιτική πρόταση που δίνει σήμερα ελπίδα στην αδήριτη απαίτηση για κοινωνική αλλαγή και ελευθερία. Όχι γιατί αυτή ξέρει ποιο είναι το καλό της κοινωνίας, αλλά ακριβώς επειδή αρνείται να το μάθει από μόνη της. Έχοντας στείλει στη γκιλοτίνα της την αυθεντία και κάθε έννοια πρωτοπορίας, κηρύσσει από σήμερα τον συνολικό πόλεμο στο καθεστώς.

Σωτήρης Λυκουργιώτης

Επέκταση της εργασίας λάστιχο με πρόσχημα την ανεργία

Παραπέρα ενίσχυση των εργασιακών σχέσεων - λάστιχο, ζητούν διεθνείς οργανισμοί και εργοδοσία που πιέζουν για ακόμη πιο μεγάλη ευελιξία και περισσότερα κίνητρα υπέρ των επιχειρήσεων.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι βιομήχανοι έσπευσαν να απαιτήσουν, λίγο μετά τις εκλογές, μέτρα που θα τους βοηθήσουν να εξέλθουν από την κρίση, με άλλα λόγια φτηνότερη εργασία και λιγότερες υποχρεώσεις για τους ίδιους απέναντι στο προσωπικό που απασχολούν. Αναμενόμενο ήταν να ανταποκριθεί η κυβέρνηση Παπανδρέου και να σπεύσει να ανακοινώσει ότι ανακινεί και το εργασιακό με το πρόσχημα της προστασίας των εργαζομένων από τις ευέλικτες μορφές εργασίας που όμως θα ενισχυθούν κατ' απαίτηση της εργοδοσίας «για να αντιμετωπιστεί η ανεργία».

Σχεδιάζεται, λοιπόν, η επανεξέταση του νομοθετικού πλαισίου για την ενοικιαζόμενη εργασία που θεσμοθετήθηκε το 2001 από τους εκσυγχρονιστές. Πρόκειται για το τερατούργημα που άνοιξε το δρόμο σε αδίστακτους εργολάβους - σύγχρονους δουλεμπόρους να δανείζουν, νοικιάζουν και πωλούν ανθρώπους που έχουν ανάγκη να δουλέψουν.

Προφανώς το καθεστώς των εργολαβιών και των ενοικιάσεων δεν θα θιγεί αλλά θα επιχειρηθεί να χρυσωθεί το χάπι με τη θέσπιση μέτρων για την ελάχιστη διασφάλιση των εργαζομένων, τα οποία, όπως συνηθίζεται, θα μείνουν στα χαρτιά.

Όσο για τις ευέλικτες μορφές εργασίας, δεν τίθεται ζήτημα περιορισμού τους, το αντίθετο, προκρίνεται η επέκτασή τους καθώς οι τεχνοκράτες του συστήματος υποστηρίζουν ότι έτσι θα μειωθεί, έστω εικονικά, η ανεργία.

Πρόκειται για παντελώς αστήριχτο ισχυρισμό, καθώς τα τελευταία χρόνια οι ευελιξίες κάθε είδους έχουν επεκταθεί δραματικά, ωστόσο η ανεργία έχει εκτιναχθεί επίσημα στο 10%, ενώ το πραγματικό ποσοστό των ανέργων υπολογίζεται ότι αγγίζει το 15%.

Χαρακτηριστικό είναι ότι το 70% των εργαζομένων με ευέλικτες μορφές εργασίας αναζήτησαν μάταια θέση πλήρους απασχόλησης πριν καταλήξουν άνθρωποι μερικώς εργαζόμενοι και αμειβόμενοι.

Οι προσωρινά απασχολούμενοι το 2009 αυξήθηκαν κατά 6% έναντι 4,3 το 2008 και φθάνουν πλέον σε 272.440 άνδρες και γυναίκες. Η αύξηση αυτή αναλογεί σε 22.380 άτομα η οποία, σε συνδυασμό με τη μείωση που επήλθε στη συνολική απασχόληση, είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση των πλήρως απασχολούμενων.

Οι κάθε μορφής ευελιξίες είναι ιδιαίτερα διαδεδομένες ανάμεσα στους νέους, ωστόσο η νεανική ανεργία παραμένει στα ύψη. Οι νέοι και οι νέες που εργάζονται με μορφές εργασίας-λάστιχο, αριθμούν 80.820 άτομα, ενώ το ποσοστό μερικής απασχόλησης στις τάξεις τους, εκτινάχθηκε στο 9,9% έναντι 7,9% το 2008. Αποτέλεσμα είναι να αυξηθούν οι μερικά απασχολούμενοι νέοι κατά 13.325 άτομα, ενώ όσοι εργάζονται με πλήρη δικαιώματα και αμοιβή, μειώθηκαν κατά 47.960 άτομα.

Δεν επηρεάζει καθόλου, εξάλλου, τα υψηλά επίπεδα ανεργίας των γυναικών η αύξηση των ποσοστών της μερικής απασχόλησης στο σύνολο της οποίας οι γυναίκες αντιστοιχούν στο 55,5%.

Μαρία Γερογιάννη

Το ασφαλιστικό (πάλι) στο κρεβάτι του Προκρούστη

Στο τραπέζι ή ακριβέστερα, στο κρεβάτι του Προκρούστη, μπαίνει για μια ακόμη φορά το ασφαλιστικό που ως άλλος γόρδιος δεσμός όλο λύνεται από τις εκάστοτε κυβερνήσεις κι όλο άλτο μένει.

Συνεπώς στην πεπατημένο οδό λοιπόν και ο Γ. Παπανδρέου ο νεώτερος, (ξανα)ανοίγει το ασφαλιστικό που κατά δήλωση των προκατόχων του της εποχής Σημίτη και σύμφωνα με τις τότε διαβεβαιώσεις των κρατικοσυνδικαλιστών, διασώθηκε δια παντός με το νόμο Ρέππα που απλά επιδείνωσε τους όρους ασφάλισης και συνταξιοδότησης σε βάρος των εργαζομένων.

Η διόγκωση της ανεργίας, η εξάπλωση της ανασφάλιστης εργασίας, η καθήλωση των μισθών και τα τρωκτικά που λυμαίνονται πόρους που προορίζονται για τις δαπάνες υγείας, έφεραν το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης στα όρια της χρεοκοπίας. Μεγάλο μερίδιο ευθύνης για το οικονομικό κραχ των ασφαλιστικών φορέων βαραίνει την εργοδοσία που εισφοροδιαφεύγει συστηματικά και το ίδιο το κράτος-εργοδότη που παραμένει ο χειρότερος κακοπληρωτής έναντι των υποχρεώσεών του προς τα ταμεία. Δεν συνυπολογίζονται στα παραπάνω τα κλεμμένα αποθεματικά από τις εισφορές των εργαζομένων που χρησιμοποιήθηκαν από τις κυβερνήσεις για τη χρηματοδότηση βιομηχάνων και εφοπλιστών και δεν αποδόθηκαν ποτέ πίσω.

Αποτέλεσμα ολέθριων πολιτικών επιλογών είναι σήμερα το ΙΚΑ να δανείζεται με επαχθείς όρους 850 εκατ. ευρώ το μήνα για να μπορεί να καταβάλει συντάξεις στους 950.000 δικαιούχους του, ενώ οι οφειλές του Ιδρύματος προς τον ΟΑΕΔ και τους Οργανισμούς Εργατικής Κατοικίας και Εργατικής Εστίας είναι της τάξης των 12 δισεκατομμυρίων ευρώ. Ανάλογη είναι και η κατάσταση στα υπόλοιπα ασφαλιστικά ταμεία τα οποία οφείλουν επιπλέον 3,4 δισεκατομμύρια ευρώ στα νοσοκομεία.

Έτσι, αρχίζει πάλι διάλογος με τα συνεταιρικά της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και τους εκπροσώπους της πλουτοκρατίας, με τη γνωστή ατζέντα που παρουσιάζουν με ενοχλητική επιμονή εδώ και χρόνια οι επιβήτορες της εξουσίας. Το νέο σωτήριο σχέδιο αναμένεται να νομοθετηθεί στα τέλη Απριλίου με βάση πόρισμα επιτροπής στην οποία συμμετέχουν εκπρόσωποι της ΓΣΕΕ, της ΑΔΕΔΥ, των εργοδοτών και τεχνοκράτες του υπουργείου Απασχόλησης. Ο Λοβέρδος για την ώρα, κρατάει κλειστά τα χαρτιά του και περιορίζεται σε γενικόλογες αναφορές, ενώ οι προθέσεις του θα διαφανούν στις 8 Δεκεμβρίου, στην πρώτη συνεδρίαση της επιτροπής.

Η λύση πάντως, όπως όλα δείχνουν, αναζητείται μέσω της επανάλωσης διακηρύξεων για δραστική αντιμετώπιση της εισφοροδιαφυγής, την ίδια στιγμή που εφαρμόζονται πολιτικές που την ενισχύουν. Για παράδειγμα, η ανασφάλιστη εργασία χιλιάδων εργαζομένων μέσω STAGE στον ιδιωτικό τομέα και η απαλλαγή των επιχειρήσεων για μια τετραετία από την καταβολή εισφορών για την πρόσληψη νέων ανέργων.

Για πολλοστή φορά τίθεται θέμα επέκτασης των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και περικοπών στις συντάξεις με το πρόσχημα των κινήτρων για την παράταση του εργάσιμου βίου. Παράλληλα, με κουτοπόνηρο τρόπο αναστέλλεται για ένα χρόνο η εφαρμογή της διάταξης του νόμου Πετραλιά για αύξηση των ορίων ηλικίας εξόδου στη σύνταξη των μητέρων με ανήλικα παιδιά. Οι πιέσεις που ασκούν οι Βρυξέλλες και η καταδικαστική απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου επιταχύνουν, εξάλλου, την εξίσωση προς τα πάνω των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών στο δημόσιο.

Σχεδιάζεται ακόμη, η καθιέρωση βασικής σύνταξης από όλα τα ταμεία και ταυτόχρονα αλλαγή του τρόπου υπολογισμού των συντάξεων με στόχο το ψαλίδισμά τους, καθώς και η παραπέρα περικοπή των πρόωρων συνταξιοδοτήσεων.

Επανέρχεται παράλληλα, το θέμα της επανεξέτασης των αναπηρικών συντάξεων που παραπέμπεται σε νέα επιτροπή που δεν θα λάβει υπόψη το πόρισμα της προηγούμενης επιτροπής. Επανατίθεται και η εξέταση του καταλόγου των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων που επίσης παραπέμπεται σε νέα επιτροπή.

Το άνοιγμα του φακέλου του ασφαλιστικού συνοδεύεται από τις τετριμμένες δεσμεύσεις για έκδοση συντάξεων σε τρεις μήνες και συντόμευση του χρόνου της απόδοσης της σύνταξης σε δικαιούχους που ασφαλίστηκαν σε δύο ή περισσότερα ταμεία και σήμερα περιμένουν έως και 1 χρόνο για να συνταξιοδοτηθούν. Η συγκεκριμένη κατηγορία ασφαλισμένων λαμβάνει συντάξεις κατά 30% χαμηλότερες από εκείνες που χορηγούνται σε ασφαλισμένους σε ένα ταμείο, αδικία η οποία, παρά τις επανειλημμένες δεσμεύσεις που επαναλαμβάνονται και σήμερα, δεν έχει αποκατασταθεί.

Τέλος, στο προσκήνιο μπαίνει και πάλι το ζήτημα των ενοποιήσεων που μέχρι τώρα οδήγησε στην επιβάρυνση του ΙΚΑ αφού το κράτος άφησε απλήρωτα τα χρέη των ταμείων που εντάχθηκαν στο Ίδρυμα.

Μαρία Γερογιάννη

Σε μια στιγμή που μεγάλο μέρος των Γερμανών γιορτάζουν την πτώση του Τείχους του Βερολίνου και την επανένωση των δύο Γερμανιών, η **Flüchtlingsrat Leipzig** συγκρίνει την κατάσταση με τις νάρκες στα γερμανο-γερμανικά σύνορα εκείνης της εποχής με τη σύγχρονη στα σύνορα μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας που διαχωρίζουν την Ευρωπαϊκή Ένωση από τις χώρες εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Από το 1989 σημειώθηκαν διπλάσιοι θάνατοι στα σύνορα μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας σε σχέση με τα γερμανο-γερμανικά σύνορα(1). Ωστόσο, αυτό το θέμα δεν φαίνεται να ελκύει τόσο ενδιαφέρον όσο παλιότερα ζητήματα, που τώρα πια θεωρούνται ότι αποτελούσαν παράβαση τόσο της Ευρωπαϊκής Συνθήκης όσο και της Παγκόσμιας Διακήρυξης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Τα σύγχρονα «Σύνορα του Θανάτου» αποτελούνται από περισσότερο από ένα εκατομμύριο νάρκες και επισημως θεωρήθηκαν υπεύθυνα για 253 θανάτους, καθώς και για έναν άγνωστο αριθμό ατυχημάτων μόνο από το 2003 ως το 2006(2). Σύμφωνα με την οργάνωση “Ελεγκτής Ναρκών” (Landmine Monitor), δεν υπήρξε καταγραφή των θυμάτων το 2007 στην Ελλάδα. Ωστόσο, καταγράφηκαν 28 θάνατοι και 73 τραυματισμοί τον ίδιο χρόνο στην Τουρκία(3). Τα ναρκοπέδια αποτελούν μία βολική μέθοδο για τις ελληνικές αρχές να αποτρέψουν την είσοδο μεταναστών στη χώρα, τακτική που όταν συνδυάζεται με άλλες επισημες και ανεπίσημες διαδικασίες, καθιστά την Ευρώπη-Φρούριο ακόμα πιο απροσπέλαστη(4).

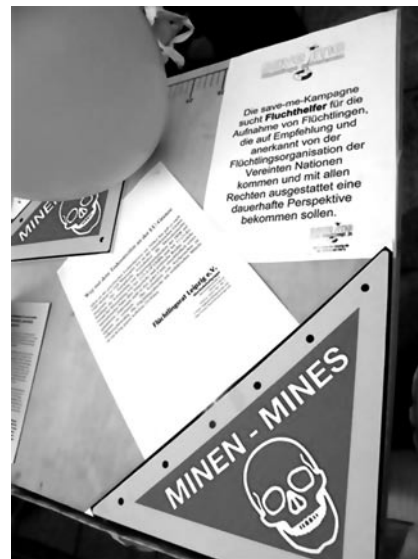
Η κατάσταση επηρεάζει τη Γερμανία σήμερα, εφόσον και οι δύο χώρες είναι μέλη της Ε.Ε. και σύμφωνα με τη 2^η Συνθήκη του Δουβλίνου, η Γερμανία υποχρεούται να στέλνει τους πρόσφυγες αιτούντες ασύλου πίσω στο πρώτο κράτος-μέλος της Ε.Ε. απ’ όπου βρέθηκαν εντός συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης(5). Η χώρα αυτή είναι συνήθως η Ελλάδα(6). Επιπλέον, η Γερμανία υπήρξε ο ένας από τους δύο κύριους προμηθευτές ναρκών στην Ελλάδα, σε ναρκοπέδια που δεν έχουν ακόμα εκκαθαριστεί(7).

Από το Μάιο του 2009, το Ελληνικό Υπουργείο Άμυνας έχει επίσημα αναφέρει ότι ξεκίνησε να αποστέλλει το μεγαλύτερο μέρος από τις 1,6 εκατομμύρια νάρκες της σε εργοστάσιο καταστροφής ναρκών στη Βουλγαρία, όπου θα πρέπει να καταστραφούν πριν τη λήξη της προθεσμίας το Μάρτιο του 2014. Σύμφωνα με τη Συνθήκη της Οτάβα, το κράτος θα επιτρέπεται επίσημα να διατηρήσει 7.224 νάρκες για «εκπαιδευτικούς σκοπούς»(8). Είναι ωστόσο αμφίβολο αν έχουν αναγνωριστεί και εντοπιστεί όλα τα ναρκοπέδια, αφού η διαδικασία καταγραφής των ναρκοπεδίων έχει παρακωλυθεί λόγω έλλειψης εγγράφων και θέλησης. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με φυσικά γεγονότα, όπως πλημμύρες, έχουν ως αποτέλεσμα τη μεταφορά των ναρκών από τις αρχικές τους θέσεις σε θέσεις που δεν έχουν πλέον σημάνσεις, ούτε περιφραγμένα με συρματοπλέγματα, με αποτέλεσμα τους αναπόφευκτους θανάτους και τραυματισμούς κυρίως μεταναστών στην προσπάθειά τους να εισέλθουν στην ελληνική ενδοχώρα τη νύχτα. Επίσης πολλοί είναι αυτοί που χάνονται καθώς οδηγούνται στα σύνορα του Έβρου τη νύχτα, ενώ τους δίνεται η συμβουλή να αγνοήσουν κάθε φράχτη ναρκοπεδίων και σημάνσεις και απλώς να προχωρήσουν στο ελληνικό έδαφος. Σε ορισμένες περιπτώσεις δέχονται ακόμα και βοήθεια να κόψουν τα συρματοπλέγματα, οδηγούμενοι έτσι κατευθείαν σε ναρκοπέδια(9).

Εκτός των άλλων, υπάρχουν συγκεκριμένες πληροφορίες για το αν η άρση των ναρκών έχει πραγματοποιηθεί ως τώρα στις συνοριακές περιοχές στη βόρεια ή βορειοδυτική Ελλάδα, ή στα Τουρκικά σύνορα στα ανατολικά. Επιπλέον, τα στοιχεία που ανακοινώθηκαν από τις ελληνικές αρχές σε διάφορες διεθνείς συναντήσεις στα πλαίσια της Συνθήκης της Οτάβα φαίνεται να διαφέρουν σε σημείο αντίφασης μεταξύ τους, επομένως χάνουν και την αξιοπιστία τους(10). Αυτό όμως που γνωρίζουμε στα σίγουρα είναι ότι η πλειοψηφία των θυμάτων από νάρκες εξακολουθούν να εντοπίζονται στα σύνορα ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία(11). Με την απάντησή της στο θέμα που αφορά τις «περιοχές ύποπτες για ύπαρξη ναρκών» στο ετήσιο Άρθρο 7 ως «κενό», η Ελλάδα υποβαθμίζει περαιτέρω την αξιοπιστία της για δέσμευση εκπλήρωση των υποχρεώσεών της σύμφωνα με τη Συνθήκη της Οτάβα(12). Αυτό που είναι ξεκάθαρο είναι ότι δεν υπάρχει αξιόπιστη εκτίμηση του αριθμού των ναρκών κατά προσωπικού στην Ελλάδα και επιπλέον καμία πραγματική ένδειξη για την πρόθεση και την επιτευξιμότητα των στόχων για άρση των ναρκών.

Ο Thomas Hammarberg, Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, δήλωσε ότι η Ελλάδα είναι όχι μόνο υπεύθυνη για την εκκαθάριση των ναρκοπεδίων και για τη

Να Καταργήσουμε τα Σύνορα του Θανάτου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

φυσική προστασία των μεταναστών, αλλά και «οι αρχές θα πρέπει να προσφέρουν άμεση και γενναιόδωρη βοήθεια σε όλα τα θύματα των ναρκών, και ιδίως στους μετανάστες»(13).

Λόγω της ιδιότητάς τους ως αιτούντες ασύλου ή μετανάστες χωρίς χαρτιά, η φροντίδα που αναλογεί στα θύματα συχνά αποσύρεται από το προσκήνιο λόγω της εγκληματικότητας του κράτους, το οποίο εύχεται μόνο να τους διώξει(14) ή ακόμα καλύτερα, να τους αφήσει να πεθάνουν από τα τραύματά τους. Σύμφωνα με τη Louisa O’Brien, ειδικό ναρκοπεδίων: «Δεν υπάρχει φροντίδα, αποκατάσταση ή κοινωνική και οικονομική επανένταξη μετά την νοσηλεία [των επιζώντων], κανένα πρόσθετο άκρο, καμία ψυχολογική υποστήριξη, κανείς τρόπος να κερδίσουν την επιβίωσή τους, ενώ η νομική τους υπόσταση παραμένει επισφαλής»(15).

Ενώ το Υπουργείο Άμυνας και το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης είναι ομοίως υπεύθυνα για την εξασφάλιση των δικαιωμάτων των επιζώντων από τις νάρκες, η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική. Η μέριμνα και η υποστήριξη παρέχεται από τους γιατρούς στα δύο μεγάλα νοσοκομεία της μεθόριας περιοχής του Έβρου στο Διδυμότειχο και την Αλεξανδρούπολη, όπως επίσης και από γιατρούς και ακτιβιστές και εξαρτάται φυσικά από ατομικές πρωτοβουλίες. Σε μία συνέντευξη που πραγματοποιήθηκε το Σεπτέμβριο, η ερευνήτρια του *Ελεγκτή Ναρκοπεδίων*, Louisa O’Brien, επιβεβαίωσε ότι όλα τα ιατρικά τμήματα και νοσοκομεία δέχθηκαν επιστολή που τους ενημέρωνε ότι η νοσηλεία είναι δωρεάν για τους επιζώντες από νάρκες, ωστόσο κανείς επιζών δε νοσηλεύθηκε δωρεάν(16).

Εκτός των άλλων, υπάρχει και μεγάλη δόση φαισισμού από τη μεριά των επισήμων της Ε.Ε., που δεν χρηματοδοτούν εκεί που υπόσχονται. Σε ένα λόγο που εκφωνήθηκε στην Ευρωβουλή το 2005, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή για τις Εξωτερικές Σχέσεις και την Ευρωπαϊκή Πολιτική με τις Γείτονες Χώρες, ανέφερε τα ακόλουθα πολύ σημαντικά ποσά χρηματοδότησης για τη Στρατηγική Δράσης Ενάντια στις Νάρκες για τα έτη 2005-2007: «Η στρατηγική μας επηρεάζεται από έναν προϋπολογισμό ύψους 140 εκατομμύρια ευρώ. ...Αυτά τα χρήματα θα δαπανηθούν όχι μόνο για τη σήμανση, άρση και καταστροφή των ναρκών, αλλά επίσης και για την ανακούφιση των θυμάτων και την κοινωνικοοικονομική τους επανένταξη. Το γεγονός αυτό αποδεικνύει ότι η εξωτερική πολιτική της Ευρώπης βρίσκεται στο μεσοράνημά της όταν χρησιμοποιεί τα ευρύτερα της μέσα για να προάγει την ασφάλεια του ατόμου»(17).

Παρ’ όλα αυτά, αυτά τα χρήματα δεν δαπανήθηκαν από τότε για τη βοήθεια των θυμάτων από τις νάρκες στην Ελλάδα, με την ICBL (Διεθνής Καμπάνια για την Απαγόρευση των Ναρκοπεδίων) να λαμβάνει μόνο από 12 ως 17.000 € από την ελληνική κυβέρνηση για να τα χρησιμοποιήσει αναλόγως(18). Ένας επιζών από νάρκη θα πρέπει να περιμένει 11 χρόνια για το πρώτο του τεχνητό μέλος (που φυσικά δεν ωφελεί στις υπόλοιπες ιατρικές, ψυχολογικές και κοινωνικές του ανάγκες)(19), ενώ ελάχιστοι «τυχεροί» επιζώντες με την «ανθρωπιστική ιδιότητα του πρόσφυγα» έλαβαν σύνταξη αναπηρίας της τάξης των περίπου 270€ για κάθε δύο μήνες από τον Ιούλιο του 2009(20).

Η διατήρηση των μεταναστών χωρίς χαρτιά έξω από τα σύνορα με στρατιωτικά μέσα αποτελεί κήρυξη πολέμου εναντίον άοπλων πολιτών. Η εγκατάλειψή τους ώστε να πεθάνουν από αιμορραγία

στα ναρκοπέδια ή η λαθραία εγκατάλειψή τους στην τύχη τους στα τουρκικά σύνορα, λειτουργεί ως προειδοποίηση σε όσους επιθυμούν να διέλθουν τα σύνορα της Ε.Ε.(21). Και η απροθυμία των αρχών για προσβασιμότητά τους σε πραγματική βοήθεια αναπηρίας και υπηρεσίες όταν πέφτουν θύματα ναρκοπεδίων αποτελεί την άρνηση σε βασικά ανθρώπινα δικαιώματα. Είκοσι χρόνια μετά την πτώση του Τείχους του Βερολίνου, πρέπει να συνεχίσουμε τις προσπάθειές μας για κατάρρευση όλων των συνόρων που καταπατούν θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα.

Διαβάστε ακόμη:

http://www.proasyl.de/fileadmin/fm-dam/q_PUBLIKATIONEN/Beschwerde_gegen_Griechenland_10.11.2009.pdf

Louisa O’Brien, *Purging Greece of land mine scourge*, <http://www.ekathimerini.com>, 1/3/06

<http://www.icbl.org>

<http://omadadikigorwnenglish.blogspot.com/>

http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=en&article_id=358388

Επεξήγηση φωτογραφιών: Από εκδήλωση που οργανώθηκε από το Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες στη Λειψία (“Flüchtlingsrat Leipzig”) στις 2 Οκτωβρίου με θέμα: «Το κράτος της αστυνομίας πίσω από τα ναρκοπέδια», αποτελούμενη από φωτογραφίες, ταινίες, συζητήσεις και ομιλίες όχι μόνο για τα γερμανο-γερμανικά σύνορα του παρελθόντος, αλλά και για τα σύγχρονα σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Σε αυτό το άρθρο συμπεριλήφθηκαν πολλά στοιχεία που αναφέρθηκαν στην εκδήλωση και στο ετήσιο Παζάρι για τη Δημοκρατία (“Markt für Demokratie”), που διεξήχθη στις 9 Οκτωβρίου.

Το άρθρο γράφτηκε από την Emily Lebetzis σε συνεργασία με τη Flüchtlingsrat Leipzig

Περισσότερες πληροφορίες: <http://www.fluechtlingsrat-lpz.org>

Σημειώσεις:

1. Συγκεκριμένα, στη Γερμανία σημειώθηκαν συνολικά 40 θάνατοι από νάρκες, ανάμεσα στα θύματα αναφέρεται ένας Ανατολικογερμανός στρατιώτης και δύο Δυτικογερμανοί.
2. Μόνο το 2003-06, σύμφωνα με στοιχεία του Πανελλαδικού Δικτύου Αντιρατσιστικών και Μεταναστευτικών Οργανώσεων, σκοτώθηκαν επισημως 253 άτομα μόνο στα ελληνικά σύνορα: αριθμός που εκτιμάται πως είναι κατά πολύ μεγαλύτερος. (Ελλάδα:

253 νεκροί μετανάστες στα ναρκοπέδια του Έβρου, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, Αλεξανδρούπολη, 12/05/2007: http://archive.enet.gr/online/online_text/c=112,id=27656876 accessed 20.11.09).

3. Τα Ναρκοπέδια στην Ανατολική Ευρώπη: Ετοιμαζόμαστε για τη Συνάντηση στα Τίρανα για μια Νοτιοανατολική Ευρώπη Χωρίς Νάρκες, Τίρανα, Αλβανία, 7-9 Οκτώβρη, σελ. 2.

4. Περιγράφεται λεπτομερώς στο Κεφάλαιο 2 του: Αγωγή στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων Αναφορικά με τη μη Συμμόρφωση με τον Κοινοτικό Νόμο: Καταγγελλόμενο Κράτος-Μέλος: Ελλάδα, Ολλανδικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, Άμστερνταμ, 10 Νοεμβρίου 2009.

5. Δες: http://europa.eu/legislation_summaries/justice_freedom_security/free_movement_of_persons_asylum_immigration/133153_en.htm Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με πρόσφατες εξελίξεις βλ. Κεφ. 7 του Ολλανδικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες, 2009, ό.π.

6. Από το 2004, οι ελληνικές αρχές έχουν απορρίψει όλες τις αιτήσεις για άσυλο που έγιναν από πρόσφυγες που στάλθηκαν στην Ελλάδα από άλλα κράτη της Ε.Ε., χρησιμοποιώντας ως άλλοθι ένα προεδρικό διάταγμα που δηλώνει ότι μπορεί να απορριφθεί κάθε αίτημα προσώπου που αυθαίρετα εγκατέλειψε την εστία του, *Neue Recherchen und Dokumente zur Situation von Schutzsuchenden in Griechenland*, PRO ASYL, Φρανκφούρτη/ Μείν, Αύγουστος 2008, σελ. 3.

7. Έκθεση του Ελεγκτή Ναρκών (*Landmine Monitor*) 2009, <http://lm.icbl.org/lm/2009/countries/pdf/greece.pdf> σελ. 443

8. Τα Ναρκοπέδια στη Νοτιοανατολική Ευρώπη, 2009 ό.π., σελ. 3-4.

9. Έκθεση του Ελεγκτή Ναρκών 2009, ό.π., σελ. 446.

10. Έκθεση του Ελεγκτή Ναρκών 2009, ό.π., σελ. 443 - 444.

11. Βλ. Έκθεση του Ελεγκτή Ναρκών 2000, σελ. 769.

12. Το Άρθρο 7 της Συνθήκης της Οτάβα εκθέτει τα μέτρα διαφάνειας που πρέπει να ληφθούν. Ολόκληρο το κείμενο της Συνθήκης εδώ: <http://www.icbl.org/index.php/icbl/Treaties/MBT/Treaty-Text-in-Many-Languages/English>.

13. Δελτίο Τύπου, Γραφείο του Επιτρόπου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, Τομέας Επικοινωνίας, Αριθμ. Πρωτ.: 082a09, Στρασβούργο, 04.02.2009, <http://www.coe.int/defaultEN.asp>.

14. Η οργάνωση Human Rights Watch βρήκε αποδείξεις για τη συστηματική φύση των μυστικών εκδιώξεων από τη συνοριακή περιοχή του Έβρου στις αναφορές της για το 2008 και το 2009. Βλέπε: *Human Rights Watch World Report 2009*: http://www.hrw.org/en/world-report-2009/european-union#_Greece_1.

15. Louisa O'Brien, «“Μα πώς να φύγω; Δεν έχω πόδια” – μία ελληνική καμπάνια για τους επιζώντες των ναρκών», <http://www.irt.org.uk/2005/january/ak000011.html>, 20 January 2005.

16. Συνέντευξη μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με τη Louisa O'Brien που έγινε από τη συγγραφέα του άρθρου, 22-26 Σεπτεμβρίου 2009.

17. Περίληψη: Λόγος που εκφωνήθηκε από την Dr Benita Ferrero-Waldner, Ευρωπαία Επίτροπος για τις Εξωτερικές Σχέσεις και την Ευρωπαϊκή Πολιτική με τις Γείτονες Χώρες, “Ένας Κόσμος Χωρίς Νάρκες”, Ευρωβουλή (Στρασβούργο), 6 Ιουλίου 2005: http://www.europa-eu-un.org/articles/en/article_4865_en.htm

18. Συνέντευξη μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με τη Louisa O'Brien που έγινε από τη συγγραφέα του άρθρου, ό.π.

19. Συνθήκη της Οτάβα 6.3: Κάθε κράτος που αποδέχεται τους όρους της συνθήκης θα δέχεται βοήθεια για τη φροντίδα και την αποκατάσταση, καθώς και για την κοινωνική και οικονομική επανένταξη όλων των θυμάτων από νάρκες, και επιπλέον βοήθεια για προγράμματα επαγρύπνησης σχετικά με τις νάρκες. Τέτοια βοήθεια μπορεί να παρασχεθεί, μεταξύ άλλων, μέσω του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, άλλων διεθνών, τοπικών ή εθνικών οργανώσεων ή ιδρυμάτων, της Διεθνούς Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού, του Εθνικού Ερυθρού Σταυρού, της Ερυθράς Ημισελήνου και των Διεθνών Ομοσπονδιών της, Μ.Κ.Ο., ή σε μία διμερή βάση. Ακόμα και αν αυτό το «μεταξύ άλλων» απαλλάσσει τις κυβερνήσεις από κάθε ευθύνη, το ερώτημα παραμένει: πού πήγαν αυτά τα κονδύλια;

20. *Landmine Monitor Report 2008*, <http://lm.icbl.org/index.php/publications/display?url=lm/2008/countries/greece.html>, accessed: 23.11.09.

21. Ένας Μαροκινός που βρέθηκε στον ποταμό του Έβρου στις 29 Μαΐου του 2008, με το γνωστό τρόπο, νύχτα σε καΐκι, ανέφερε τι συνέβη με την άφιξή του στην τουρκική πλευρά του ποταμού: «Όταν φτάσαμε στην τουρκική πλευρά, όλοι άρχισαν να τρέχουν, αλλά εγώ έπρεπε να βαδίσω αργά γιατί ήμουν με ένα φίλο που είχε τραυματιστεί στο πόδι. Οι στρατιώτες μάς εντόπισαν και μας διέταξαν να σταματήσουμε, έτσι και κάναμε. Αλλά ένας στρατιώτης ήταν πολύ νέος με χτύπησε στο γόνατο με το κοντάκι του και στη συνέχεια έβαλε το όπλο του στο λαιμό μου. Από κει μας οδήγησαν στη στρατιωτική βάση της χωροφυλακής.», “Κολλημένοι σε μία Περιστρεφόμενη Πόρτα: Ιρακινοί και Άλλοι Αιτούντες Άσυλο και Πρόσφυγες στην Ελληνοτουρκική Είσοδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης”, *Human Rights Watch, Νέα Υόρκη, Νοέμβριος 2008, σελ. 48*.

ΜΑΣΤΙΓΙΟ ΚΑΙ ΚΑΡΟΤΟ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Ο Μιχάλης και το αμπέλι

«Ξέφραγο αμπέλι»: Η φράση –χάρη και στον λαϊκό της χαρακτήρα– διαπερνά εγκάρσια σχεδόν όλο το νεοελληνικό πολιτικό φάσμα και ταυτόχρονα καθορίζει καταλυτικά το περιεχόμενο της κρατικής πολιτικής απέναντι σε όσους εισβάλλουν στο “εθνικό χωράφι” και συνήθως θα πρέπει να πάνε «σαν το σκυλί στ’ αμπέλι (υπέρ πίστεως και πατρίδος)». Μπορεί στην Ημαθία να φυτρώνουν κυρίως ροδακινιές αλλά ο Μιχ. Χρυσοχοϊδης δεν νοιάζεται, οπότε κατά τη διάρκεια της δίμηνης παρουσίας του στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης φρόντισε να μας αποδείξει, λόγω και έργω, τι σημαίνει η φράση. Αρχικά, στις 19.11 ανακοινώνοντας ότι ιδρύεται διακλαδικό όργανο «για την αντιμετώπιση όχι μόνο της εισόδου αλλά και της εξόδου λαθρομεταναστών» από τα λιμάνια Πάτρας-Ηγουμενίτσας με υπεύθυνους τους αρχηγούς του Λιμενικού και της Αστυνομίας και το σύμβουλό του, Φ. Νασιάκο (πρώην αρχηγός ΕΛ.ΑΣ.). Ύστερα, (25.11), όταν παρουσιάζοντας την κυβερνητική απόπειρα να απο-αστυνομικοποιηθεί το καθεστώς χορήγησης πολιτικού ασύλου στους πρόσφυγες (η “φύλοξενη” Ελλάδα το 2008 ικανοποίησε μόλις το 0,05% των αιτήσεων –το χαμηλότερο ποσοστό στην ΕΕ– ενώ εκκρεμούν πάνω από 40.000 αιτήσεις), έθεσε ως έναν άξονα της πολιτικής ώστε να επιτευχθεί κάτι τέτοιο, το «να μην γίνει η Ελλάδα ξέφραγο αμπέλι».

Πρακτικά, κάτι τέτοιο σημαίνει περισσότερους αστυνομικούς ελέγχους σε θαλάσσια-χερσαία σύνορα και το μητροπολιτικό χώρο, όπως έκανε το προηγούμενο διάστημα: μπορεί να αποφασίστηκε μέσα Οκτώβρη να αποφυλακιστούν περί τους 1.200 μετανάστες κρατούμενοι σε αστυνομικά τμήματα (τι ακολούθησε μετά –π.χ. απέλαση– είναι άγνωστο...), παρόλα αυτά είναι απροσδιόριστος ο αριθμός όσων μεταναστών συνεληφθησαν στη διάρκεια των εκσυγχρονισμένων, μητροπολιτικών επιχειρήσεων-“αρετή” στο αθηναϊκό κέντρο και αλλού.

Η πολιτική “μαστίγιου και καρότου”, κάτω από τη γενική αρχή της “μηδενικής ανοχής”, χρειάζεται και το κατάλληλο επικοινωνιακό περιτύλιγμα: «Ο πρόσφυγας που ζητάει πολιτικό άσυλο, έχει ισχυρό συμβολισμό για εμάς» είπε ο υπουργός επισκεπτόμενος στα Προπύλαια Ιρανούς πολιτικούς πρόσφυγες οι οποίοι από τις 19 Οκτωβρίου προχώρησαν σε απεργία πείνας ζητώντας άσυλο, μόνο που δεν ξεκαθάρισε ακριβώς ούτε το εμείς (η ελληνική κυβέρνηση ή οι ΗΠΑ π.χ. που ενδιαφέρονται για τις εξελίξεις στο Ιράν) ούτε το εάν πριν αποκτήσουν το καθεστώς του ασύλου, οι πρόσφυγες θα πρέπει να θέτουν τη ζωή τους σε άμεσο κίνδυνο.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, τα περιστατικά αστυνομικής βαρβαρότητας σε βάρος μεταναστών δεν έπαψαν τον περασμένο μήνα ενώ συνέχισαν τη δολοφονική τους δράση παρακρατικοί μηχανισμοί, με τη συγκάλυψη, αν όχι προτροπή, της αστυνομίας. Στις 7.11, αστυνομικοί του Α.Τ. Μητροπόλεως, κατά τη διάρκεια αστυνομικού ελέγχου, ξυλοκόπησαν Αφγανούς πρόσφυγες στο κέντρο της Αθήνας, όπως καταγγέλλει η «Κίνηση ενάντια στον ρατσισμό και τη φασιστική απειλή». Στα Χανιά στις 17.11 άγνωστοι επιτέθηκαν με πέτρες και ξύλα εναντίον μεταναστών, χωρίς ευτυχώς να υπάρξουν τραυματισμοί. Στις 23.11, συμμορία περίπου 40 ατόμων επιτέθηκε σε καταστήματα αράβων μεταναστών στο Ν. Κόσμο και η αστυνομία όταν έφτασε εκ των υστέρων συνέλαβε τα θύματα! Στην Κόνιτσα, εξάλλου, στις 10.11, περίπου 40 ανήλικοι μετανάστες έφυγαν από το κρατικό κέντρο όπου διαμένουν διαμαρτυρόμενοι, σύμφωνα

με την επίσημη εκδοχή, για το ότι καθυστερούσαν επί μήνες τα χρήματα που τους δίνονται ως ελάχιστη ημερήσια αποζημίωση σε μία κωμόπολη όπου κάποιοι κάτοικοι δεν καλοβλέπουν τη διαμονή των παιδιών εκεί. Το υπουργείο Υγείας, το κέντρο παιδικής μέριμνας αρρένων και μία ΜΚΟ, ονόματι Δήμητρα, έχουν την ευθύνη για το συγκεκριμένο κέντρο και διαχειρίζονται τα ευρωπαϊκά κονδύλια που δίνονται για τη λειτουργία του. Τέτοιες βιτρίνες κρατικής μέριμνας με σαφή διάθεση φιλανθρωπίας δεν μπορούν να αποκρύψουν τον κοινωνικό αποκλεισμό προσφύγων-μεταναστών.

ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ αντικείμενο ασκήσεων φιλανθρωπίας και πεδίο δοκιμής των κατασταλτικών πολιτικών, οι μετανάστες χρειάζονται για να συμβάλλουν με τη φθηνή και ανασφάλιστη εργασία τους στην παγκόσμια “ανάπτυξη”, στη μεγέθυνση του ΑΕΠ δηλαδή. Η συμβολή τους στα κέρδη των αφεντικών συζητήθηκε στο 3ο Παγκόσμιο Φόρουμ του ΟΗΕ για τη «Μετανάστευση και την Ανάπτυξη» που έγινε, αρχές Νοέμβρη, στην Αθήνα και ορισμένα στοιχεία είναι αποκαλυπτικά: ο Διεθνής Οργανισμός Εργασίας (ΔΟΕ) «υποστηρίζει τη διευκόλυνση των νόμιμων οδών μετανάστευσης, επειδή τα εμπόδια έχουν ανθρώπινο κόστος –αυξάνοντας τους κινδύνους– και οικονομικό, ενισχύοντας τα παράνομα κυκλώματα διακίνησης ανθρώπων» (Ελευθεροτυπία, 5.11), άρα το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο ωφελείται από έναν καλά οργανωμένο μηχανισμό ελέγχου της μεταναστευτικής ροής με υλικά την κατασταλτική και νομοθετική θωράκιση που προσφέρει απλόχερα το κράτος.

Σύμφωνα, μάλιστα, με ένα από τα συμπεράσματα της συνόδου, τα μεταναστευτικά ρεύματα προς την Ευρώπη δεν έχουν αυξηθεί τα τελευταία χρόνια, οπότε οι κραυγές περί “ξέφραγου αμπελιού” στοχεύουν, επιγραμματικά, κάπου αλλού: στην κατασκευή φοβικού κλίματος ενάντια στους μετανάστες με πρόσχημα την ύφεση κερδοφορίας των επιχειρήσεων, στην ολοκληρωτική διαχείριση του δημόσιου μητροπολιτικού χώρου (πλατείες, γειτονιές) από τις αστυνομικές δυνάμεις, στη συντήρηση ενός καθεστώτος θεσμικής ημι-παρanoiίας σε βάρος των μεταναστών (νόμιμοι - μη νόμιμοι - προσωρινοί, κ.λπ.) σε συνδυασμό πάντα με την οικονομίστικη αντίληψη περί ωφέλιμης μετανάστευσης όπως διατυπώνεται σε συνόδους όπως αυτή της Αθήνας. Όσο για τη δέσμευση του Γ. Παπανδρέου, στις εργασίες της συνόδου, ότι θα χορηγηθεί η ελληνική ιθαγένεια στα παιδιά των μεταναστών που γεννιούνται εδώ, παραμένει αμφίβολη: δεν ξέρουμε πόσους θα αφορά ενώ φυσικά δεν γνωρίζουμε και εάν ρώτησε το Μιχάλη και τους λοιπούς αμπελοφύλακες του “εθνικού” αίματος...

Γ. Παπαχριστοδούλου

Losotras-Ομάδα Αποδόμησης Φύλου

Με τον όρο **κοινωνικό φύλο (gender)** περιγράφονται το σύνολο των τρόπων με τους οποίους **η κοινωνία αντιμετωπίζει το ανθρώπινο σώμα καθώς και οι συνέπειες αυτής της αντιμετώπισης στην προσωπική και κοινωνική μας ζωή**. Τα σώματα και κατ' επέκταση τα άτομα, μέσα από τη διαδικασία της κοινωνικοποίησης υιοθετούν ρόλους, πρότυπα και χαρακτηριστικά τα οποία ορίζουν την κοινωνική συμπεριφορά σε σχέση με την αναπαραγωγική διαφορά. Έτσι δεν μιλάμε για την παλιότερη διάκριση σε βιολογικό/κοινωνικό, **αλλά για μια κοινωνική κατηγοριοποίηση σε «ανδρικό» και «γυναικείο» η οποία σαν δομή ορίζει και διαπερνά τις κοινωνικές μας σχέσεις, με το «γυναικείο» να θεωρείται υποδεέστερο του «ανδρικού» στην πλειοψηφία των περιπτώσεων.**

Τα χαρακτηριστικά αυτά αποτελούν κοινωνικές κατασκευές, δημιουργήματα αιώνων πατριαρχίας, ενδείξεις μιας κοινωνίας που διέπεται από εξουσιαστικές σχέσεις. Πρόκειται για τους ρόλους που καλούμαστε να παίξουμε στο παιχνίδι της κοινωνικής συναναστροφής. **Ρόλοι διαποτισμένοι από τα πρότυπα της αρρενωπότητας ή της θηλυκότητας, που εντέλει καθορίζουν όλες τις εκφάνσεις της κοινωνικής αλλά και της προσωπικής μας ζωής.** Η εργασία μας, οι διαπροσωπικές μας σχέσεις, η σεξουαλικότητά μας, το εύρος των δυνατοτήτων και των επιθυμιών μας, όλα διαμορφώνονται με βάση τις επιταγές των εκάστοτε κοινωνικών προτύπων για τα φύλα.

Θεωρώντας απαραίτητη τη ρήξη με κάθε είδους εξουσιαστικούς και καταπιεστικούς θεσμούς και **με βασικές αρχές την αντι-ομοφοβία, τον αντι-σεξισμό και την αντι-πατριαρχία, μέσα από αμεσο-δημοκρατικές και αντι-πατριρχικές διαδικασίες** είμαστε πρόθυμοι να διακηρύξουμε πως **είμαστε όλες queer**, θέλοντας να τονίσουμε πως δεν αναγνωρίζουμε στην ανθρώπινη φύση καμία σεξουαλική κατεύθυνση ή προσανατολισμό, κανέναν προκατασκευασμένο κοινωνικό ρόλο, καμία ετικέτα. Γκέι, λεσβίες, ετεροφυλόφιλες, αμφιφυλόφιλες, είναι ορισμοί που περιχαράκωνουν και δεν περιγράφουν τη σεξουαλικότητά μας. **Είμαστε αυτό που είμαστε.** Χρησιμοποιούμε το θηλυκό πρόσωπο για να τονίσουμε την αντίδρασή μας στην εξουσιαστική χρήση του αρσενικού προσώπου στη γλώσσα, η οποία εκφράζεται και μεταφέρεται σαν εξουσιαστική δομή και στην καθημερινότητά μας.

Σκοπός μας είναι να εντοπίσουμε τις κοινωνικές κατασκευές γύρω από το φύλο, να ανιχνεύσουμε και να αναπτύξουμε έναν προβληματισμό πάνω σε αυτές και να προσδιορίσουμε τις μορφές δράσης και έκφρασης που θα συντελέσουν στην αποδόμησή τους. **Στρεφόμεστε ενάντια στην πατριαρχία, που έχει επιβάλει στα πρόσωπα και στα σώματά μας ένα περιοριστικό και καταπιεστικό φάσμα που επισκιάζει την ύπαρξη της καθεμιάς μας. Ανιχνεύουμε τις διεξόδους προς την απελευθέρωση του μυαλού και του σώματός μας, έχοντας πάντα ως καλύτερο στόχο την κοινωνική απελευθέρωση.**

**Losotras
Ομάδα Αποδόμησης Φύλου**

Η ομάδα Losotras συναντιέται κάθε 1η και 3η Πέμπτη του μήνα στις 7μμ στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Nosotros, Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια

«Η πατριαρχία σε αυτή την κοινωνία τελειώνει στα μπουρδέλα, αρχίζει στα σχολεία»

Την Τετάρτη 25 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε πορεία στο κέντρο της Αθήνας ενάντια στην Βία κατά των γυναικών. Με κεντρικό σύνθημα το «Δεν Σωπαίνο» γυναίκες ομάδες, ομάδες φύλου και ανθρωπιστικές οργανώσεις συγκρότησαν τη Φεμινιστική Πρωτοβουλία της 25^{ης} Νοεμβρίου 2009. Σε ανακοίνωσή τους αναφέρουν: «Οι δολοφονίες και οι βιασμοί γυναικών ήταν ανέκαθεν η κορυφή του παγόβουνου και αποτελούσαν την πιο βάρβαρη μορφή επιβολής της ανδρικής εξουσίας πάνω στα σώματα των γυναικών, σε ένα πατριαρχικό σύστημα βίας, εκμετάλλευσης και καταπίεσης... επιπλέον το trafficking έχει εξελιχθεί στην 3^η πιο κερδοφόρα επιχείρηση παγκοσμίως... Η βία που υφίσταται η γυναίκα είναι καθημερινή και πολύμορφη, στο σπίτι, στη δουλειά, στο δρόμο... είναι τόσο η ίδια η βία όσο και η υποψία της που εμποδίζει από την ισότιμη συμμετοχή στο δημόσιο χώρο, της στερεί τη νύχτα, την καθηλώνει».

Η περίπτωση της Κωνσταντίνας Κούνεβα, της Κατερίνας Γκουλιώνη και της γυναίκας που ακρωτηριάστηκε στην Καλαμάτα από τον πρώην σύντροφό της είναι λίγες από τις περιπτώσεις που μάθαμε. Για τις περίπου 35 δολοφονίες γυναικών από τον πρώην ή νυν σύντροφό τους τους τελευταίους 17 μήνες, μάθαμε επίσης λίγα. Για τις χιλιάδες άλλες γυναίκες που βιάζονται και κακοποιούνται καθημερινά, δεν θα μάθουμε τίποτα.

Στόχος της συγκέντρωσης και των άλλων δραστηριοτήτων που προγραμματίστηκαν ήταν να τεθεί το ζήτημα της βίας στην κοινωνική του βάση και να πιάσει να είναι αθέατη η ενδοοικογενειακή βία και η βία λόγω φύλου. Αυτό εκφράστηκε και από τα συνθήματα που ακούστηκαν στην πορεία όπως: «η απελευθέρωση δεν λύνεται με νόμους, σπάμε τη σιωπή και βγαίνουμε στους δρόμους» και «η πατριαρχία σ' αυτή την κοινωνία τελειώνει στα μπουρδέλα, αρχίζει στα σχολεία».

Η 25^η Νοεμβρίου δεν αποτελεί μια ημέρα «μνήμης», είναι η κάθε μέρα δράσης και αμφισβήτησης των εξουσιαστικών δομών που εκφράζονται με την έμφυλη βία

Χούσου Μαριάννα

Το υπουργείο «Περιβάλλοντος» υπογράφει το θάνατο του Αχελώου

Οι πρόσφατες δηλώσεις της υπουργού Περιβάλλοντος και Κλιματικής Αλλαγής επιβεβαιώνουν τη θέση της Πανελλαδικής Κίνησης ενάντια στην Εκτροπή του Αχελώου, ότι αυτό το φαραωνικό έργο είναι πάνω από όλα έργο πολιτικής σημασίας και όχι αρδευτικής, ενεργειακής ή ό,τι άλλου έχει εφευρεθεί στην 25χρονη διαδρομή του.

Το μεγαλύτερο έργο διευθέτησης υδάτων που σχεδιάστηκε ποτέ στην Ελλάδα και ταυτόχρονα η πλέον καταστροφική παρέμβαση στο περιβάλλον, δυστυχώς, πρώτα αποφασίστηκε και κατόπιν αναζητήθηκε η χρησιμότητά του. Αυτό αποδεικνύει η αλλαγή του προσδιορισμού της χρησιμότητάς του τουλάχιστον τρεις φορές έως τώρα.

Η μοναδική προσπάθεια αιτιολόγησης του έργου από οικονομικής πλευράς είναι τα χρήματα που έχουν σπαταληθεί έως τώρα. Καμιά μελέτη δεν υπάρχει που να υποδεικνύει αντιστοιχία του συνολικού κόστους (4 δισ. ευρώ) και της οικονομικής του απόδοσης. Βεβαίως το περιβάλλον δεν είναι οικονομικό μέγεθος. Είναι μέγεθος κοινωνικό, είναι η αναγκαστική συνθήκη επιβίωσης των τοπικών κοινωνιών σε ένα βάθος χρόνου που η καιροσκοπική αντίληψη του κράτους και των εταιριών δεν μπορεί να προσεγγίσει.

Η έγκριση των περιβαλλοντικών όρων και η χωροθέτηση της εκτροπής του Αχελώου με νόμο της Βουλής (3481/06) από τον κ. Σουφλιά θεωρήθηκε από ένα κομμάτι του πολιτικού συστήματος –αλλά και από έγκριτους επιστήμονες– αυθαίρετη και χωρίς καμιά αρμοδιότητα. Παρ' όλα αυτά, η σημερινή κυβέρνηση κρατά και χρησιμοποιεί τον προσανατολισμό του νόμου ως βάση για οποιαδήποτε συζήτηση.

Η πολιτική σημασία του έργου (πολιτικό πρόταγμα - εκλογικές περιφέρειες της Θεσσαλίας - πολιτικά γραμμάτια των κατασκευαστικών εταιριών - ενεργειακός ανταγωνισμός) μας προκαλεί να θέσουμε τα εξής ερωτήματα προς την υπουργό περιβάλλοντος κ. Μπιρμπίλη:

Γνωρίζει η κ. Μπιρμπίλη ότι τα μεγάλα φράγματα δεν θεωρούνται από καμιά σοβαρή μελέτη Αναανεώσιμες Πηγές Ενέργειας; Επίσης γνωρίζει ότι τα μεγάλα φράγματα συμβάλλουν στο φαινόμενο του θερμοκηπίου με εκπομπές μεθανίου και επηρεάζουν το μικροκλίμα;

Γνωρίζει η κ. Υπουργός ότι η ισχύς των 160MW του ΥΔΗ Μεσοχώρας θα μειώσει την ισχύ των επόμενων φραγμάτων του Αχελώου (Κρεμαστών, Καστρακιού, Στράτου), και γι' αυτό το λόγο η ΔΕΗ το 1996 ζήτησε αποζημιώσεις από το ελληνικό κράτος ύψους 146 δισ. δρχ; Αυτό δεν αποδεικνύει ότι η λειτουργία του ΥΔΗ Μεσοχώρας δεν έχει καμία ενεργειακή σημασία για τη χώρα;

Αν η κατασκευή ενός αχρείαστου φράγματος από ενεργειακής πλευράς (εφόσον το αποδεσμεύσουμε από τα έργα της εκτροπής) προσέφερε θέσεις εργασίας γιατί η καταστροφή του δεν θα μπορούσε να προσφέρει τα ίδια οφέλη;

Γνωρίζει η κ. Μπιρμπίλη ότι η υπεράσπιση, σήμερα, του ΥΔΗ φράγματος Μεσοχώρας από τη ΔΕΗ εντάσσεται στον ανταγωνισμό των εταιρικών λόμπι της ενέργειας μετά την απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας αλλά και του ανταγωνισμού για τον έλεγχο των νερών;

Μπορεί η κ. Υπουργός να μας διευκρινίσει τι εννοεί «αναγκαίες ποσότητες των νερών του Αχελώου» και πώς αυτές καθορίζονται με ορθολογισμό από έναν φορέα διαχείρισης υδάτων όταν ανάλογοι φορείς σήμερα δεν μπορούν να αποτρέψουν για παράδειγμα τη συρρίκνωση της λιμνοθάλασσας Μεσολογγίου ή την καταστροφή του Αμβρακικού;

Θεωρεί η κ. Μπιρμπίλη ότι η προσδοκώμενη ισχύς των 160MW του ΥΔΗ φράγματος είναι αρκετή για να παρακάμψουμε την άρνηση των κατοίκων της Μεσοχώρας να εγκαταλείψουν τη γη τους και να διαγράψουν τη μνήμη τους; Είναι τέτοια η ανάγκη των 160MW ώστε να δικαιολογεί την καταστροφή των οικοσυστημάτων της Νότιας Πίνδου καθώς και της πολιτισμικής μας κληρονομιάς;

Γνωρίζει η κ. Μπιρμπίλη ότι όποιες παρεμβάσεις στον Άνω ρου του Αχελώου θα είναι η ταφόπλακα του μυθικού ποταμού; Γιατί χωρίς Άνω ρου, ποτάμι δεν υπάρχει!

Γνωρίζει η κ. Μπιρμπίλη ότι η σημερινή παροχή νερού στην κοίτη του ποταμού είναι κατά πολύ μικρότερη από αυτή που παίρνει υπόψη της η μελέτη που ενέκρινε ο νόμος Σουφλιά;

Τέλος, ένα ερώτημα για τους όψιμους υποστηρικτές του κινήματος κατά της εκτροπής:

Γνωρίζουν ότι η λειτουργία του ΥΔΗ φράγματος Μεσοχώρας με χαμηλότερη στάθμη της λίμνης δεν αποτρέπει ούτε στο ελάχιστο την καταστροφή του οικοσυστήματος της Νότιας Πίνδου;

Είμαστε ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου, είμαστε ενάντια στα φράγματα-τέρατα Μεσοχώρας και Συκιάς. Ο λόγος δεν είναι άλλος παρά η οικονομική και πολιτισμική επιβίωση και διαβίωση των τοπικών κοινωνιών που ζουν με και από τον μεγάλο ποταμό. Όχι για τα επόμενα 40 χρόνια (τόσο υπολογίζεται ότι είναι χρόνος ζωής των φραγμάτων), αλλά και για τα παιδιά μας, τα παιδιά των παιδιών μας και τις επόμενες γενιές.

Στον σύγχρονο πόλεμο του νερού υπάρχουν δύο πλευρές. Από τη μία είναι τα συμφέροντα των εταιριών και της πολιτικής του καιροσκοπισμού. Από την άλλη είναι τα συμφέροντα της κοινωνίας. Ή θα είναι κάποιος με τη μια πλευρά ή με την άλλη και η κ. Υπουργός θα πρέπει να διαλέξει. Δεν μπορεί να είναι και με τις δύο.

**ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΧΕΛΩΟΥ**

Κοινωνία

ενάντια στο κράτος του κεφαλαίου

Στην αρχή του 21ου αιώνα, διαπιστώνουμε με πλήρη βεβαιότητα την ανάνδυση ενός νέου πολύμορφου αντιεξουσιαστικού-ελευθεριακού κινήματος των πόλεων, με χαρακτηριστικά που του προσδίδουν ιδιαίτερα ισχυρή δυναμική.

Αναλύοντας τα χαρακτηριστικά αυτά, αντιλαμβανόμαστε καταρχάς την ιστορική σύνδεση με τα αναρχικά-ελευθεριακά ρεύματα των αρχών του 20ου αιώνα, την κληρονομιά των καταστασιακών του Μάη του '68, την κυτταρική μνήμη των κινημάτων πόλης περασμένων δεκαετιών και τελικά το ισχυρό αποτύπωμα της Κοινωνικής ριζοσπαστικής Οικολογίας. Τα νεοαναρχικά κινήματα, χαρακτηρίζονται από την ιδιαίτερη κοινωνικότητα, που αναπτύσσεται μεταξύ αυτών και ενεργών πολιτών στις γειτονιές, χωρίς την ιδιαίτερη διάκριση της πολιτικής ταυτότητας, που παλαιότερα αποτελούσε σημείο τριβής.

Παρατηρούμε ότι η επικοινωνία των Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών, με τον κοινωνικό περίγυρο, στα πεδία δράσης τους είναι πιο άμεση σήμερα και πιο εξισωτική, οδηγώντας σε ισχυρές κοινωνικές συμμαχίες που αναδεικνύουν στόχους διεκδίκησης, περισσότερο καθημερινούς, σημαντικά αναγκαίους, για τη διαβίωση στις πόλεις. Στους στόχους αυτούς συγκαταλέγεται η διεκδίκηση δημόσιων ελεύθερων χώρων πολιτισμού, πράσινου, επικοινωνίας και δημιουργίας.

Αναδεικνύουν την ανάγκη αυτοοργάνωσης της απλής αλλά εξίσου σημαντικής καθημερινότητας, που μπορεί να περιλαμβάνει από τη συλλογική κουζίνα σ' έναν κατειλημμένο ελεύθερο χώρο, έως τη συντροφική καλλιέργεια λαχανικών σε κήπους της πόλης, το ψήσιμο του ψωμιού ή την εκμάθηση παραδοσιακών τεχνών, την παραγωγή πολιτισμού.

Καμία απ' τις δραστηριότητες αυτές των νέων αντιεξουσιαστικών κινήματων, δεν θα φάνταζε πριν μερικά χρόνια ως αναγκαία, όταν οι προτεραιότητες ήταν κυρίως και μόνον η αντικατασταλτική πολιτική.

Και συγκεκριμένα η αντίσταση στις επιλογές του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης.

Σήμερα, τα σύγχρονα ελευθεριακά κινήματα, χωρίς να έχουν χάσει φυσικά το ισχυρό αντανάκλαστικό της αντίστασης στις φασιστικές επιλογές των παλαιών και νέων μεθόδων κατασταλτικής πολιτικής, των «δημοκρατικά» εκλεγμένων δικτατοριών, αναδεικνύουν ταυτόχρονα το δημιουργικό κομμάτι του νέου κοινωνικού αναρχισμού, που συνδέει τα ουτοπικά οράματα με τη διεκδίκηση της πλέον καθαρής και υγιούς συμβίωσης του ανθρώπου με το περιβάλλον του, δημιουργώντας αληθινές σχέσεις αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας με μετανάστες ή και ομάδες γηγενούς πληθυσμού που υφίστανται διάκριση ή καταπίεση από την όποια εξουσία.

Χαλαρώνοντας μάλιστα το σκληρό ιδεολογικό πλαίσιο παλαιότερων εποχών και φεύγοντας από την περιχαράκωση των ιδεοληψιών και τον απομονωτισμό, τα νέα αντιεξουσιαστικά κινήματα διαθέτουν σήμερα την καθαρότητα των προθέσεων και την τιμιότητα των πράξεων, που θα τα ορίσει ως την πλέον υπολογίσιμη κοινωνική δύναμη, όπως απέδειξε και ο περασμένος Δεκέμβρης.

Μια ακόμα σημαντική διάσταση των κινήματων αυτών είναι η ουσιαστική ρήξη με τους βασικούς πυλώνες της εξουσίας, δηλαδή το κράτος και το κεφάλαιο. Αυτοθεσμιζοντας την καθημερινότητα, εκπαιδεύοντας στην αυτοκυβέρνηση εαυτών και αλλήλους, μέσα από τις αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις και λειτουργίες των απελευθερωμένων κοινωνικών χώρων, δημιουργούν μικρής κλίμακας μοντέλα Αναρχίας, ελεύθερες ζώνες σκέψης και δράσης έξω από τις εξουσιαστικές δομές. Αυτές οι νησίδες ανυποταξίας μειώνουν το ζωτικό χώρο της κυριαρχίας, σηματοδοτώντας παράλληλα και τον βαθιά ριζοσπαστικό κοινωνικό μετασχηματισμό, που ήταν και είναι η ουσία της αληθινής επαναστατικής προοπτικής.

Ο κοινωνικός καταλύτης όλων αυτών των διεργασιών ήταν και θα

είναι οι αναρχικοί και οι αντιεξουσιαστές, που σήμερα διαθέτουν την ωριμότητα εκείνη που επιτρέπει το συγχρονισμένο βηματισμό με την εποχή και τα προβλήματά της. Η επαπειλούμενη περιβαλλοντική καταστροφή του πλανήτη, τις συνέπειες της οποίας βιώνουμε σήμερα με κλιματικές αλλαγές που οδηγούν στη χειρότερη παγκόσμια φυσική κρίση, τροχιοδρομεί την πορεία των ελευθεριακών κινήματων οδηγώντας στην τελική ρήξη με τον πολιτισμό της εκμετάλλευσης ανθρώπου και φύσης.

Οι σύγχρονες μητροπόλεις, που είναι και το καλύτερο πεδίο εφαρμογής της κυριαρχίας, είναι πλέον και ο χώρος που επιτρέπει την άνθηση του νέου κοινωνικού Αναρχισμού, που ξεπερνά το ρόλο της κοινωνικοπολιτικής αμφισβήτησης και οργανώνει το λόγο και τη σκέψη σε προτάσεις και θέσεις σε μια διαδικασία συνεχούς θετικού πειραματισμού και εφαρμογής.

Η δημιουργία κοινοπρακτικών συνεταιρισμών καταναλωτών-παραγωγών, είναι μια από τις βασικές διαδικασίες που επιτρέπουν το ριζοσπαστικό μετασχηματισμό της σύγχρονης κοινωνίας, ανατρέποντας τις εμπορευματικές καπιταλιστικές σχέσεις, επανακαθορίζοντας και τις διατροφικές ανάγκες του ανθρώπου και το μοντέλο της γεωργίας, προτείνοντας την αποβιομηχάνισή της, την οργανικότητα, τη σμίκρυνση των μεγεθών της, την αυτάρκεια και την οριζόντια οργάνωσή της.

Στη διαδικασία της δημόσιας διαβούλευσης για το χαρακτήρα της αντίστασης στα διατροφικά και παραγωγικά πρότυπα της κυριαρχίας, από το χώρο αυτό της «Βαβυλωνίας», θα φιλοξενηθεί η άποψη του Βασίλη Κορολή, συντρόφου που συμμετέχει στο Κοινωνικό κέντρο του Ναυπλίου, όπου πραγματώνεται το εγχείρημα ενός οριζόντια οργανωμένου κοινοπρακτικού συνεταιρισμού καταναλωτών-παραγωγών.

Γιώργος Φούφας
μέλος της Ελευθεριακής Κίνησης Βιοκαλλιεργητών

«Ομάδα ομαδικών και αλληλεγγύων παραγγελιών»

Δεδομένου ότι στη συγκεκριμένη στήλη γίνεται μια απόπειρα καταγραφής όσων πειραματισμών έχουν αρχίσει να πραγματοποιούνται τελευταία στην επαρχία γύρω από το ζήτημα της εναλλακτικής συνεταιριστικής οργάνωσης των καταναλωτών, προσωπικά θεωρώ σημαντικό μαζί με τις υπόλοιπες αντίστοιχες προσπάθειες να γίνει και μια σύντομη αναφορά στην περίπτωση της «Ομάδας ομαδικών και αλληλεγγύων παραγγελιών» που δημιουργήθηκε στο Ναύπλιο πριν από λίγους μήνες. Να ξεκαθαρίσω εξ αρχής πως σε καμία περίπτωση δεν μιλάω ως εκπρόσωπος της ομάδας αλλά μιλάω εν ονόματί μου και μόνο.

Η προσπάθεια αυτή συνδέεται άμεσα με το Κοινωνικό Κέντρο Ναυπλίου το οποίο κατά τη γνώμη μου συγκεντρώνει ό,τι καλύτερο άφησε ο Δεκέμβρης και οι κατοπινές κινητοποιήσεις στην πόλη (όπως για παράδειγμα οι ανοιχτές συνελεύσεις). Μετά από πρωτοβουλία της διαχειριστικής συνέλευσης του Κέντρου (η οποία είναι ανοιχτή στον καθένα που επιθυμεί να συμβάλει) πραγματοποιήθηκαν δύο εκδηλώσεις. Μια στις αρχές του καλοκαιριού στην πλατεία του Αγίου Κων/νου δίπλα από το χώρο του Κέντρου όπου μίλησαν μέλη του εναλλακτικού καταναλωτικού συνεταιρισμού «Σπόρος» και ο Γιώργος Φούφας (γεωπόνος από την Κόρινθο), για την ανάγκη αυτοοργάνωσης των καταναλωτών για τον έλεγχο της τροφής τους ως μέρος μιας

γενικότερης ανάγκης για να πάρουμε την ζωή μας στα χέρια μας, αλλά και για την κατάργηση των μεσαζόντων και των επιπτώσεων που έχουν πάνω μας. Η δεύτερη εκδήλωση πραγματοποιήθηκε μέσα στο χώρο του Κοινωνικού Κέντρου με θέμα τη διατροφή των βρεφών, των προνηπίων και των νηπίων. Η ομιλήτρια ήταν υπεύθυνη για τη διατροφή των παιδιών σε ένα συνεταιρισμό παιδικών σταθμών στην Πίζα της Ιταλίας και του καταναλωτικού συνεταιρισμού που έχουν δημιουργήσει οι γονείς.

Μετά από τις δύο αυτές εκδηλώσεις έγιναν δύο ανοιχτά καλέσματα για συμμετοχή του οποιουδήποτε στην προσπάθεια οργάνωσης του πρώτου εναλλακτικού, ανοιχτού τύπου, καταναλωτικού συνεταιρισμού στο Ναύπλιο οι οποίες απέβησαν άκαρπες. Εν τέλει όλα ξεκίνησαν μέσω του παιδικού εργαστηρίου που είχε αρχίσει να οργανώνεται στο χώρο του Κοινωνικού Κέντρου από τις αρχές του καλοκαιριού με τη συνεργασία γονέων που δεν ήταν μέλη του Κέντρου και ατόμων που ήταν μέλη.

Τώρα λιγάκι πιο συγκεκριμένα. Η λογική είναι απλή. Παραγγέλνουμε προς το παρόν μια φορά την εβδομάδα ηλεκτρονικά μια ποσότητα λαχανικών και φρούτων (καθώς και αυγών και λαδιού) απευθείας από μια βιοκαλλιεργήτρια γειτονικής περιοχής. Υπάρχει όμως προοπτική

για διεύρυνση των παραγγελιών σε κρασί και ψωμί από γειτονικά χωριά καθώς έχει εκφραστεί η διάθεση από έναν οινοποιό και έναν αρτοποιό.

Αυτό βέβαια που πρέπει, κλείνοντας, να τονιστεί είναι ότι ναι μεν οργανώθηκε η συλλογική αυτή προσπάθεια και είναι ακόμη στα σπάργανα, όμως ήδη έχουν αρχίσει να τίθενται προβληματισμοί όπως α) θα πρέπει να διευρυνθεί η ομάδα άμεσα ή μακροπρόθεσμα; β) Υπάρχει ενεργή συμμετοχή του καθενός που συμμετέχει εξίσου ή μήπως τα βάρη πέφτουν σε λίγους τόσο από τεχνικής όσο και από οργανωτικής πλευράς; Πάντως, αξίζει πιστεύω κανείς να κρατήσει από αυτό το κείμενο τα παρακάτω που είναι λόγια της Αλεσάντρας, η οποία ήρθε από την Πίζα για να μας εξηγήσει τις δυνατότητες και τα προβλήματα μιας τέτοιας συλλογικής προσπάθειας. Λόγια βγαλμένα μέσα από πολυετή εμπειρία και ανάμειξη σε τέτοια συλλογικά εγχειρήματα: «Κάθε τέτοια προσπάθεια στηρίζεται στον έντονο ενθουσιασμό πολλών αλλά στην ανάληψη πολλών ευθυνών από λίγους πιο ένθερμους». Αυτό φυσικά είναι κάτι που μας θέτει προ των ευθυνών μας αλλά και πρέπει να το διαπραγματευτούμε στην πράξη και μόνο μέσα από αυτήν μπορούμε να αποφανθούμε, κατά τη δική μου εκτίμηση, και εμείς οι ίδιοι.

Βασίλης Κορολής

Ένας χρόνος πέρασε από την εξέγερση που γεννήθηκε μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στις 6 Δεκεμβρίου 2008 – ημερομηνία που εμείς θα τιμούμε πάντα κι εκείνοι θα φοβούνται.

Πολλά LGBTQ άτομα βρεθήκαμε από το πρώτο βράδυ της εξέγερσης στους δρόμους όλων των πόλεων της Ελλάδας, φωνάζοντας συνθήματα, πετώντας αντικείμενα, πορεύοντας με το μανιασμένο πλήθος που δεν ήθελε να πιστέψει ότι ένας δεκαπεντάχρονος χτυπήθηκε στην καρδιά (των Εξαρχείων) από το όπλο ενός μπάτσου.

Ο Δεκέμβρης έδρασε καταλυτικά σε διαδικασίες και δομές αγωνιστικότητας και ορατότητας του LGBTQ κινήματος που προϋπήρχαν και διεκδικούσαν έως τότε χώρο στη δημόσια ζωή. Μέσα από τις πορείες, τα συνθήματα, τα οδοφράγματα, τις καταλήψεις των δημόσιων κτιρίων, τις συνελεύσεις, την ανάδειξη του συλλογικού υποκειμένου, ο Δεκέμβρης έδωσε την αυτοπεποίθηση στους γκέι, στις λεσβίες, στις/στους αμφί και τρανς να διευρύνουμε και να αξιοποιήσουμε τα πολιτικά εργαλεία μας στον αγώνα του LGBTQ κινήματος.

Μέσα από τον Δεκέμβρη μάθαμε **να τολμάμε** περισσότερο, **να βγαίνουμε** στο δρόμο, **να διεκδικούμε** αμεσότερα, **να διαδηλώνουμε** δυνατότερα, **να αγωνιζόμαστε** πιο δυναμικά για τα αυτονόητα δικαιώματά μας, **να στεκόμαστε αλληλέγγυοι-ες** και **να αντεπιτιθέμαστε** στην καθημερινή βία. Η εξέγερση του Δεκέμβρη αποτέλεσε την κοινωνική έκρηξη στην οποία ο λόγος των LGBTQ πολιτικών υποκειμένων διαχύθηκε στους δρόμους αφήνοντας τα σημάδια του.

Στον ένα χρόνο που πέρασε το LGBTQ κίνημα αγωνίστηκε με πολλαπλούς τρόπους έκφρασης. Γράψαμε βιβλία με το δικό μας λόγο, πραγματοποιήσαμε πορείες στο κέντρο της Αθήνας και στην επαρχία, κάναμε δράσεις αλληλεγγύης για άλλους-ες ακτιβιστές-τριες, παίξαμε ταινίες για την ορατότητά μας, πήγαμε σε άλλα Prides που μας χρειαζόνταν, χορέψαμε στα ιδιαίτερα πάρτι μας, δημιουργήσαμε καινούργιες ομάδες, συζητήσαμε πολλές ώρες στις συνελεύσεις μας.

Είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε τα βήματα που κάνουμε με τους αγώνες μας:

Φεβρουάριος 2009

- Πάρτι της Λεσβιακής Ομάδας Αθήνας.

Μάρτιος 2009

- Δράση στη Λυρική στο έργο «Ρουσάλκα» λόγω του ομοφοβικού κειμένου που μοίραζε η ορχήστρα της Λυρικής και της λογοκρισίας του φιλιού μεταξύ δύο αντρών.
1^η δράση: είσοδος στη Λυρική και διάβασμα κειμένου.
2^η δράση: μοίρασμα κειμένων, ανά διαστήματα κλείσιμο του δρόμου με ομόφυλα φιλιά και πορεία προς τα Εξάρχεια.
- Εκδήλωση με θέμα «Δομώντας και Αποδομώντας τα φύλα - Μια συζήτηση πάνω στην έμφυλη ταυτότητα» από το www.gaypatras.gr και τη «Βαβυλωνία» στην Πάτρα.
- Ξεκίνημα LGBTQ προβολών από την LGBTQ Ομάδα Προβολών του Nosotros.
- Δημιουργία της Ομάδας Μωβ Καφενείο με συζητήσεις-προβολές στην Υφανέτ (Θεσσαλονίκη).
- Προβολές από την Ομάδα Genderfucking στην Κατάληψη Δέλτα (Θεσσαλονίκη).
- Δράση διαμαρτυρίας ενάντια στην ομοφοβική επίθεση στο

«Querrido Cousu» στην Πλατεία Εξαρχείων. Συγκέντρωση διαμαρτυρίας και πορεία στα Εξάρχεια.

Απρίλιος 2009

- Προφεστιβαλική εκδήλωση του Athens Pride με θέμα «Κινηματογράφος και LGBT ταυτότητα», με προβολή ταινιών των γκέι σκηνοθετών Παναγιώτη Ευαγγελίδη, Κωνσταντίνου Γιάνναρη, Χρήστου Δήμα και Τάκη Σπετσιώτη.
- Διοργάνωση queer πάρτι από την Ομάδα στην Πρίζα στο Στέκι Μεταναστών.

Μάιος 2009

- Δημιουργία της Συνέλευσης για το Σαμποτάζ του Φύλου και της Σεξουαλικότητας στην Κατάληψη Πατησίων και Σκαρामαγκά.
- Διοργάνωση Επιστημονικής Ημερίδας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο από το Athens Pride, με τίτλο «Σεξουαλικότητες και Φύλα: Λεσβιακές, Γκέι, Αμφί, Τρανς και Queer κοινότητες στην Ελλάδα».
- Προβολή και συζήτηση για την ταινία «Boy I am» από την Ομάδα στην Πρίζα στο Στέκι Μεταναστών.
- Έκθεση ζωγραφικής με θέμα «queer» του Μάρκου Χατζηπιέρα στο Nosotros.
- Ανοιχτή συζήτηση-εκδήλωση με αφορμή την έκδοση του βιβλίου «Ασθενείς Βιογραφίες, Νόσος και Πολιτικές του Σώματος» από την Ομάδα Qnzine στο Αυτόνομο Στέκι Ζωοδόχου Πηγής.
- Κάλεσμα εργαστηρίου για τη δημιουργία ροζ κουκούλας και queer μπλοκ στο κηπάκι της Τσαμαδού από την Ομάδα στην Πρίζα.
- Workshop στο Φεστιβάλ της «Βαβυλωνίας» (BFEST) για ζητήματα φύλου και σεξουαλικότητας.
- Έκδοση του βιβλίου «Πηγάδι της Μοναξιάς: Πολλαπλές Αναγνώσεις» από τη Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας.

- Προβολές στα σκαλάκια του Αγίου Νικολάου από το www.gaypatras.gr.
- 11^ο Πανόραμα Ομοφυλοφιλικών Ταινιών από τη Σύμπραξη κατά της Ομοφυλοφοβίας (Θεσσαλονίκη).

Ιούνιος 2009

- 6^ο Φεστιβάλ Υπερηφάνειας - Athens Pride.
- Μίνι Pride στα Γιάννενα.
- Έκδοση του περιοδικού «Νταλικά» από τη Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας.
- Έκδοση LGBTQ βιβλίου από τη «Βαβυλωνία» με τα κείμενα ενός χρόνου.
- Ελληνική αποστολή αλληλεγγύης στο Sofia Pride.

Ιούλιος 2009

- Εργαστήρι στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ με θέμα «Σεξισμός και ομοφοβία στο κίνημα» από την Ομάδα στην Πρίζα.

Σεπτέμβριος 2009

- Δημιουργία της Λεσβιακής Ομάδας Θεσσαλονίκης.
- Ελληνική αποστολή αλληλεγγύης στο Belgrade Pride.

Οκτώβριος 2009

- Δράση Αλληλεγγύης στο Belgrade Pride έξω από τη σέρβικη πρεσβεία.
- Πάρτι της Π.Ν. ΟΛΚΕ στο Στέκι Μεταναστών.
- Προβολές από την ΟΛΚΕ στο Στέκι Μεταναστών.

Νοέμβριος 2009

- Δημιουργία της Ομάδας Εκπαιδευτικοί κατά της Ομοφοβίας.
- Δράση αλληλεγγύης στον γκέι ακτιβιστή Λύο Καλοβυρνά για την αγωγή που κατέθεσε ο μητροπολίτης Σεραφείμ εναντίον του στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων.
- Πορεία αλληλεγγύης για τα τρανς άτομα από την ΟΛΚΕ και άλλες ομάδες στα Προπύλαια και στο Σύνταγμα.
- Δημιουργία της Ομάδας Αποδόμησης Φύλου-Losotras
- 8^ο Φεστιβάλ Προβολών της Λεσβιακής Ομάδας Αθηνών στο Nosotros.
- Προβολή και Συζήτηση για την ταινία «Gendernauts» από την Συνέλευση για το Σαμποτάζ του Φύλου και της Σεξουαλικότητας στην Κατάληψη Πατησίων και Σκαρामαγκά.

Δεκέμβριος 2009

(ευελπιστούμε να πραγματοποιηθούν!)

- Διοργάνωση εκδήλωσης από την ΟΛΚΕ με τον Λύο Καλοβυρνά σχετικά με τα κηρύγματα μίσους εναντίον των LGBTQ στην Κατάληψη του Στεκιού Μεταναστών.
- Πάρτι της Λεσβιακής Ομάδας Αθήνας στην Κατάληψη του Στεκιού Μεταναστών.
- Έκδοση του δεύτερου τεύχους της «Νταλίκας» από τη ΛΟΑ.

Φιλίππα Διαμάντη

*ευχαριστώ τη Μαρία για τις πολιτικές της επισημάνσεις.

Να ποιος ευθύνεται για τη βία στα γήπεδα...

Στα τέλη του μήνα επρόκειτο να γίνει το ποδοσφαιρικό ντέρμπι ανάμεσα στον Παναθηναϊκό και στον Ολυμπιακό για το πλαίσιο του ελληνικού πρωταθλήματος. Όλες οι πλευρές διατυμπάνιζαν ότι θα πρέπει να χαμηλώσουν τους τόνους ώστε να διεξαχθεί το παιχνίδι σε φιλαθλα αγωνιστικά πλαίσια, χωρίς ακρότητες. Ένα παραμύθι που χρόνια τώρα δεν έχει τελειωμό και συνεχίζει να βιάζει το δύσμοιρο ελληνικό ποδόσφαιρο. Αρχικά τα σχέδια της αστυνομίας που για μια ολόκληρη μέρα αποκλείουν μια ολόκληρη πόλη, αλλά πάντα καταφέρνουν να δημιουργηθούν επεισόδια. Από την άλλη οι δημοσιογράφοι, τα “παπαγαλάκια” των ΜΜΕ με τα πρωτοσέλιδά τους ωθούν τον κόσμο σε έναν υπέρμετρο φανατισμό, πάντα με στόχο «την εξάλειψη της βίας από τα γήπεδα». Έπειτα οι πρόεδροι και οι μεγαλοπαράγοντες των ομάδων που έντεχνα δυναμιτίζουν το κλίμα θέλοντας να γαλουχήσουν τις «στρατιές τους με τα ιδεώδη του αθλητισμού». Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του προέδρου του Ολυμπιακού πριν από το ντέρμπι των δύο “αιωνίων” ότι «δεν τον ενδιαφέρει με πόσους παίκτες θα τελειώσει τον αγώνα ο Παναθηναϊκός προτρέποντας παράλληλα τους παίκτες του να κλοτσάνε τους αντιπάλους τους». Και αυτό που πραγματικά είναι εξοργιστικό δεν είναι ο τρόπος που ο Σωκράτης Κόκκαλης αντιμετωπίζει το ποδόσφαιρο αλλά αυτοί που τον καλύπτουν. Από έμμισθους “οπαδούς” που λένε καλά τα λέει ο πρόεδρος, μέχρι και δημοσιογράφους της ομάδας του Πειραιά που εξυμνούν τον “ανδρισμό” του αφεντικού τους, αλλά και την ΣΩ-κρατική τηλεόραση που για ακόμα μια φορά δεν είδε και δεν άκουσε τίποτα. Η εισαγγελική παρέμβαση για τα λεγόμενα του Κόκκαλη είναι το κερασάκι στην τούρτα. Άλλωστε δεν έκανε τίποτα κακό ο άνθρωπος για να διώκεται από το νόμο. Καπνογόνο στο γήπεδο άναψε ή ανάρτησε πανό για τον αθλητικό τρομονόμο; Θα έρθει η ώρα όμως που οι οπαδοί όλων των ομάδων θα καταλάβουν το βρώμικο παιχνίδι που παίζεται πίσω από την πλάτη και η αντίδρασή τους θα είναι τόσο σφοδρή που ο περασμένος Δεκέμβρης και το ότι συνέβη εντός και εκτός γηπέδων θα φαντάζει απλά μια προπόνηση...

ΚΑΜΕΡΟΧΑΦΙΕΔΕΣ – ΔΗΜΟΣΙΟΚΑΦΡΟΙ – ΕΝΣΤΟΛΟΙ ΧΟΥΛΙΓΚΑΝ
ΕΞΕΙΣ ΕΥΘΥΝΕΣΤΕ ΓΙΑ ΤΗ ΒΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΧΡΕΩΝΕΤΕ...

Ακριβά εισιτήρια και ντου στην Λιβαδειά

«Περίπου 500 οπαδοί του Παναθηναϊκού μπήκαν στο γήπεδο της Λιβαδειάς χωρίς εισιτήριο για να παρακολουθήσουν τον αγώνα της ομάδας τους κόντρα στον Λεβαδειακό, προκαλώντας τον τραυματισμό τεσσάρων αστυνομικών, αλλά και εκτεταμένες καταστροφές στο γήπεδο».

Η αλήθεια με το ψέμα απέχει πολύ και όποιος προσπαθεί να μειώσει αυτήν την απόσταση, ή νομίζει ότι απευθύνεται σε ηλίθιους ή είναι ο ίδιος ηλίθιος. Πράγματι, οπαδοί του Παναθηναϊκού έκαναν το λεγόμενο ντου και εισήλθαν στις εξέδρες του δημοτικού σταδίου της Λιβαδειάς χωρίς να πληρώσουν το εισιτήριο που κόστιζε ούτε λίγο ούτε πολύ 35 ευρώ... Βέβαια, κανέναν δημοσιογράφο δεν ένοιαξε ότι για να δεις τους Τζόρβα, Βύντρα, Νίνη από τη μια μεριά και Καρακώστα, Βασιλείου και Ναπολεόνι από την άλλη θα πρέπει να δώσεις αντίτιμο περισσότερο από ένα μεροκάματο. Ιδιαίτερα όταν το Λίβερπουλ – Μάντσεστερ Γ. μπορείς να το παρακολουθήσεις με μόλις 12,5 ευρώ και να βλέπεις μερικούς από τους καλύτερους παίκτες του κόσμου να αγωνίζονται, σε ένα γήπεδο που μπορείς να δεις ποδόσφαιρο και όχι στα γήπεδα-κλουβιά της Ελλάδας, χωρίς κανέναν γαμημένο βλαχόμπατσο να σου ζητάει ταυτότητα έχοντας το βλέμμα αελάδας, χωρίς να φοβάσαι ότι μπορείς να πας φυλακή για ένα καπνογόνο ή για έναν μικροτσαμπουκά στην είσοδο, χωρίς να έχεις μια κάμερα να σε σημαδεύει μέχρι και στα απόκρυφα σου.

Οι οπαδοί λοιπόν του Παναθηναϊκού έκαναν το αυτονόητο και αρνήθηκαν να δεχτούν κάποιους να τους βιάζουν την προσωπικότητά τους και τη νοημοσύνη τους. Έτσι λοιπόν αφού έσπασαν τον αστυνομικό κλοιό, μπήκαν στα δημοσιογραφικά θεωρεία τα οποία και έσπασαν, δείχνοντας έτσι ένα μικρό μέρος από την αγανάκτησή τους. Οι αρμόδιοι από εδώ και στο εξής θα πρέπει να γνωρίζουν ότι τα ακριβά εισιτήρια δημιουργούν τη βία στα γήπεδα –την οποία και καλά θέλουν να σταματήσουν– και να είναι σίγουροι πως αν χρειαστεί να ξανακάνουν κάτι παρόμοιο οι ίδιοι άνθρωποι θα το ξανακάνουν. Σε καμία περίπτωση δεν θα αφήσουμε τους κυριλάτους της σούπερ λιγκ να ασελγούν πάνω στην τσέπη μας και να πλουτίζουν από την τρέλα μας.

ΟΜΟΝΟΙΑ – ΑΠΟΕΛ Επεισόδια με πολιτικό περιεχόμενο

Σοβαρά επεισόδια έγιναν ανάμεσα σε οπαδούς του ΑΠΟΕΛ και της Ομόνοιας στην Κύπρο. Όλα ξεκίνησαν από ένα τουρνουά που έκαναν οι οπαδοί της Ομόνοιας για τους μικρούς φίλους της ομάδας τους στο οποίο επιτέθηκαν οι οπαδοί του ΑΠΟΕΛ οι οποίοι βρισκόντουσαν καθοδόν για το γήπεδο αφού αγωνιζόντουσαν με τη Νέα Σαλαμίνα. Από τις συμπλοκές τραυματίστηκε σοβαρά ένας οπαδός του ΑΠΟΕΛ και ελαφριά ακόμα τέσσερις. Τις δύο ομάδες χωρίζει ένα πολύ μεγάλο χάσμα ιδεολογικά αφού οι μεν της Ομόνοιας είναι περισσότερο αριστεροί και αντιφασίστες ενώ αυτοί του ΑΠΟΕΛ ακροδεξιοί. Δεν είναι λίγες οι φορές που οι οπαδοί των δύο ομάδων έχουν αντιπαρεταθεί ιδεολογικά, με τους οπαδούς της Ομόνοιας να σηκώνουν συχνά τουρκοκυπριακές σημαίες για να απαντήσουν στον εθνικισμό αυτών του ΑΠΟΕΛ που θέλουν ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Μετά από αυτά, οι οπαδοί του ΑΠΟΕΛ συνεπλάκηναν και με αυτούς της Νέας Σαλαμίνας που έχουν τις ίδιες πεποιθήσεις με αυτούς της Ομόνοιας σε μια μέρα που τα επεισόδια στο γειτονικό νησί δεν είχαν χουλιγκάνικο περιεχόμενο αλλά έντονα πολιτικό. Αυτό προσπάθησαν να κρύψουν τα αθλητικά και μη ΜΜΕ της Κύπρου μιλώντας για ακόμα μια φορά για ακροκινούμενες ομάδες χούλιγκαν που σαν μόνο τους σκοπό έχουν τη βία, γνωρίζοντας πολύ καλά τους πραγματικούς λόγους που δημιούργησαν αυτή τη σύγκρουση.

Ένας χρόνος από το θάνατο του Αλέξη ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ – ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ

Δεκέμβρης μήνας λοιπόν και κάτι καίει ακόμα μέσα μας. Στις 6/12 συμπληρώνεται ένας χρόνος από το θάνατο του αδερφού μας Αλέξη Γρηγορόπουλου που δολοφονήθηκε από μπάτσο στα Ξεάρχεια. Αμέσως μετά την δολοφονία του μικρού Αλέξη ξέσπασε μια μεγάλη κοινωνική εξέγερση που απλώθηκε σε όλα τα μήκη της Ελληνικής επικράτειας. Σε όλο αυτό σκηνικό συμμετείχαν πολλές φορές και οργανωμένα κομμάτια οργανωμένων οπαδών που ίσως για πρώτη φορά ξεπέρασαν τους οριοθετημένους ρόλους που τους έχει επιβάλει το κράτος, και ξεχύθηκαν στους δρόμους. Σε όλα περίπου τα γήπεδα της χώρας το σύνθημα που δονούσε την ατμόσφαιρα ήταν το «ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ!», ενώ διάφορα πανό με έντονα πολιτικά περιεχόμενα κοσμούσαν τις κερκίδες αρκετών ομάδων. Το ότι ο μικρός Αλέξης ανήκε στη θύρα 13 για εμάς δεν λείει απολύτως τίποτα γιατί θα μπορούσε να ήταν ο καθένας από μας, και αυτό θα πρέπει να ξεκαθαριστεί αφού δεν θέλουμε σε καμία περίπτωση να κατηλευτούμε το θάνατό του για οπαδικό συμφέρον. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι να δώσουμε πολιτικό περιεχόμενο στη δική μας κερκίδα και να συντονιστούμε με άλλους οπαδούς στα πλαίσια της κατάργησης του αθλητικού τρομονόμου του Ορφανού, της κάρτας του οπαδού, της ηλεκτρονικής παρακολούθησης στα γήπεδα, στην καταστολή της αστυνομίας και στην επέλαση φασιστικών ιδεών και αντιλήψεων.

Δηλώνουμε λοιπόν πως δεν έχουμε ξεχάσει τον θάνατο του Άλεξ και πως ετοιμαζόμαστε για νέες μάχες όμοιες με τις περσινές τόσο στα γήπεδα, όσο κυρίως στους δρόμους. Άλλωστε ό,τι είχαμε να πούμε το είπαμε πέρσι με ένα μας πανό: «ΤΩΡΑ ΘΑ ΑΝΤΑΜΩΝΕΤΕ ΠΑΝΤΟΥ ΤΗ ΦΩΤΙΑ ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ!»...

Ανοικτή συνέλευση NEGROVERDE 13

Οι θάνατοι ποδοσφαιριστών ηληθαίνουν στο μοντέρνο ποδόσφαιρο

Μάχη μέχρι θανάτου...

Συχνό είναι το φαινόμενο τα τελευταία χρόνια να πεθαίνουν όλο και περισσότεροι ποδοσφαιριστές από ξαφνικούς τυχαίους θανάτους που είναι συνέπεια είτε των αναβολικών είτε της εξάντλησης, ή από ψυχολογικά αίτια τα οποία επιβάλλονται από τους παράγοντες των ομάδων που έχουν στο μυαλό τους μόνο το χρήμα και τη δόξα χωρίς να λογαριάζουν κανένα κόστος για την ανθρώπινη ζωή. Αυτόν τον Νοέμβρη είχαμε δύο θανάτους ποδοσφαιριστών και ο ένας από αυτούς αγωνιζόταν στην ομάδα της Λάρισας. Πρόκειται για τον Μεξικανό επιθετικό Ντε Νίγκρις ο οποίος είχε πρόβλημα υγείας και η καρδιά του τον πρόδωσε πολύ πρόωρα. Η ιστορία με τον Ντε Νίγκρις πάντως έχει πολύ ενδιαφέρον μιας και ο παίκτης είχε αποχωρήσει από την προηγούμενη ομάδα του λόγω του προβλήματος που αντιμετώπιζε. Στη Λάρισα λοιπόν γνώριζαν όλοι για το ιατρικό ιστορικό του παίκτη, αλλά δεν τους ένοιαξε και πολύ μιας και συνέχιζαν τη συνεργασία μαζί του λες και δεν είχε συμβεί το παραμικρό. Άλλωστε αυτό επιτάσσει το μοντέρνο επαγγελματικό ποδόσφαιρο: να σωπαίνεις και να μην πονάς. Μετά λοιπόν το θάνατό του που ήταν βέβαιο ότι αργά ή γρήγορα θα ερχόταν, ολοκληρώθηκε το πανηγυράκι με τα κροκοδείλια δάκρυα των παραγόντων του ελληνικού ποδοσφαίρου, των δημοσιογράφων και των “υγιών φιλάθλων”. Το ένα λεπτό αιγής σε όλα τα γήπεδα της σούπερ λιγκ ήταν ο ελάχιστος φόρος τιμής για τον ποδοσφαιριστή και η ζωή συνεχίζεται μέχρι τον επόμενο νεκρό. Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτός ήταν ο 8ος θάνατος μόνο στην ομάδα του κάμπου από το 1879 και μετά όταν και το ποδόσφαιρο έγινε επαγγελματικό.

Θάνατος που συγκλόνισε το ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο ήταν αυτός του Γερμανού τερματοφύλακα Ρόμπερτ Ένκε ο οποίος αυτοκτόνησε. Πρόκειται για μια πολύ τραγική ιστορία μια και ο γερμανός πορτιέρο δεν μπόρεσε ποτέ να ξεπεράσει το θάνατο της μικρής του κόρης σε ηλικία μόλις δύο ετών και έβαλε τέλος στην ζωή του. Σύμφωνα με πηγές από το οικογενειακό περιβάλλον του αδοχοχαμένου παίκτη όλο αυτόν τον καιρό βρισκόταν σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση. Η ομάδα του –το Ανόβερο– τον πίεζε να επιστρέψει στην αγωνιστική δράση αν και φαινόταν ότι δεν ήταν καλά ψυχολογικά, με αποτέλεσμα ο παίκτης να μην μπορέσει να αντέξει όλη αυτή την πίεση και να αυτοκτονήσει. Δυστυχώς κανέναν δεν επιρρίπτει ευθύνες στους παράγοντες του Ανόβερου και, έχοντας έτσι τα αφεντικά του ποδοσφαίρου την ασυλία, είμαστε πεπεισμένοι ότι τα χειρότερα έρχονται...

